Roman de dragoste

Charlotte Hughes

Pasiune pe insulă

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Insula era un loc liniştit, unde ea venise ca să uite. Dar Cutter, un bărbat cinic şi trecut prin multe, împărtăşeşte cu ea secretele ei întunecate şi o face, prin pasiunea lui, să uite de trecut.

Loveswept

Unu

– De ce să-şi fi dorit o tînără femeie singură să plece dintr-un loc precum Savannah şi să bată tot drumul ăsta ca să vină pe o oarecare insulă lăsată în plata Domnului?

– Mă întreb cum o fi arătînd?

A urmat un fornăit dezgustat.

– Ei, pe insula asta n-a existat niciodată o femeie arătînd ca lumea, aşa că nici nu-mi mai

fac iluzii.

Cutter Beaumont a mai luat o înghiţitură din sticla lui cu lichior de ciocolată ascultîndu-i pe bărbaţii adunaţi la barul din fag lustruit din taverna lui. O scurtă dar puternică furtună cu trăsnete îi făcuse să intre în cîrciumă.

– Băieţi, vreţi o bere rece? îi întrebase el.

Un bărbat numit Dicker Henry a încuviinţat.

– De ce nu? Dimineaţa s-a şi dus dracului din pricina vremii proaste.

Cutter s-a vîrît în spatele barului şi a înhăţat o halbă curată.

– Băieţi, de ce vă pasă vouă atîta cum arată femeia asta? i-a întrebat. Doar aveţi toţi acasă nişte femei grozave, nu?

– Ne-ai văzut femeile, a spus un bărbat solid cu părul roşu. Mozelle Freeman pe numele lui. Şi tot ne mai pui o întrebare ca asta?

Bărbaţii au izbucnit în rîs.

Cutter şi-a frecat barba nerasă de pe falcă şi i-a privit amuzat cu ochii lui negri pe bărbaţii din cîrciumă. Părul negru îi ajungea binişor pînă peste gulerul cămăşii înflorate care fusese vîrîtă într-o pereche de pantaloni distruşi în încăierări. Erau pantalonii lui de duminică, cei mai buni, aşa îi considera el, atît de decoloraţi erau că

ajunseseră să aibă un fel de luciu. El arăta colţuros, parcă neterminat, semăna a huligan în ansamblu. O pălărie de pai pusă întocmai cum trebuie pe cap îl făcea să arate precum un personaj din cîntecul *Margaritaville* al lui Jimmy Buffett.

El s-a îndreptat spre ei şi i-a privit cu asprime.

– Ascultaţi, în ce-o priveşte pe femeia asta care ne vine pe cap. Nu-mi pasă dacă-i mai urîtă decît o pipă de lut, dar n-am poftă să-i faceţi greutăţi. Ştiu că nu-i una de-a noastră, însă ce-aţi spune să vă purtaţi cu ea de parcă ar fi?

– Şi dacă n-o să ne fie pe plac? a întrebat un culegător de raci numit Otis Bentley. Dac-o să se poarte ca turiştii ăia netrebnici pe care îi cărai cu autobuzul tău astă-vară şi care făceau poze şi lăsau în urma lor tot felul de gunoaie?

– Nu-i nevoie să ne placă, a spus Cutter. N-avea rost să-i spună omului că îi luase femeii de două ori chiria obişnuită pentru casa în care avea să locuiască; în cazul ăsta s-ar fi aşteptat să împartă banii cu ei. Şi-apoi, ea n-o să stea pe-aici decît cîteva săptămîni. Şase sau cel mult opt.

– Nu ne place să avem străini pe insulă, nu-i

aşa, oameni buni? a zis Dicker. Mai cu seamă atunci cînd nu ne iese nimic din asta.

Bărbaţii l-au aprobat.

Cutter s-a ridicat şi şi-a aşezat mai bine pălăria de pai, constatînd expresia de încăpăţînare înscrisă pe feţele celor de lîngă el. Cum îşi închipuiau oamenii ăia că o să prospere insula aia şi el însuşi dacă ei continuau să le facă probleme vizitatorilor?

– Perfect, aş fi preferat să nu fie necesar să fac asta, a zis, dar voi mă obligaţi. A căutat în spatele barului, a scos o stea lucioasă de metal şi şi-a prins-o de cămaşa înfloratã.

– Oh, drace, să vezi că şi-a pus insigna, a zis Mozelle.

– Chiar aşa. Cutter şi-a dres glasul şi şi-a luat o înfăţişare autoritară, fapt nu prea lesnicios, avînd în vedere că nu se mai bărbierise de trei zile şi cămaşa lui purta încă urmele petelor de muştar de la faimoşii lui crenvurşti criminali cu *chili*. În calitate de şerif şi primar al Insulei Erskine, vă ordon, adunătură de degeneraţi cu apucături proaste, să vă comportaţi ca nişte gentlemeni cînd va sosi noua chiriaşă. Aţi priceput? Şi pentru aceia dintre voi care au uitat cum se poartă un gentleman, să ştiţi că vă puteţi

lua adio de la mine.

Bărbaţii au izbucnit în hohote zgomotoase de rîs în vreme ce Cutter se ocupa cu aprinderea unui televizor alb-negru cu baterii şi-l potrivea pe un program.

– Acum că am stabilit ce-i de făcut, vreau să privesc la programul preferat.

Chicotind încă, grupul a comandat băuturi răcoritoare şi s-a pregătit să facă linişte preţ de-o oră cît Cutter o să-şi privească emisiunea. Toată lumea de pe insulă ştia că Cutter Beaumont nu se clintea din cîrciuma *Ultima şansă* pînă nu vedea serialul zilnic *Miami Vice* şi-i plăcea la culme cînd oamenii comentau că el se aseamănă cu Don Johnson.

– Ştiţi ceva? a zis el cînd s-a difuzat o reclamă. Băieţi, să fiţi amabili cu femeia aia şi eu o să dau o petrecere pentru voi cînd ea o să plece.

Oamenii l-au privit cu mare interes acum. Întotdeauna îşi doreau o petrecere ca lumea şi nimeni n-o putea face asemenea lui Cutter. Ăsta fusese motivul pentru care îl aleseseră ca şerif şi primar la toate alegerile. Procesul de votare însuşi nu le lua decît cinci minute, dar Cutter le oferea după aceea o petrecere dernenţială. Asta

numai în cazul în care cîştiga el, desigur. Şi cîştiga întotdeauna. Insularii hotărîseră de multă vreme că era înţelept să voteze în favoarea bărbatului care deţinea unica tavernă de pe insulă.

Moselle era tocmai pe punctul de a cădea de acord cu tîrgul propus de Cutter cînd s-a auzit o voce foarte ridicată venind dinspre băcănia lipită de cîrciumă. Tot Cutter era proprietarul şi plătea o insulară ca să se descurce cu băcănia.

– Unde-i? a întrebat o voce de femeie.

Dicker Henry era mai-mai să cadă de pe taburet.

– Clopoţeii iadului, asta-i Clovis! a strigat. O să mă caftească zdravăn dacă mă găseşte aici.

– Ascunde-te îndărătul tejghelei, i-a zis Cutter sperînd şi rugîndu-se ca nu cumva Clovis să aibă pistolul la ea.

– Unde este nenorocitul şi neisprăvitul cu care m-am măritat?

Bărbaţii au privit-o pe Clovis cu atîta nevinovăţie de-ai fi crezut că-i întrerupsese din lectura *Bibliei*.

– Cauţi pe cineva, Clovis? a întrebat-o Cutter.

Cu mîinile în şolduri, femeia ştirbă păşea hotărîtă spre el. Avea aproape doi metri înălţime şi era la fel de lată în umeri ca însuşi Cutter. Avea părul ars din pricina oxigenării dese.

– Nu-mi servi mie gogoşi, Cutter Beaumont, că-ţi înnod limba aia mincinoasă. Ştiu că-i aici. Să-mi spui unde e pînă număr la trei.

– Ai vreo armă la tine, Clovis, scumpo?

– N-am nevoie de armă. Mi-ajung mîinile goale.

Era o epavă, nu un vapor şi se ţinea doar prin rugină amestecată cu noroi şi cu Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Ellie Parks s-a agăţat de pălimarul feribotului cînd s-a aruncat ancora pe docul principal din Insula Erskine cu destulă forţă cît să-şi scrîşnească dinţii, fiind aproape aruncată peste bord, gata să devină momeală pentru peşti la vîrsta de douăzeci şi opt de ani. În viaţa ei nu fusese atît de fericită să atingă uscatul. Nu parcurseseră nici jumătate de drum prin golf cînd o neaşteptată furtună violentă, cu tunete şi trăsnete, se

pornise şi o făcuse pe Ellie să se întrebe, nu pentru prima oară, ce căuta pe insulă.

După ce căpitanul i-a descărcat bagajele lui Ellie şi le-a lăsat pe doc, un bărbat înalt cu pielea de culoarea ciocolatei cu lapte s-a repezit spre ea.

– Cucoană, dumneavoastră trebuie să fiţi doamna din Savannah despre care am auzit că vine. Omul şi-a scos o mînă din buzunar în semn de bun venit. Mă cheamă Clarence Davis, a zis. Sînt reprezentantul şerifului. Bine aţi veniţ la Erskine.

Ellie i-a oferit tînărului reprezentant un zîmbet timid în vreme ce el îi scutura entuziasmat mîna. Era arătos, îmbrăcat într-o uniformă cu şort şi cămaşă kaki, ambele piese fiind atît de tare apretate, încît ea era sigură că ar fi stat ţepene şi neîmbrăcate.

– Ellie Parks. Încîntată să te cunosc, a zis. Presupun că n-aveţi taxiuri pe insulă, nu-i aşa? Şi i-a arătat bagajele.

Clarence Davis şi-a dat capul pe spate şi a rîs.

– Nu, doamnă. Unica persoană de pe insulă care are patru roţi e şeriful, Cutter Beaumont. Restul lumii nu se plimbă decît pe bicicletă.

Ellie şi-a amintit că tot Beaumont era omul la care se afla cheia casei pe care o închiriase.

– Domnul Beaumont este şeriful?

– Şi tot el e primar. Puteţi da de el la cîrciuma *Ultima şansă* unde serveşte bere rece.

– Lucrează şi la cîrciumă?

– E proprietarul ei. Ca să nu mai amintesc de magazinul cu de toate. Şi dacă vă interesează să cumpăraţi instrumente uzate sau mobilă, el le vinde în alt magazin.

– Cam ambiţios tipul, a zis ea.

– Oh, nu, doamnă. Nu-i cîtuşi de puţin cazul lui Cutter Beaumont. Acum lăsaţi-mă să pun să vi se păzească bagajele şi noi o să ne ducem la cîrciumă şi o să-i cerem să ne împrumute Jeep-ul lui ca să putem duce totul la casa Simms unde o să locuiţi.

Ellie a fost de acord şi omul i-a poruncit unui băieţel să vegheze asupra bagajelor pînă se întorc ei cu Jeep-ul.

– Ăla-i nepotul meu, Franklin D., i-a spus îndrăzneţ Clarence. Numit astfel după Franklin Delans Roosevelt. Soră-mea le dă tuturor pruncilor ei nume de-ale oamenilor renumiţi şi astfel or să fie şi ei grozavi cînd or să crească. Franklin D. este cel mai mic. Are cinci în total.

Ellie a zîmbit şi a vorbit cu băiatul, dar el nu i-a răspuns. El nu poate vorbi, domnişoară Parks, i-a spus reprezentantul şi a îndemnat-o să-l urmeze.

Ellie l-a urmat pe ajutorul de şerif pe un drum pietruit şi şerpuit pînă la locul în care se găseau mai multe clădiri cu cercevele albe în vîrful unei coline înconjurate de copaci înalţi şi umbroşi.

– O să vă placă la casa Simms, i-a spus el. E foarte comodă. Doamna Simms a făcut o criză cînd a trebuit să plece. Fiul ei a băgat-o într-un azil de dincolo, de pe uscat, cînd s-a-mbolnăvit.

Ellie încerca să ţină pasul cu Clarence pe distanţa dintre docuri şi clădirile unde biciclete şi scutere cu motor erau expuse în spatele unui tabel scorojit pe care erau scrise de mînă preţurile de închiriere.

– Spune-mi, i-a zis ea. Cum poate fi domnul Beaumont şi şerif şi primar?

Clarence a dat din umeri.

– Aşa vrea el. A păşit pe mica verandă albită de soare a magazinului şi a deschis uşa.

– După dumneavoastră, doamnă.

Mulţumindu-i, Ellie a intrat în băcănia mirosind a mucegai. Niciodată nu mai văzuse atîtea mărfuri îngrămădite într-o singură încăpere. În

magazin era nu numai o mare varietate de mărfuri de băcănie, inclusiv carne proaspătă, dar mai erau şi unelte de pescuit, momeli, haine, pantofi, costume de baie. Ellie a zîmbit cînd o femeie între două vîrste, cu ochelari, şi-a ridicat privirea de pe taburetul ei spre un registru de încasări, a dat din cap, apoi s-a întors să-şi citească revista din poală.

– Pe aici, domnişoară Parks, a zis Clarence, indicîndu-i lui Ellie să-l urmeze înspre capătul magazinului unde o uşă închisă reuşea cu greu să estompeze zgomotul din camera alăturată. Tre' să fie vreo altă încăierare, a comentat el, de parcă era absolut normal ca oamenii de pe insulă să se tot bată între ei.

– O luptă? Ellie nici n-a încercat să-şi ascundă mirarea.

– Aşa-i tot timpul, doamnă. Nu vă îngrijoraţi. Nimeni n-o păţeşte prea tare.

– Dar eu credeam că pe insulă nu sînt delicte. În fond aşa scria în reclamă.

Clarence a dat din umeri.

– Nici un delict nu se petrece în afara cazului cînd şeriful ar însărcina oficial cu asta pe cineva. Dar n-o face niciodată. Dacă cineva face ceva ce nu-i place lui, el îl pune să cosească iarba

sau să-i spele maşina sau să-i îmbăieze cîinii.

– Cîinii?

– Cîini negri. Cutter are o grămadă.

Clarence a deschis uşa şi i-a ţinut-o ca să treacă prima. I-a trebuit o clipă ca să-şi obişnuiască ochii cu obscuritatea. Apoi a zărit un bărbat şi o femeie încăieraţi lîngă bar.

– Vrea cineva să parieze pe cine-o să învingă? a întrebat unul dintre privitori, stînd liniştit la bar şi sorbindu-şi berea.

– Pariez pe Clovis, a zis alt bărbat. Şi-a vîrît mîna în buzunar şi a scos mai multe bancnote, azvîrlindu-le pe tejghea.

– Ce se petrece aici? I-a întrebat Ellie pe ajutor.

El a dat trist din cap.

– Socot că Clovis iar l-a prins pe Cutter vînzîndu-i bere bătrînului ei. Ea nu e de acord cu alcoolul.

Ellie a dat din cap încercînd să-i vadă mai bine pe cei doi.

– Care-i Cutter?

– Ăla pe care-l bătuceşte Clovis.

Ellie i-a aruncat o privire omului care părea să-şi dea toată osteneala să lupte împotriva femeii cu mîini atît de vînjoase. A zărit o falcă

nerasă, nişte ochi negri sclipitori şi cei mai laţi umeri pe care-i văzuse vreodată.

– Bravo, Clovis, e destul, nu? a zis Cutter ţintuind femeia de bar şi răsucindu-i mîinile la spate. Puţin îi păsa de noua lui asistenţă. Acum te cari frumuşel din cîrciuma mea şi nu te-ntorci pînă nu-ţi răcoreşti năbădăile. Ai priceput? Cînd femeia nu i-a răspuns, a scuturat-o uşor. Mă auzi, Clovis Henry? De astă-dată te las să pleci, dacă-mi promiţi s-o faci fără zgomot. Femeia părea să nu vadă mai mult decît vede liliacul orb.

– Eu n-aş lăsa-o să plece, l-a avertizat Dicker, părăsindu-şi ascunzătoarea.

Cutter i-a dat drumul femeii din strînsoare.

– Acum i-a trecut. Aşa-i Clovis? i-a spus cu îngăduinţă.

– Îhî, mi-a trecut, a zis. Apoi, fără nici un avertisment, s-a învîrtit şi i-a altoit lui Cutter un pumn drept în falcă. Lovitura răsunătoare i-a făcut pe spectatori să tresară. Lui Cutter i-a alunecat piciorul şi s-a trezit stînd pe podeaua de scînduri.

Clovis şi-a frecat mîinile cu satisfacţia cuiva care şi-a făcut datoria. L-a ţintuit cu privirea pe bărbatu-său.

– Dicker, ai de gînd să vii sau trebuie să-ţi mut şi ţie capul de la locul lui?

Dicker a fugit din spatele barului precum un dobitoc de iepure speriat.

– Vin, iubito, vin. Şi-a urmat soţia afară din cîrciumă, avînd grijă să păstreze o distanţă respectuoasă.

– Gata, acum sîntem în siguranţă, i-a zis Clarence lui Ellie, ducînd-o spre bar unde bărbatul lovit rămăsese întins pe podeaua cîrciumii ca într-un vechi film western.

– Pare mort, după mine, a zis Mozelle aplecîndu-se peste Cutter.

– Ba nu-i mort, a zis Otis Bentley. Face doar pe mortu' ca să nu se-ntoarcă Clovis şi să-l altoiască iar.

Cutter a deschis un ochi.

– A plecat?

Clarence a păşit în faţă.

– Eşti teafăr, bossule? Hai, lasă-mă să te ajut. I-a dat omului mîna şi l-a ridicat în picioare.

Cutter s-a clătinat, apoi a clipit, aşteptînd să i se limpezească mintea.

– Dumnezeule, Clovis asta are un pumn teribil, a zis trecîndu-şi o mînă peste falca lui nerasă şi dureroasă.

Vederea sîngelui a făcut-o pe Ellie să strige cu o voce sugrumată:

– Îi sîngerează buza, a zis ea căutînd în geantă o batistă. Să-mi dea cineva nişte gheaţă şi o cîrpă. Una curată, dacă aveţi, a adăugat cu îndoială în glas.

Cutter a observat-o pe femeie prima oară cînd ea s-a apropiat şi a apăsat o batistă pe colţul gurii lui făcîndu-l să se strîmbe.

– Cine eşti? a întrebat-o înăbuşit pentru că ea tocmai îl apăsa pe rană.

– Ellie Parks, a zis ea.

– Boss, ea este aia care-a închiriat casa Simms, i-a spus Clarence. Domnişoară Parks, ăsta de-aici este Cutter Beaumont, şeriful şi primarul nostru.

Ellie a dat din cap spre Cutter în vreme ce un bărbat cu părul roşu îi întindea o cîrpă şi o mînă de cuburi de gheaţă.

– Mulţumesc, a zis ea făcînd un pachet cu gheaţă pe care l-a pus pe buza lui Cutter. Încă impresionată de vederea sîngelui, era decisă să-l ajute pe bărbat. În acelaşi timp ar fi trebuit să fie oarbă pentru a nu constata că Beaumont avea cele mai sexy buze pe care le văzuse vreodată la un bărbat, aproape prea pline şi

senzuale ca să aparţină sexului opus. Ea a mai aruncat o privire şi întîlnindu-i ochii negri a început să nu se mai simtă în largul ei.

– Bine măcar că erai îmbrăcat într-o cămaşă veche, a zis ea încercînd să aibă o voce clară, în ciuda faptului că se simţea dintr-odată confuză şi chiar fără suflu. Ai pierdut sînge cît pentru trei oameni.

Grupul spectatorilor a izbucnit în hohote. Cutter a privit-o surprins şi apoi un pic indignat.

– Asta-i cea mai bună cămaşă pe care-o am, doamnă.

Ellie s-a îmbujorat.

– Scuză-mă, încercam să insinuez că nu-i nimic dacă s-a pătat. Din nou i-a întîlnit privirea. Avea un anume fel de a o privi. Şi de altfel stătea prea aproape de ea. Poftim, ia asta, i-a zis arătîndu-i punga cu gheaţă făcută de ea. Dac-o poţi ţine unde trebuie cîteva minute, o să-ţi oprească sîngerarea. Ea a aşteptat pînă cînd el şi-a ridicat mîna şi a luat punga atingîndu-i degetele cu ale lui. Ellie s-a dat înapoi de parcă ar fi fost curentată. S-a înroşit cînd şi-a dat seama că şi el îi intuise starea. Nimic nu scăpa ochilor negri ai lui Cutter.

– Deci dumneata eşti cea care-a închiriat

casa Marthei Simms? a spus studiind-o pe blonda roz ca o zmeură din faţa lui, care deodată devenise la fel de nervoasă ca un dihor traversînd o autostradă.

– Da. Ellie îşi freca neîncetat mîinile încercînd din nou să-i întîlnească privirea. Bărbaţii se adunaseră toţi la bar şi păreau mulţumiţi că puteau bea şi trăncăni între ei acum, cînd proprietarul nu mai era rănit de moarte. Ajutorul dumitale s-a oferit să mă conducă şi eu n-am venit decît după cheia de la casă.

– Oh, n-o s-o facă el, a zis Cutter. O să te conduc eu personal. A zîmbit pe jumătate cu colţul gurii la privirea ei plină de îndoială. Oricum trebuie să mă duc acasă să-mi schimb cămaşa, a adăugat arătînd petele de sînge.

Ellie era convinsă că s-ar fi simţit mai în largul ei cu ajutorul lui care, măcar, semăna a om al legii.

– O, nu vreau să te fac să ocoleşti.

– Dar e în drumul meu, a zis el. Nu ţi-a spus Clarence?

Ellie i-a privit pe rînd pe amîndoi.

– Să-mi spună ce?

– Dumneata şi cu mine sîntem vecini, a zis Cutter. Eu sînt proprietarul uşii de alături.

Ellie i-a oferit ceva ce-ar fi putut trece drept zîmbet

– Vecini, deci? Ca să vezi. Pe cinstite, nu mai ştia ce să spună. Sigur, era în avantajul ei să locuiască alături de şerif. Ce putea fi mai puţin periculos?

Dar după aia el a zîmbit, un zîmbet şmecher, îngîmfat, care era un pic prea îndrăzneţ, prea intim pentru gustul ei. Era genul acela de zîmbet al amanţilor după o partidă bună de sex. Aşa că ei i-a trecut prin minte ideea că a locui alături de şerif trebuia să fie exact cel mai periculos loc de pe insulă.

Doi

Pînă cînd Cutter a condus-o pe Ellie afară la un Jeep Laredo galben care arăta de parcă n-ar mai fi fost spălat de luni de zile, buza a încetat să-i mai sîngereze şi umflătura a dat puţin înapoi. Încă mai era furios foc, mai ceva decît o viespe însetată în timpul secetei şi, în timp ce conducea pe drumul scurt spre docul principal unde-şi lăsase Ellie bagajele, îi tot spunea ce

i-ar fi plăcut să-i facă lui Clovis Henry. Gîndurile lui mergeau de la mînjirea ei cu smoală şi tăierea de mari blocuri de ciment din statura ei de trei metri pînă la aruncarea peste bordul unui vapor mergînd în mare viteză.

– Poate că ar fi cel mai bine să încetezi pur şi simplu să-i serveşti alcool soţului ei, i-a sugerat Ellie, gîndindu-se că buza umflată îl făcea să pară mai îngîmfat. Nu că ar fi avut nevoie de vreun ajutor în domeniul ăsta. Şi-aşa arăta ca un şmecher, cu pielea lui închisă la culoare şi comportamentul obraznic.

– Să stabilim clar ceva, don'şoară Parks, a zis el. Eu nu las pe nimeni să mă-nveţe cum să-mi conduc afacerile, în special nu pe-o femeie care nu-şi lasă soţul să plece în tîrg şi să petreacă din cînd în cînd. Din pricina unor femei ca Clovis Henry căsătoria capătă un prost nume. În afară de fosta mea soţie, asta-i o femeie dintre cele mai josnice, cu care-i o nenorocire să te-ntîlneşti.

Lui Ellie i-a venit să zîmbească. Cutter Beaumont vorbea de parcă s-ar fi săturat pînă peste cap de femei. N-avea cum să-l ajute, dar se întreba ce-o fi făcut fosta lui soţie ca să capete titlul de cea mai josnică femeie de pe

pământ. Orice-ar fi fost, Ellie era sigură că, în vreun fel, şi el era vinovat.

– Atunci, în locul dumitale, şerifule, m-aş învăţa să umblu cu buza dureroasă fiindcă-mi închipui că Clovis Henry se pricepe la treabă.

Cutter a fornăit dezgustat şi a parcat pe doc unde Franklin D. stătea pe una din valizele lui Ellie citind o carte umoristică. Cît timp Cutter a cărat bagajele în partea din spate a Jeep-ului, Ellie i-a mulţumit băiatului şi i-a dat o bancnotă de un dolar.

– Poate-o să-ţi cumperi o altă carte umoristică, i-a sugerat zîmbind. Băiatul a aprobat, şi-a vîrît vechea carte în buzunarul din spate şi a plecat.

– Te supără dacă te întreb ceva? l-a întrebat Ellie pe Cutter de cum s-au urcat iar în Jeep. Ce s-a-ntîmplat cu vocea lui Franklin D.? Înţeleg că nu poate vorbi.

Cutter a depăşit drumul murdar, apoi a pornit-o în sus pe colină dincolo de grupul de magazine şi cîrciuma lui.

– Puştiul a avut o experienţă oribilă în urmă cu cîţiva ani. Cutter a încetinit maşina şi i-a arătat. Vezi stîlpul ăsta? Franklin D. şi-a văzut fratele mai mare înecîndu-se chiar din locul ăsta.

Lui Ellie i s-a tăiat respiraţia la gîndul acesta.

– Oh, ce îngrozitor!

– Îhî. I-a fost tare greu. Franklin D. este tare deştept. Dar nu într-atît încît să mai pronunţe vreo vorbă de doi ani încoace.

– A încercat cineva să-l ajute?

Cutter a privit-o fix.

– Ce înţelegi prin asta?

– De exemplu să-l ducă la doctor? La un psihiatru pentru copii, poate?

Cutter i-a aruncat un zîmbet superior.

– Oamenii ăştia nu-şi fac iluzii inutile, doamnă. În plus, mama băiatului spune că el o să vorbească atunci cînd o să-i revină pofta.

Ellie ar fi vrut să mai spună şi altceva, dar şi-a dat seama că Cutter n-avea chef pentru că împinsese o casetă cu Garth Brooks în casetofon fredonînd şi el cîntecul şi aranjîndu-şi pălăria de pai astfel încît să-şi ferească ochii de soare.

Ea l-a privit din nou în timp ce străbăteau un drum îngust şi nisipos mărginit de pini înalţi, stejari scorburoşi şi salcîmi înfloriţi. A observat că părul lui cîrlionţat şi cam lung era la fel de negru ca praful de cărbune. Era atît de negru, cu reflexe albăstrui şi mătăsos de parcă ar fi fost

făcut din aripi de cioară. Ochii, care îi apăruseră ca de onix în taverna slab luminată, aveau culoarea alunelor braziliene.

Simţindu-i privirea aţintită asupra lui, Cutter s-a întors şi a surprins-o uitîndu-se. A urmat un nou zîmbet dintre acelea pe care un bărbat le oferă unei femei cînd constată că ei îi este pe plac ceea ce vede. Ellie era conştientă de vinovăţia ei. De multă vreme nu mai privise ea un bărbat, nu *cu adevărat*. O pată de roşeaţă i-a apărut pe gît şi s-a întins pe obraji.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat el cu vocea tărăgănată ca un sirop gros într-o dimineaţă rece.

– Mă gîndeam că nu semeni cîtuşi de puţin cu nici un şerif pe care l-am văzut vreodată, a zis sperînd că el o să creadă că se uita la el din simplă curiozitate şi nimic mai mult. Instinctul îi spunea că eul lui Cutter Beaumont n-avea nevoie de confirmări suplimentare. Cu felul în care arăta, era, probabil, obişnuit ca femeile să-i cedeze uşor.

– Nu porţi măcar o insignă sau n-ai o puşcă, a adăugat ea.

– N-am nevoie de puşcă. Aici nu se comit crime.

– Dar ce-am văzut în cîrciumă...

– N-ai văzut decît o soţie provocînd o furtună într-un pahar cu apă. Acum nu prea mai meritä să te-agiţi pentru asta, nu? A dat din umeri. Pe urmă, dac-o închid pe Clovis, cine mai are grijă de copii?

Trebuise să se depăşească pe sine ca să nu-i ordone lui Clovis să-i spele Jeep-ul. Nu că n-ar fi fost ăsta primul impuls, dar chiar se săturase să tot circule cu o maşină murdară.

– O să-ţi placă la casa Simms, a zis după o clipă. Doamna Simms are lucruri cu adevărat drăguţe. Chiar şi după ce s-a-mbolnăvit, o plătea pe o doamnă de la biserica baptistă să vină şi să-i facă în fiecare săptămînă curăţenie.

Ellie şi-a încrucişat mîinile în poală ascultîndu-l. I se umeziseră palmele. Era nervoasă. Dar era o tîmpenie să se simtă neliniştită din cauza bărbatului, şi-a spus. Chiar dacă arată ca un mare pungaş, ca şerif şi primar în Erskine, probabil că avea oarece scrupule. Trebuia pur şi simplu să izgonească ideea că orice bărbat nu voia decît s-o rănească pe ea.

– Crezi că doamna Simms o să se întoarcă vreodată? l-a întrebat, hotărîtă să nu lase să i se observe starea de disconfort.

Cutter şi-a scuturat capul.

– Nu. A plecat în cărucior. În plus devenise uitucă. De mai multe ori pe zi trebuia să-i amintesc să-şi ia doctoria şi să mă asigur că nu lăsase pe plită ceva care se putea arde.

Ellie îl privea pilotînd expert maşina pe drumul îngust, reuşind să evite gropile şi locurile în care drumul era complet inundat. S-a simţit mai relaxată aflînd că era genul de bărbat care-şi făcuse timp să se îngrijească de necesităţile unei femei bătrîne.

– Şi ea are de gînd să vîndă locul?

– De ce? Te interesează? Cutter i-a rînjit şmecheros, fapt care-i arăta că n-o crede cîtuşi de puţin în stare de aşa ceva. În acelaşi timp, zîmbetul sugera că era convins că motivul interesului ei brusc de a sta acolo era el şi asta în ciuda faptului că nu-l cunoscuse decît de mai puţin de-o oră. Cînd Ellie nu l-a învrednicit cu un răspuns, el a continuat:

– Nu, doamna Simms nu e atît de isteaţă să vîndă, a zis. Ea crede că o să se simtă mai bine şi fiul ei o s-o lase să se întoarcă. Singurul motiv pentru care mi-a cerut să închiriez a fost pentru a o ajuta să-şi acopere cheltuielile la azil. Dar închirierea de locuinţe nu e ceea ce se cere în

Erskine, a adăugat el. Acesta era motivul însuşi pentru care Ellie Parks venise în primul rînd. A dat colţul şi au ajuns în faţa unei clădiri mari.

– Iată-ne, a zis el. E o treabă bună să locuieşti pe insula asta, nu trebuie să mergi prea departe ca să ajungi oriunde vrei.

– Asta este? a întrebat Ellie privind la casa rustică ascunsă parţial de doi meri imenşi. Doi stejari masivi umbreau curtea, fiecare acoperit cu muşchi spaniol, cenuşiu-verzui, fapt care-i făcea să pară preţioşi şi decorativi. Lumina mişcătoare a soarelui forma umbre răzleţe prin iedera lucioasă care învelea solul dintre ei. Ellie simţea cum o invadează pacea şi liniştea şi deodată îi părea rău pentru doamna Simms care fusese nevoită să părăsească acest rai confortabil.

– Asta e, a replicat Cutter în timp ce frîna pe un drumeag acoperit cu cochilii de stridii şi mărginit de tufişuri de mirt pitic. Vezi şirul ăla de pini de acolo? Mai am încă o dată pe atîţia de cealaltă parte. I-am cumpărat anul trecut. Ar trebui să-i vezi cînd sînt traşi cu şlepuriie.

Ellie îl auzea doar pe jumătate. A deschis portiera de cum a frînat.

– Oh, e perfect, a zis, grăbindu-se să

străbată grădina.

– Iarba trebuie cosită, a spus Cutter. Aş încerca să pun pe cineva să stea aici în mod legal. Doamna Simms ar face o criză de-ar şti ce neglijate sînt straturile ei de flori.

Ellie a remarcat straturile de flori invadate de buruieni mergînd pe potecă spre un suport unde era un vechi scrînciob de metal într-o rînă. A zîmbit închipuindu-se într-o după-amiază lenevoasă întinsă în el cu o carte bună în mînă.

Cutter s-a ţinut după Ellie, dar îi păsa mult mai mult de ea decît de locul înconjurător. De altfel ea era puţin cam osoasă şi cam palidă, dar ştia el că se va schimba în cîteva săptămîni de locuit pe Erskine. Totuşi, nu-şi putea explica de ce o femeie drăguţă ca Ellie Parks voia să-şi piardă timpul pe o insulă îndepărtată unde singura distracţie erau automatele video de poker din cîrciuma lui şi un mare ecran T.V. pentru meciurile de fotbal de luni noaptea. Mai degrabă se ascundea de ceva sau cineva.

– Lasă-mă să-ţi descui, i-a zis cînd ea a păşit spre uşă şi s-a uitat prin ferestruică înăuntru.

A căutat prin buzunar cheile pe care le adusese, apoi a băgat una în broască. A învîrtit mînerul şi a împins uşa. Aceasta a scîrţîit ca

într-un film de Hitchcock.

– Balamalele trebuie unse, a zis el.

Ellie a făcut cîţiva paşi în salonul curat din faţă şi a fost uimită de cît de răcoros era. Fără îndoială, era de la umbra copacilor. A observat husele colorate şi aspre şi mobila solidă care, evident, fusese aleasă pentru comoditate, nicidecum pentru vreo calitate estetică. Chiar că era confortabil. A strîmbat din nas.

– Miroase a mucegai aici, a zis întrebîndu-se cît timp o fi stat casa închisă.

– De ce n-aş deschide un pic ferestrele în vreme ce dumneata o să studiezi locul? s-a oferit Cutter.

Ellie a explorat restul casei în vreme ce Cutter mergea din cameră în cameră deschizînd ferestrele ca să se aerisească. O cercetare rapidă i-a arătat că existau trei dormitoare, un mic birou, o sală de baie cu o cadă zgrunţuroasă şi o bucătărie mare în care se putea lua şi masa. Pe veranda din spate se zărea o maşină de spălat care arăta de parcă ar fi fost adusă de primii colonişti.

– Cred că mai funcţionează, a zis Cutter cînd a găsit-o privind în interiorul maşinii de spălat de culoarea verde a fructului de avocado. Afară e şi

o sîrmă de uscat rufe. Doamna Simms nu voia să cumpere un storcător fiindcă se temea că s-ar putea prăbuşi peste ea. A tăcut şi a zîmbit gîndindu-se la femeia bătrînă care trăise odată aici. În realitate nu i-a convenit niciodată că fiul ei îi cumpărase maşina asta şi o obliga s-o folosească. Ea prefera să-şi spele în ligheanul din baie.

– Eraţi prieteni, voi doi? a întrebat Ellie.

El a privit-o gînditor.

– Mda, cam eram. A chicotit apoi. Ea era o femeie religioasă, înclinată să salveze pe toată lumea de pe insulă, inclusiv pe mine. Avea un papagal pe care-l chema Gabriel şi eu l-am învăţat să vorbească niţel. Într-o zi cînd preotul a venit să-i facă o vizită, această pasăre l-a înnebunit cu anumite cuvinte... A tăcut şi a rîs amintindu-şi, iar Ellie a rîs împreună cu el. Nu cred că doamna Simms m-a iertat vreodată pentru chestia asta. Pînă a se îmbolnăvi, încerca mereu să îndrepte ce stricasem eu învăţîndu-l pe Gabriel cuvinte dintr-o rugăciune. El repeta puţin după ea, apoi începea iar cu vorbe deocheate.

Încă mai rîdeau întorcîndu-se în bucătărie şi, pentru prima oară, Ellie se simţea foarte în largul

ei împreună cu el.

– Aţi păstrat legătura?

El a dat din umeri.

– I-am trimis nişte cărţi poştale, dar nu sînt eu tipul care să scrie scrisori.

Ellie a dat din cap. Nu şi-l putea închipui că ar scrie nici măcar o scrisoare. A cercetat frigiderul auriu de tip vechi şi l-a găsit gol, doar cu o cutie de praf de copt.

– Să vezi că am de cumpărat tot felul de lucruri de la băcănie, a zis. Şi pentru că a venit vorba... S-a întors şi l-a descoperit pe Cutter studiind-o cu curiozitate. Privirile li s-au încrucişat. Din nou ea şi-a reamintit că erau singuri şi că ea nu cunoştea măcar un suflet pe insulă.

– Voiai să mă întrebi ceva? Cutter a observat de îndată schimbarea ei, muşchii feţei crispaţi, ochii căpătînd o expresie îngrijorată. Şi-a încrucişat braţele îmbrăţişîndu-se strîns pe ea însăşi de parcă, brusc, un îngheţ s-ar fi furişat în cameră.

Se întreba ce-o fi gîndind el, ce fel de om o fi fost cu adevărat. De unde să ştii cu ce fel de persoană ai de-a face? Aparenţele sînt aparenţe, dar e greu să spui cum este cineva în străfundul sufletului. Oare şi la Cutter Beaumont era

valabil? s-a întrebat.

– Vai, să nu uit, a zis ea. De vreme ce pe insulă nu există vehicule, cum îşi duc oamenii cumpărăturile acasă?

– Cei mai mulţi trăiesc fără a avea nevoie să meargă prea departe de magazin, i-a zis el, dar eu şi ajutorul meu nu ne dăm în lături să ducem pe oricine în vreun loc dacă e necesar. O să observi că o grămadă de oameni au la biciclete coşuri exact în acest scop. O să fiu încîntat să-ţi închiriez una din bicicletele mele de la magazin.

– Cît costă?

– Zece dolari pe zi, dar ăsta-i tariful pentru turişti. A rînjit. Pentru dumneata o să fac o reducere mare.

Era tentată să-l întrebe ce aştepta în schimb, dar n-a făcut-o. Poate că el nu încerca decît să fie prietenos pur şi simplu. Poate că ea îşi închipuia mai multe decît spuneau vorbele lui. Totuşi nu-şi putea imagina că un afacerist precum Cutter Beaumont ar oferi ceva fără a aştepta altceva în schimb.

– Mă îndoiesc că o să am nevoie de-o bicicletă. Mersul pe jos o să-mi facă bine.

– După mine, nu prea arăţi de parcă ţi-ar trebui cine ştie ce exerciţii de gimnastică.

Şi-a luat o expresie rece. Nu-i plăcea felul în care-o privea. Era cam deplasat.

– Uite, şerifule...

El observase că ea se enervase, în mod evident, devenind teribil de diferită de fata care rîsese împreună cu el doar cu o clipă înainte.

– Spune-mi Cutter, i-a zis încercînd să o facă să se simtă în largul ei şi să-i dispară rictusul gurii. Şi eu o să-ţi zic Ellie. N-avem nevoie de cine ştie ce formalităţi pe aici.

– S-ar putea să nu vrei să mă ajuţi la căratul plaselor acum, a zis ea repede. Sînt foarte obosită şi aş dori să mă întind un pic.

– Ştii ce? a zis venind lîngă ea. Ţinînd cont că n-ai nimic de mîncare în casă, de ce nu vii cu mine să luăm masa?

Ellie îl privi pe bărbatul din faţa ei cu o sprînceană arcuită întrebător. Mamă, dar se repede, nu glumă, s-a gîndit. Rapid şi alunecos ca bumbacul lucios. Probabil că el le ducea pe femeile din insulă ici şi colo pentru bani.

– Poate altădată, i-a zis ştiind că nu va fi cazul. Venise acolo pentru linişte şi singurătate, iar Cutter nu-i oferea aşa ceva. Credă-mă, sînt obosită.

– Am făcut o cratiţă mare cu tocană, a zis,

gîndindu-se că o s-o tenteze cu un argument raţional, şi n-aş vrea s-o văd ajungînd la gunoi.

– Încearcă s-o pui la frigider, şerifule. Altfel se strică.

El a chicotit.

– Nu ştiu de ce, doamnă Parks, încep să cred că nu-ţi sînt pe plac.

– Nu spune prostii, i-a zis ea. Nici măcar nu te cunosc. S-a întors şi s-a îndreptat către partea din faţă a casei. Cutter a urmat-o îndeaproape. Era perfect conştientă de apropierea lui nu din pricina adierii parfumului dinspre el, ci fiindcă simţea înţepături pe pielea de la ceafă.

Rînjind cu gura pînă la urechi, Cutter a dus-o pînă la uşa din faţă, a mers în faţa ei şi s-a postat cu spatele rezemat de uşă astfel încît să-i acopere ieşirea lui Ellie.

– Dacă nu mă cunoşti, putem s-o facem imediat.

Ellie s-a oprit brusc văzînd asta, dar nu înainte ca să-l fi atins cu coapsele fără voie. Ea a dat înapoi. Ceva îi strîngea stomacul. Inima îşi accelerase bătăile.

– Te rog, dă-te la o parte din drumul meu.

El a remarcat curios accentuarea culorii din obrajii ei, felul în care ochii ţintuiau permanent

uşa închisă. Părea la fel de neliniştită ca o pisică ajunsă într-un pin înalt.

– Ascultă, Ellie, i-a zis el calm, nu vreau decît să mă port prietenos. Pe Erskine nu se petrec prea multe. Aşa că încercăm să facem ceva ca să ne distrăm.

Cuvintele îi alunecau cu consistenţa mierii.

– Ce te face să crezi că eu am poftă să mă distrez? l-a întrebat. Vreau pur şi simplu să rămîn singură.

– Din ce pricină fugi, Ellie?

Felul în care-i pronunţase numele, ca un alint, a înfiorat-o. Pe neaşteptate, el i-a mîngîiat braţul dezgolit, iar ea a tresărit, apoi a încercat să-şi stăpînească bătăile inimii punîndu-şi o mînă pe piept. Dar cum putea să fie calmă cînd el îi bloca trecerea, *întinzîndu-i o cursă?* Totuşi, ceva îi spunea că acest bărbat ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă ca să ajungă la chiloţii ei sau ai oricărei altei femei, dar niciodată n-ar fi folosit forţa. O bună parte a senzaţiei pentru un bărbat precum Cutter trebuia să fie actul complet al seducţiei înseşi, preludiul vorbelor şi al emoţiilor. Avea să fie mai prudentă de-acum înainte.

– Nu fug din nici o pricină, domnule Beaumont, a zis ea încercînd să găsească o cale de

a-l descuraja. Numai că n-am nici o poftă să stau în casa unui bărbat ca să-i privesc cîinii scărpinîndu-se...

Îşi dorea din suflet să nu fi fost cam deplasată. El a privit-o cu o nevinovăţie ofensată. Ochii lui erau senini. În fine, şi-a dat pălăria pe spate şi a deschis uşa.

– Ţi-aduc bagajele, a zis străbătînd holul şi ieşind fară a mai spune vreo vorbă. Ellie l-a urmat şi i-a ţinut uşa deschisă. Îl înnebunise. Îşi dădea seama de asta după încordarea maxilarului lui, după felul în care-i cărase bagajele şi le trîntise nepoliticos în faţa camerei. Cartonul cutiei în care se aflau cărţile a căzut pe podea cu o bufnitură.

– Dacă asta-i tot, atunci mă duc, a zis el cu faţa ca sculptată în granit. Ajutorul meu o să treacă pe-aici mai tîrziu. Poţi să-i spui lui dacă ai nevoie de ceva.

Ellie a constatat că era ţîfnos pe faţă. Şi-a dat seama că-şi dăduse mare osteneală să o ajute. Poate că fusese prea grosolană cu el. Numai Dumnezeu ştia de ce ea era depăşită ori de cîte ori avea de-a face cu sexul opus. Era adevărat că dorea să-l ţină la distanţă, dar, bineînţeles, nu voia să-şi facă din el un duşman.

– Înainte de a pleca, şerifule... A căutat în geantă şi a scos o bancnotă împăturită de zece dolari şi i-a întins-o. De ce nu ţi-ai lua nişte ţigări? I-a zîmbit cald, sperînd să-l îmbuneze în felul acesta.

Încruntarea de pe faţa lui Cutter i-a arătat că nu avusese dreptate vrînd să-l plătească.

– Eu nu sînt un servitor, doamnă, i-a zis, şi nu accept bacşişuri. S-a îndreptat spre uşă, apoi s-a oprit. De fapt, eu am încercat doar să fiu un bun vecin, dar e evident că nu e ceva cu care eşti obişnuită ţinînd cont de faptul că vii din marele oraş. Cînd o să ţi se ducă ceaţa pe care-o ai acum pe ochi, o să vrei să-ţi faci ceva prieteni pe insulă. Să-mi comunici şi mie cînd a sosit momentul.

Apoi a plecat, lăsînd-o pe Ellie să se simtă ca o idioată în primul rînd din pricina reacţiei ei exagerate. Totuşi, ce nu mergea? Înţelesese deja. Cutter Beaumont era primul bărbat care-i suscita interesul după mai bine de un an.

Şi asta o înfricoşa.

Trei

Ellie a rămas în faţa uşii multă vreme după ce Jeep-ul lui Cutter dispăruse, dorindu-şi să nu fi reacţionat atît de negativ. Era vina ei, ştia, pentru că pierdea atîta vreme ca să răstălmăcească tot ceea ce făceau sau spuneau oamenii. De ce investea atît de multă energie pentru a căuta motive ascunse?

Mă rog, ea *ştia* de ce, rămînea aceeaşi,

pentru că, pur şi simplu, n-avea nici o idee cum să se schimbe.

În fine, Ellie şi-a cărat bagajele în camera din spate considerînd că acolo o să fie cel mai comod. Patul vechi, de patru locuri, cu cuvertura lui decoloratã era la fel de îmbietor ca o bucătărie bine încălzită într-o zi de iarnă. A aşezat valizele pe pat şi le-a deschis. Deşi nu-şi pusese în cap să se îmbrace deosebit cît o să stea pe insulă, îşi luase destule haine drăguţe, precum şi două rochii simple de bumbac. Le-a scos afară şi le-a atîrnat în debara, apoi s-a concentrat la despachetarea obiectelor pe care plănuise să le poarte: pantaloni, şorturi şi tricouri.

După ce avusese de-a face cu costume şi tocuri înalte, îşi dorea să mai poarte şi haine comode.

Ellie se întreba dacă ducea lipsa slujbei ei de la hotel şi o mira că nu-i păsa deloc. Pînă în urmă cu un an cariera ei însemnase totul. Îşi croise drumul de la manager – furnizor de alimente la subdirector şi, în final, ajunsese la rîvnita poziţie de director general al unuia dintre cele mai prestigioase hoteluri din Savannah. Apoi, dintr-odată, nimic nu mai părea important.

Nici funcţia, nici luxul în care-şi băgase economiile sau prietenii interesanţi pe care şi-i făcuse de-a lungul anilor. Nimic nu mai conta. Se simţea ca moartă pe dinăuntru.

Uneori, Ellie se temea că era pe cale să-şi piardă minţile.

– În mod evident ţi-ai pierdut minţile, îi spusese mama el cu săptămîni în urmă, cînd Ellie îi povestise că închiriase o casă pe Erskine. Nu poţi să-ţi părăseşti serviciul şi să te duci pe o insulă pustie unde nu există nici măcar un salon de cosmetică. Nelda Parks era încarnarea frumoasei sudice ajunsă bătrînă. Avea maniere la fel de perfecte ca şi taioarele ei din in şi părul vopsit gri-albăstrui. Era delicată şi graţioasă ca un fluturaş primăvăratic, dar fără a-şi pierde cîtuşi de puţin demnitatea.

– Nu-mi părăsesc serviciul, mamă. Îmi iau o pauză numai. Şi nu e o insulă pustie. E o grămadă de lume acolo. Vreo cincizeci, şaizeci de oameni. Şi, nu ştiu dacă ţi-am spus, pe Erskine nu se produc delicte.

Asta a părut s-o liniştească pe femeie în cele din urmă.

– I-ai povestit despre asta doctoriţei aceleia drăguţe şi prietenă cu tine, dragă?

Uneori maică-sa o călca pe nervi pe Ellie. Nu numai că era ipohondră şi sîcîitoare, dar adeseori te oprea din vorbă înainte de a te asculta şi era teribil de egocentrică şi un pic snoabă. Din fericire avea şi oarecari calităţi care-i făceau greşelile mai uşor de tolerat, dar Ellie nu reuşea întotdeauna să ţină cont de asta.

Ellie nu-i semăna cîtuşi de puţin mamei ei. Venită pe lume robustă, cîntărind vreo trei kilograme şi două sute de grame, învăţase de la bun început că trebuia să supravieţuiască într-o casă cu trei fraţi. Nelda Parks n-a încercat să-şi ascundă dezamăgirea cînd unica ei fiică a devenit o fată băieţoasă la o vîrstă fragedă şi-şi petrecea mult timp în vîrful cîte unui copac. Ellie fusese prima fată de prin cartier care a bătut mingea la Mica Ligă şi ea îi putea bate pe toţi băieţii din clasă în luptă dreaptă. Aşa că nu mai fusese nici o surpriză cînd excelase la sport, cîştigînd medalii la alergări şi la înot. A devenit o femeie drăguţă şi sigură pe sine, căreia nu-i era frică de nimic.

Dar totul se schimbase într-o noapte, într-un loc întunecos de parcare.

Ellie îşi dădu seama că mama ei o privea curioasă, aşteptînd un răspuns.

– Doctoriţa Brenner nu este drăguţă şi prietenă cu mine, mamă. Este un psihiatru licenţiat. O „mititică", aşa cum a numit-o Tati, a adăugat. Şi nu, n-am discutat cu ea. Dacă vrei să afli, am încetat total s-o mai văd.

– Asta o să-l supere teribil pe taică-tău, ştii, a oftat mama ei. E destul cît am avut noi de tras după treaba aia scîrboasă de anul trecut... spitalul şi poliţia. Sper că o să te poţi împăca tu cu tine însăţi cînd taică-tău o să moară de un atac de inimă.

Ellie era obosită să tot audă cît de bolnav este taică-său cînd ştia că n-avea nimic, obosise să audă cît de tare se resimţise familia de pe urma atacului suferit de ea anul trecut. *Dar despre mine n-aveţi nimic de zis,* voia să le spună. *Ea* suferise. *Ea* se schimbase şi n-avea să mai fie niciodată persoana care fusese. Dar Ellie nu spusese aceste lucruri ştiind că n-ar fi făcut decît s-o necăjească mai tare pe mama ei.

– Tata deja ştie despre Erskine, a spus, şi consideră că e o idee bună.

– De ce-oi fi eu cea care află ultima orice se întîmplă în familia asta? s-a plîns Nelda.

– Pentru că n-o iei cu binişorul, mamă, îi spusese Ellie şi femeia se îmbufnase la masă,

după aceea, precum un copil recalcitrant.

Acum, că Ellie despachetase restul hainelor, îşi dorea să fi fost mai îngăduitoare cu mama ei.

S-a hotărît, în vreme ce punea geamantanele într-o debara, că o să repare lucrurile scriindu-i scrisori lungi cu veşti multe cît o să fie departe de ea. Îşi dorea să înveţe a fi mai tolerantă. La urma urmei, nu-i fusese deloc uşor anul trecut.

Ellie s-a dus în bucătărie să caute ceva cu care să taie snurul cutiei de carton în care se aflau cărţile şi a rămas deodată să se holbeze la un sertar plin cu cuţite de măcelărie Muşchii feţei i-au îngheţat într-o expresie îndîrjită alegînd cuţitul care arăta cel mai puţin ameninţător L-a studiat, răsucíndu l şi pe o parte şi pe alta Arunca reflexe strălucitoare şi ea şi-a amintit reflexele altei lame de cuţit, de altădată, cînd ea învăţase să se teamă de locurile întunecoase de parcare şi de absolut orice în viaţă A continuat să se uite la cuţit, hipnotizată de netezimea pe care o simţea în palma închisă Şi-a lăsat arătătorul să alunece de-a lungul părţii neascuţite a lamei şi i-a simţit răceala Oţel îngheţat. Era şi fascinată, şi îngrozită

Cu mare grijă Ellie a luat cuţitul în camera alăturată N-a putut răsufla uşurată pînă cînd n-a

terminat cu el şi nu l-a dus înapoi în sertar în afara vederii. Dar mîinile îi tremurau şi mai tîrziu cînd deschidea cutia.

Ellie a descoperit un mic televizor portabil alb-negru în şifonierul din perete din altă cameră cînd a căutat un loc unde să-şi pună cărţile. A dus aparatul în bucătărie, l-a pus în priză şi l-a deschis, sperînd că o să funcţioneze. În mod surprinzător, el chiar funcţiona, deşi recepţia nu era teribil de clară. Bănuia că televizorul avea să fie unica ei legătură cu civilizaţia cît o să stea la Erskine. Nu că i-ar fi păsat prea tare de ceea ce se va întîmpla în lume, şi-a dat ea seama. Fuseseră atît de multe schimbări *în interiorul ei,* încît avea prea puţin timp pentru orice altceva.

Ellie a potrivit televizorul pe un program, întrebîndu-se ce-ar putea găsi la această oră din zi. Cu obligaţiile funcţiei ei de la hotel, niciodată nu avusese timp pentru televizor, pentru citit, pentru somn sau pentru alte lucruri pe care ar fi dorit să le facă. În ultimele săptămîni plănuise să se străduiască în sensul acesta. Voia să stea noaptea tîrziu şi să se scoale la amiază. Ar fi vrut să citească orice i-ar fi picat în mînă, începînd cu cutia ei cu ziare vechi. Îşi dorea să nu se machieze şi să meargă în picioarele goale ca în

copilărie, să zacă la soare şi să pescuiască şi, poate, dacă o să aibă timp destul, ar fi vrut să înveţe să gătească. A gemut numai la gîndul de a încerca să-şi perfecţioneze măiestria culinară. I se va întîmpla o dată sau de două ori să vrea să mănînce ceva gătit de ea personal cît era pe Erskine, unde nu erau autoserviri. Nu spera decît că va găsi în magazinul lui Cutter mîncare congelată.

Ellie a continuat să schimbe aparatul pe diferite canale, aranjînd antena astfel încît să obţină o imagine mai bună. De cum a reuşit, s-a surprins privind drept în faţă un bărbat frumos şi bine îmbrăcat şi o femeie, ambii înlănţuiţi într-o îmbrăţişare fierbinte. Bărbatul părea plin de pasiune faţă de femeia strînsă în braţe, sărutînd-o pe faţă şi pe pleoape. Pasiunea lor era extrem de convingătoare făcînd-o pe Ellie din ce în ce mai tare să se simtă de parcă, într-un fel, ea ar fi fost cea din scenă. Şi-a închis ochii şi şi-a plimbat degetele pe buza de jos încercînd să-şi amintească ultima oară cînd un bărbat o sărutase romantic. Brusc, i-a venit în minte Cutter: ochii de smoală, acele buze pline, acea faţă întunecată şi senzuală. Se întreba cum ar fi să-l sărute sau să fie sărutată de el şi i s-a înfier-

bîntat capul la imaginea mentală a lui Cutter prinzîndu-i gura, deschizîndu-i-o cu limba, Cutter alunecînd cu mîinile în bluza ei, prinzîndu-i un sîn în mîna lui osoasă. S-a cutremurat: mai mult de plăcere decît de teamă.

Cutter a proferat un întreg şir de înjurături cînd, întorcîndu- se la tavernă, a descoperit că, în vreun fel sau altul, carnetul de cecuri al lui Ellie căzuse din geanta ei în Jeep-ul lui. Ar fi avut poftă să arunce carnetul în apă şi să nu se întoarcă să i-l dea. Aşa i-ar fi trebuit, şi-a spus.

S-a urcat iar în Jeep. O să-i ducă lucrul ăla afurisit, căci, de nu i-l ducea, ea o să înceapă să-l caute. Nu-i mai trebuia nici un necaz, mai cu seamă de la o femeie osoasă şi palidă venită de la oraş şi care se credea prea grozavă ca să aibă de-a face cu el.

Cutter a condus iar maşina către casa Simms, a parcat şi s-a grăbit spre casă, gîndindu-se că-i acordase prea mult timp într-o singură zi. Trecînd prin veranda din faţă a observat că uşa era întredeschisă. A bătut o dată şi a

deschis-o. O clipă s-a gîndit să lase carnetul de cecuri acolo, dar vocile care veneau din partea din spate a casei l-au făcut curios A împins uşa şi a intrat.

Ea stătea în bucătărie, cu ochii pironiţi pe un mic televizor. Cutter i-a urmărit privirea şi a rînjit văzînd la ce se uita ea Treaba era interesantă s-a gîndit, dar nici pe jumătate aşa de intere santă ca expresia de pe faţa lui Ellie Parks

I s-a mişcat ceva în josul stomacului privind felul în care ea sorbea perechea de pe ecran Se întreba dacă şi restul trupului ei răspundea în acelaşi mod. Trupul lui reacţiona precis. Nu din cauza programului, ci datorită expresiei de pe faţa ei. Simţea schimbarea din dosul fermoarului lui. Dacă nu făcea repede ceva, avea să fie prea încurcat el însuşi.

– O să te transformi într-o maniacă sexuală dacă priveşti prea mult la fleacurile astea, i-a spus el.

Vocea lui, spărgînd concentrarea simţurilor în care era cufundată Ellie, a avut efectul unei dinamite explodînd în cameră. Ellie a tresărit şi a ţipat atît de tare, încît ar fi putut face ţăndări şi geamurile.

Cutter a încremenit privind cum drăgălaşa

tînără din faţa sa se transformă în ceva semănînd cu un personaj venit direct dintr-un film cu Bruce Lee Unghiile ei arătau la fel de ameninţătoare ca lamele secerilor şi căutătura ei îi spunea că nu s-ar gîndi de două ori şi ar acţiona copilăreşte Apoi, recunoscîndu-l frica i-a fost înlocuită de furie

– Ce dracu' faci aici? l-a întrebat Ellie păstrînd distanţa pentru orice eventualitate

– Ţi-am adus asta l-a arătat cu un semn carnetul de cecuri. Întîi am bătut tot drumul pînă la cîrciumă şi-apoi l-am observat. Trebuie să-ţi fi alunecat din geantă.

Ea l-a întrerupt.

– De ce n-ai bătut la uşă?

Cutter regreta acum că nu aruncase carnetul în apă.

– Am bătut. Dar erai atît de acaparată de program încît nu m-ai auzit. A arătat spre televizor unde perechea tot mai continua ceva ce-ar fi putut fi considerat drept un maraton al sărutului de excepţie.

Faţa lui Ellie a luat foc. El îşi bătea joc de ea.

– N-ai dreptul să intri aici neinvitat.

Cutter a pus carnetul pe masă şi a privit-o, cu mîinile în şolduri, cu capul înclinat obraznic

pe-o parte.

– Spune-mi ceva, doamnă Parks, i-a zis Te-ai enervat pentru că am intrat fără permisiune sau eşti încurcată pentru că te-am găsit înfierbîntată la vederea unei perechi care se smotoceşte?

„Încurcată?" Nu ăsta era cuvîntul. Era mortificată.

– Pleacă, te rog!

– Cu mare plăcere. A luat-o spre uşă, apoi s-a oprit. Apropo, în locul dumitale aş fi foarte atent faţă de scenele astea de dragoste. Cu predispoziţia dumitale, eşti în stare să le iei drept realitate.

El plecase înainte ca ea să-i fi putut răspunde. Ellie a zăvorît uşa în urma lui.

„Aşa o să rămînă afară", a mormăit pentru sine.

„Eşti în stare să le iei drept realitate."

Se mira cît de mare impact aveau asupra ei afirmaţiile lui.

Ellie şi-a petrecut ora următoare ştergînd praful şi făcînd curăţenie, ca o răzbunare, hotărîtă să nu-l lase pe Cutter Beaumont să-i distrugă prima zi petrecută pe Erskine. Venise pentru cu totul altceva: să se odihnească, să se

relaxeze şi, poate, dacă avea noroc, să-şi recîştige un pic de linişte pentru mintea ei şi să se vindece în mod empiric. Nimeni, nici chiar şmecherul ăsta ţanţoş de şerif şi proprietar de tavernă n-o s-o scoată dintr-ale ei. În final, după ce a curăţat praful şi pînzele de păianjen, Ellie s-a hotărît să-şi acorde o recreaţie.

A ieşit pe uşa din spate o clipă mai tîrziu, oprindu-se să observe grădina care semăna a junglă cu palmierii ei în evantai, copăceii de Cipru şi ferigile sălbatice. Mireasma florilor îndulcea aerul, amestecîndu-se cu briza sărată a oceanului mascat de o pădurice. Dar, şi-aşa, Ellie putea auzi sunetul înăbuşit al valurilor spărgîndu-se de plajă. S-a hotărît că o să meargă acolo mai tîrziu. Ici-colo auzea cîte un lătrat de cîine şi se întreba dacă nu erau cîinii lui Cutter. Se întrebă o dată în plus cum de-i intrase atît de tare sub piele. Era ceva cu bărbatul ăsta, felul în care-o privea, zîmbetul acela care-o făcea să se simtă de parcă el i-ar fi ghicit chiar şi culoarea chiloţilor pe care-i avea pe dedesubt.

Ellie a spionat grădina de la marginea curţii unde copacii lăsau să pătrundă soarele printre ramuri. Evident cineva îşi dăduse o mare osteneală ca să aducă pămînt bun acolo în locul

solului cu nisip şi argilă care se găsea pretutindeni pe insulă. Era ţinut pe loc în douăsprezece straturi înconjurate cu şine. Ellie s-a aplecat în genunchi în grădină şi a luat o mînă plină de pămînt ducîndu-şi-o la nas. Era călduţ şi înmiresmat. A zîmbit la bucuria simplă pe care i-o provoca şi a rămas o clipă perfect nemişcată, bucurîndu-se de soarele de pe faţa ei şi de liniştea interioară. Poate că asta însemna vindecare cu adevărat, s-a gîndit. Ellie a rămas îngenuncheată acolo, reflectînd, pînă cînd un zgomot uşor i-a întrerupt gîndurile. S-a întors şi a văzut o femeie cu un copil cotind de pe poteca murdară şi venind spre ea. L-a recunoscut imediat pe Franklin D.

– Fiul doamnei Simms a făcut drumeagul ăsta de pe insulă direct, a zis femeia fără introducere cînd s-a mai apropiat. Vă gîndeaţi să aveţi o grădină?

Ellie şi-a scuturat mîinile de pămînt şi s-a ridicat.

– Nu ştiu prea multe despre grădinărit şi mi-e frică.

– Nu contează. Vă pot arăta eu. Mă cheamă Rose Wilcox. Cred că l-aţi mai întîlnit pe băiatul meu, Franklin D.

Ellie i-a zîmbit femeii, apoi şi-a îndreptat atenţia spre băiat.

– Da, ne-am întîlnit cînd am sosit. Franklin D, mi-a păzit bagajele.

– Deci dumneavoastră i-aţi dat bancnota asta de un dolar? i-a zis Rose arătînd banii din pumnul încleştat al băiatului.

Ellie şi-a amintit cît de jignit se simţise Cutter cînd a încercase să-l plătească şi spera să n-o fi ofensat şi pe mama băiatului la fel de tare.

– N-am vrut să fac nici un rău, a zis. Franklin D. şi-a cîştigat banii.

Rose arăta de parcă asta dorise să audă.

– Oh, nu-i nimic dacă l-aţi plătit pentru că v-a făcut un serviciu. N-am vrut decît să mă asigur că el n-a luat nimic care nu i se cuvenea, a zis femeia. O dată sau de două ori a trebuit să-i aplic o corecţie pentru furat.

Ellie a fost încîntată că reuşise să-l salveze pe băiat de o asemenea bănuială. I-a zîmbit.

– De fapt speram că Franklin D. o să-şi cumpere cu banii o carte umoristică.

Rose a rîs şi Ellie a constatat că femeia era foarte drăguţă cînd zîmbea.

– Doamne, băiatul ăsta are de pe-acum o odaie plină de cărţi. I-a pus mîna pe cap

băiatului şi a privit în jos spre el cu ochii negri, iubitori.

– Bine, fiule, poţi păstra banii. Am văzut că i-ai primit pe bună dreptate. Şi-a îndreptat atenţia spre Ellie. Deci dumneavoastră sînteţi doamna din Savannah. Am auzit că sînteţi drăguţă. A chicotit observînd uimirea de pe faţa lui Ellie. Pe insulă totul se află repede.

– Mă cheamă Ellie Parks, a zis ea strîngînd mîna femeii. Trăieşti de mult pe insulă? a întrebat-o Ellie.

Tînăra femeie a dat din cap.

– De cînd sînt pe lume. Şi soţul meu şi eu aici am crescut şi mă bate gîndul că tot aici o să murim. A studiat-o mai îndeaproape pe Ellie. Dar pe dumneavoastră ce v-a făcut să veniţi pe Erskine?

– Pentru o vacanţă, i-a spus Ellie. Voiam să găsesc un loc plin de linişte şi pace.

Rose a rîs.

– Atunci nu trebuie niciodată să mergi mai departe de uşa lui Cutter Beaumont şi a cîinilor lui.

– Sînt aşa de zgomotoşi?

– Numai cîteodată. Dar nu-i aşa de rău considerînd cîtă grijă are de toată lumea. Doamna

Simms n-ar fi putut niciodată rezista singură dacă nu era Cutter să aibă grijă de ea. Ăsta-i motivul pentru care nu ne sinchisim prea tare cînd face şi el vreo poznă cîteodată. Eu şi familia mea locuim de cealaltă parte á lui Cutter. Aveţi nevoie de ceva, veniţi la mine. I-a mai spus informativ: Mai am un băiat acasă şi se numeşte Booker T. şi are zece ani.

– Ajutorul de şerif mi-a spus că le dai copiilor nume de oameni importanţi.

Femeia a aprobat-o.

– Mi-am pierdut un fiu acum cîţiva ani într-un accident. Se numea George Washington Carver Wilcox, după un mare om de ştiinţă negru. Soţul meu zice că-i o prostie să le pun băieţilor nume de oameni renumiţi, dar nu-mi pasă. Vreau pentru băieţii mei mai mult decît au sperat ai mei pentru mine.

Ellie a decis că-i plăcea Rose Wilcox.

– Ascultă, tot ce-ţi pot oferi acum e apă rece, dar eşti binevenită dacă vii un pic, şi i-a arătat casa.

– Nu pot sta, i-a răspuns Rose. Soţul meu o să se întoarcă în curînd de la lucru. E culegător de raci şi vrea să fie mîncarea pe masă cînd ajunge în faţa uşii. S-a întors să plece, apoi s-a

oprit. Eşti sigură că o să vii în vizită? Multor oameni nu le plac noii veniţi, dar eu nu-s aşa.

– Mulţumesc. O să vin. Ellie i-a privit pe cei doi luînd-o pe poteca noroioasă, mergînd încet sub soarele amiezei şi s-a gîndit că o să le trebuiască întreaga zi ca să ajungă unde voiau. Au dispărut o clipă mai tîrziu după o cotitură. Ellie s-a uitat la ceas constatînd că trecuse de ora două şi nu mîncase. Stomacul ei protesta. S-a hotărît că mai bine mergea la băcănie dacă spera să aibă de mîncare.

S-a pieptănat repede, şi-a luat portofelul şi cheile şi a apucat-o spre oraş. Sau, mă rog, ceea ce s-ar putea chema oraş, s-a gîndit ea.

Ici-colo, sclipea oceanul şi n-a mai putut să aştepte fără să-l vadă.

Ellie a întîlnit multă lume pe drumul spre magazin, un om în vîrstă, pe bicicletă, apoi un bărbat conducînd o motoretă cu cuvintele *Poşta U.S.* ştanţate pe şacii de piele din spatele lui. I-a zîmbit şi i-a fluturat din mînă şi omul a dat scurt din cap şi a continuat să se lupte cu drumul. Aşa deci, insularii nu erau înnebuniţi să aibă străini pe-acolo, s-a gîndit.

De îndată ce Ellie a ajuns sub umbra copacilor s-a oprit privind în jurul ei. Un grup de

femei tăifăsuia sub unul dintre stejari în vreme ce feribotul, acelaşi cu care venise şi ea mai devreme, acosta la doc şi lăsa pe uscat o duzină de copii de şcoală. Ellie a zîmbit văzîndu-i pe şcolari cum se grăbeau spre mamele lor. Încă mai zîmbea cînd a ajuns în faţa magazinului unde doi bătrînei stăteau pe o bancă de lemn şi priveau trecătorii. De undeva străbăteau sunetele slabe ale unei muzici *country* şi s-a gîndit că, probabil, venea din tavernă. Îndreptîndu-se spre uşa magazinului, a observat inscripţia *„ÎNCHIS"*. Crezînd că o fi vreo greşeală, a încercat să deschidă uşa, dar era încuiată.

– Magazinul e închis, i-a zis unul din oameni.

Ellie s-a întors spre ei.

– Credeam că rămîne deschis pînă la nouă seara.

Unul dintre bărbaţi a privit-o, apoi a scuipat ceva negru pe jos, după aia şi-a şters gura.

– Şeriful a închis devreme azi, a zis.

– Da, s-a mirat Ellie întrebîndu-se de ce Cutter n-o fi informat-o că avea să închidă devreme magazinul, deşi ştia că are nevoie să facă multe cumpărături. Stomacul ei protesta din nou... Ştiţi unde-l pot găsi pe şerif?

Oamenii s-au holbat urît la ea.

– Unde-l poţi găsi întotdeauna, i-a zis unui dintre ei. În cîrciumă.

Cu o umbră de iritare, Ellie a străbătut veranda pînă la uşa care dădea în cîrciumă. A deschis-o, a intrat şi a aşteptat să i se obişnuiască ochii cu lumina tulbure. I-a lăsat gura apă cînd a simţit mirosul de sos *chili* şi de ceapă. Nu i-a luat multă vreme ca să-l descopere pe Cutter stînd în spatele barului.

– Vreau să-ţi vorbesc, i-a spus ea.

El a devenit imediat atent la sunetul vocii ei.

– Ce problemă mai ai *acum*, doamnă?

– Ai închis magazinul.

– Îhî, şi ce?

Ea şi-a încrucişat braţele.

– Ştiai perfect de bine că trebuie să-mi cumpăr de mîncare azi. Cînd el a dat din umeri, ea a continuat: Aşa de grăbit eşti să iei masa cu mine încît te-ai coborît pînă la a face treaba asta? A regretat pe loc ceea ce spusese. Suna prosteşte şi copilăreşte, idiot în orice caz, dar se înfierbîntase, era obosită şi pe jumătate moartă de foame.

Cutter şi-a lăsat treaba şi a privit-o fix.

– Ce tot spui acolo?

N-avea ce face şi trebuia să-i explice:

– Faptul că eu n-am vrut să iau masa cu dumneata, a zis ea. Ăsta-i felul în care-o să fii totuşi cu mine? Spunînd aceasta, Ellie a realizat că momentul nu era cel mai potrivit. Atrăsese atenţia tuturor celor aflaţi acolo. Pentru moment, chiar i-a părut rău de Cutter. Acum toţi de pe insulă or să afle că ea îi respinsese avansurile. Ei, aşa i se şi cuvenea, s-a gîndit ea. Cutter Beaumont făcuse totul pentru asta, dacă aşa înţelegea el afacerile.

Cutter a ieşit de după bar cu ochii pironiţi într-ai ei.

– Nu pentru asta am închis magazinul, i-a spus încet. Doamna care vinde acolo şi-a îmbolnăvit şi a trebuit să plece devreme. Dar dacă ai nevoie de ceva, n-ai decît să-mi spui şi deschid pentru dumneata.

Vocea lui ar fi convins să iasă din bîrlog şi un urs. Dintr-odată, Ellie se simţi deplasată. A privit în jur şi a văzut toţi ochii pironiţi asupra ei. Obrajii i s-au acoperit cu pete roşii şi s-a întors din nou spre Cutter.

– N-am ştiut, a spus fără convingere.

– Sigur că nu, dar asta nu te-a oprit să năvăleşti aici şi să mă acuzi de tot felul de treburi, nu? Nu i-a lăsat timp să-i răspundă. Zi că

ai nevoie de altceva decît de magazin, Ellie, spune aşa.

Ea ar fi preferat să se scufunde în pămînt şi să moară.

– Ai spus că ai închis.

– Şi ce? O să redeschid. Cutter s-a dus spre un om înalt care privea ecranul uriaş al televizorului.

– Bart, poţi fi atent puţin aici cîtă vreme mă duc alături? Bărbatul a dat din cap îndreptîndu-se spre bar.

Cutter a deschis uşa magazinului şi a aprins lumina. A lăsat-o pe Ellie să treacă înaintea lui.

– Găseşti coşuleţe acolo, i-a zis. la tot ce-ţi trebuie şi o să ţi le duc eu. S-a aşezat pe un scaun lîngă registrul de cheltuieli şi a aşteptat.

– N-o să iau decît puţine lucruri, a zis Ellie, simţindu-se vinovată de tot ce-i spusese, mai ales că fuseseră atîţia de faţă dintre obişnuiţii cîrciumii. Ce nu mergea? De ce lua ea continuu în rău tot ce făcea sau spunea el? Pentru că te atrage, şi-a spus în sine, şi ştii că nu trebuie. Şi pentru că nu te vei mai pricepe niciodată cum să te mai porţi cu un bărbat.

– Poţi zăbovi cît vrei, a zis Cutter răsfoind o revistă de parcă n-avea nimic mai acătării de

făcut. Era la fel de reticent ca şi ceilalţi de pe insulă cu felul ăsta de respect.

Luînd un coş, Ellie şi-a pus haina pe braţ şi a ales lapte, ouă, unt, brînză şi mai multe mîncăruri preambalate. Odată ce s-a încărcat cu strictul necesar, a năpădit asupra cartofilor prăjiţi şi a acadelelor ştiind că era o idee proastă să facă tîrguieli pentru mîncare cînd ei îi era deja atît de foame.

– Ştii că toate astea nu-s bune pentru dumneata, i-a spus Cutter ridicîndu-le.

Ellie i-a zîmbit.

– Presupun că-ţi datorez o grămadă de mulţumiri.

El a tăcut privind-o.

– Doamnă, nu-mi datorezi nici un blestemat de mulţumesc.

– Iartă-mă, a zis ea cu toate acestea. N-ar fi trebuit să sar la dumneata în felul în care am făcut-o, mai ales în faţa concetăţenilor dumitale. El şi-a continuat treaba de parcă n-ar fi auzit-o. Mi-ar plăcea să îndrept ceea ce ţi-am făcut.

De astă dată el s-a oprit total.

– Ce-ai în vedere?

– Păi... a şovăit ea. Fusese cam aspră şi nu se gîndise la ce spusese cînd el, de cînd sosise

ea, nu încercase decît să fie un bun vecin. Mai este încă valabilă invitaţia la cină? l-a întrebat.

Cutter a încercat să nu-şi arate satisfacţia. Nu era cazul să mai facă *acum* pe nebunul sau pe arogantul, acum, după ce pusese la cale cu atîta grijă totul ca să ajungă unde-şi dorise. l-a observat jena din ochi, dorinţa de a face orice pentru că îl jignise în faţa altora. El chiar că era un individ josnic care închisese exact pentru ca ea să vină rugîndu-se la el; dar un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

– Îhî, mai e valabilă, a zis după o clipă. Dumneata aduci desertul.

Ea a ridicat cutia de nuci în ciocolată pe care tocmai o luase.

– Nici o problemă.

Patru

După ce Ellie şi-a cărat cumpărăturile acasă şi a scăpat de ele, s-a schimbat într-un şort şi un tricou vechi şi a luat-o prin pădurea din spatele casei spre plaja din cealaltă parte. Cu toate că ştia că nu putea rămîne mult, voia neapărat să se ducă acolo.

Ca să spui că peisajul îţi tăia răsuflarea era prea puţin. Ellie a stat acolo, zăpăcită de atîta

frumuseţe. Era ceva ce nu mai văzuse niciodată. Şi doar văzuse o bună parte din plajele de lux în călătoriile ei de afaceri pentru hotel.

Ellie a încercat apa cu un deget de la picior şi a descoperit că era surprinzător de caldă deşi pînă la vară mai erau trei luni. A înaintat pînă cînd apa i-a ajuns la gambe. Şi-a închis ochii şi a inhalat briza sărată, lăsînd-o să se joace în părul ei, în vreme ce degetele de la picioare i se afundau în nisipul moale. Simţea minunat pe faţă căldura soarelui din după-amiaza tîrzie. A zîmbit cu o senzaţie de relaxare în vreme ce valurile se spărgeau de mal şi pescăruşii ţipau.

Pentru aşa ceva venise acolo, şi-a spus. Pacea şi seninătatea. Putea de pe-acum să simtă că vindecarea începuse în interiorul ei. Dar cel mai tare o surprindea, o uimea acum faptul că nu-i era teamă deşi urma să-şi petreacă o parte a serii cu Cutter Beaumont. Într-un fel, aştepta acest lucru cu nerăbdare. Avea încredere în el pentru motive care nu-i erau prea clare şi asta trebuia să fie un semn bun că mergea spre mai bine.

Ellie a mers încă un pic, apoi s-a întors hotărîtă înapoi pentru a avea timp să facă un duş şi să se schimbe înainte de a se duce la

Cutter. De cîteva ori a invadat-o nesiguranţa şi s-a gîndit să anuleze întîlnirea, apoi şi-a amintit că telefoanele de la casa Simms fuseseră de mult deconectate. De altfel mama ei fusese îngrozită la gîndul că n-o să poată intra în legătură cu ea, dar lui Ellie îi plăcuse ideea şi nu solicitase să fie reconectate telefoanele pe perioada în care ea plănuise să stea acolo. Putea suna pe oricine ar fi dorit, în cazul în care *ea* ar fi dorit, de la telefonul cu plată existent lá magazin. Dar dacă voia s-o ia pe panta laşităţii şi să anuleze cina cu Cutter, atunci trebuia să se ducă pînă acolo şi să-i spună. Putea pur şi simplu să-şi lase spaimele deoparte şi să meargă. O să fie o experienţă bună. *Avea nevoie* să înveţe din nou cum să se poarte cu sexul opus, dar numai pe bază *strict prietenească.* Venise vremea să facă paşi înainte în direcţia corectă. De fiecare dată cînd mai avansa puţin înspre o normalizare a vieţii, faptul acesta o ajuta pentru pasul următor, să-l abordeze un pic mai uşor. Poate că o regăsire completă nu era chiar atît de dificilă. Îşi dorea ca atunci cînd se va întoarce la Savannah să fie aceeaşi Ellie care fusese înainte de atacul căruia îi căzuse victimă.

Întoarsă în casă, Ellie a făcut rapid un duş,

şi-a pus o pereche de pantaloni, un tricou şi nişte tenişi vechi. Şi-a pieptănat pe spate părul umed, hotărîtă să-l lase să se usuce singur şi nici măcar nu s-a mai fardat. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să arate de parcă s-ar fi aranjat pentru o întîlnire de dragoste. Numai Dumnezeu ştia că n-avea Cutter Beaumont nevoie să fie incitat. În final, a aranjat nucile trase în ciocolată pe o farfurie şi a pornit-o spre Cutter.

Ellie nu era sigură ce anume se aşteptase să vadă înainte, dar acum observa ceva ce părea un fel de colibă din buşteni, căci nimeni n-ar fi ghicit că era o casă mobilă de mărime dublă pe dinafară. La partea inferioară, unde ar fi trebuit să fie rotile, cineva cheltuise, evident, o grămadă de timp şi de bani ca să facă o temelie de piatră. Exista chiar şi o verandă completă în faţă cu obloane de modă veche. Mai erau diferite acareturi şi un ţarc mare pentru cîinii lui. Simţindu-i prezenţa, mai mulţi dulăi au început să latre. Tot timpul pînă cînd Ellie ajunse la veranda lui Cutter, cîinii au scheunat şi au hămăit încercînd să sară pe deasupra ţarcului înalt. Deodată, uşa din faţă a rulotei a fost deschisă şi Cutter a strigat cu toată forţa

plămînilor lui la cîini să se potolească.

Lui Ellie era să-i scape din mînă farfuria la vederea lui desculţ şi gol în sus, îmbrăcat fără jenă doar într-o pereche de pantaloni foarte strîmţi. A deschis gura să vorbească, dar n-a reuşit. Cutter a rînjit.

– Lasă, e în regulă, i-a spus crezînd că nervii ei se datorau cîinilor. Ştiu că lătratul lor sună groaznic, dar nu-s periculoşi. Decît în cazul în care ai mirosi ca un negru, dar nu miroşi aşa.

Ellie s-a oprit în mijlocul verandei.

– Am venit prea devreme? a întrebat încercînd să-l privească în faţă ca să-i demonstreze că nu-i păsa cîtuşi de puţin de pieptul lui masiv sau de părul des şi negru care-l acoperea.

De parcă atunci ar fi înţeles că el era pe jumătate gol, Cutter s-a privit pe sine, apoi s-a uitat la ea.

– Nu, *eu* sînt în întîrziere. Tipul care stă noaptea uneori la cîrciumă în locul meu a venit tîrziu. Exact acum am ieşit de sub duş. A poftit-o, ţinîndu-i uşa: Intră.

Lui Ellie nu-i plăcea situaţia cîtuşi de puţin. Era şi-aşa suficient de rău că cina într-o casă străină în mijlocul pădurii. În alte circumstanţe nici n-ar fi luat în consideraţie o asemenea

posibilitate. A încercat să-şi vîre bine în cap ideea că avea de-a face cu un om al autorităţii din insulă, un om al legii. Rose Wilcox spusese numai lucruri bune despre acest bărbat. Şi aşa intuiţia îi spunea să procedeze cu precauţie.

– Poate că ar trebui să aştept afară pînă o să te aranjezi, i-a zis.

– Nu spune prostii. Sînt gata într-un minut.

Şovăitoare, Ellie a trecut prin uşa din faţă. Cutter a închis-o şi zgomotul a surprins-o atît de tare încît a sărit în sus. Oare nu intrase într-o situaţie periculoasă? se întreba. Nu cumva se lăsase înşelată de aerul lui de băiat cumsecade numai ca s-o ademenească în casa lui, unde ea nu putea fi, bineînţeles, în avantaj? La o simplă privire asupra pieptului lat şi a umerilor îţi puteai da seama de asta.

– Vrei o bere rece? a întrebat-o Cutter mergînd la frigider şi deschizîndu-l. Cînd ea a dat din cap, el a adus două sticle şi le-a scos dopurile. Uite, ia loc, i-a arătat o tejghea lîngă care erau două taburete de bar.

– Lasă-mă să trag pe mine o cămaşă.

Ellie nu şi-a regăsit suflul pînă cînd el n-a ieşit. Şi-a aşezat sticla cu bere pe tejghea şi apoi s-a dus la uşă o clipă, indecisă dacă să

rămînă sau să fugă cît mai departe cu putinţă de Cutter Beaumont. Toate vechile ei spaime o invadau.

– Ce nu merge, Ellie? i-a zis el cînd s-a întors, încheindu-şi nasturii de la cămaşă. Îşi dădea seama că ea nu era deloc în largul ei. Ba chiar părea înspăimîntată.

Ellie se simţea dintr-odată ca prinsă într-o cursă, singură doar cu el, cu uşa închisă care îi bloca trecerea. Era o dementă, dar aşa se simţea şi nu exista nici un nenorocit de mod în care putea depăşi această stare. A apucat clanţa cu degetele tremurînd.

– Mă duc să-ţi văd cîinii, a zis. Ai ceva împotrivă?

El a privit-o uimit.

– Nu mi-aş fi închipuit că-ţi plac cîinii-ratoni. Merg şi eu. A înhăţat berile şi a ajuns-o pe verandă, unde i-a întins una din sticle. Privind-o curios, a urmat-o afară pînă la ţarc şi a prezentat- o preţioşilor lui cîini de vînătoare.

– Acum mă interesează mai mult înmulţirea cîinilor ăstora decît să merg la vînătoare cu ei. Am destul de mulţi. Sigur că-i mai scot şi pe-afară uneori ca să fiu sigur că mai pot vîna un raton. Şi ca să facă niscaiva exerciţii. Cutter a

constatat însă că ea nu asculta o vorbă măcar.

– Ellie?

Ellie s-a uitat la el şi a observat că avea o expresie îngîndurată.

– Da?

– Niciodată nu am încercat să violez o femeie.

– Şi?

– Şi ai vrea să încetezi să mă priveşti de parcă te-ai gîndi că sînt în stare de aşa ceva?

Ea a rîs şi s-a întors înspre el.

– Iartă-mă, nu mi-am dat seama că aşa te privesc.

El a luat o gură de bere şi s-a sprijinit de un stîlp al ţarcului.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Despre ce?

– Despre ceea ce te preocupă pe tine.

– Nu.

– Poate te-aş ajuta.

– Mă îndoiesc.

– Uite, Ellie, eu sînt convins că fiecare are dreptul la viaţa lui privată, eu inclusiv, dar mă deranjează să văd pe cineva atît de... A tăcut studiind expresia de pe faţa ei.

– Închistat?

El a dat din umeri.

– Mda.

– Întotdeauna am fost mai degrabă o persoană retrasă, cred, a zis ea în sfîrşit. Nu mă simt prea în largul meu printre oameni.

– Dar cum poţi conduce un hotel de clasă, cînd nu-ţi plac oamenii?

– De unde ştii ce lucrez? l-a întrebat, deodată alarmată de faptul că el ştia atîtea despre ea. Se întreba ce alte lucruri mai ştie.

– Relaxează-te, am găsit asta pe contractul de închiriere pe care l-ai semnat. Domnul Simms; fiul, mi-a trimis prin poştă o copie.

– Oh!

– Deci, care-i povestea, domnişoară Parks? Ce te-a făcut să fugi dintr-un oraş ca Savannah şi să te ascunzi pe Erskine?

Ellie a gustat din bere şi a încercat să nu lase să i se citească pe faţă neplăcerea. Niciodată nu-i plăcuse berea, dar nici pe vreo insulă pustie nu mai trăise pînă atunci.

– Ce te face să crezi că mă ascund?

El s-a uitat de jur împrejur.

– Aici nu e, după cum ştii, chiar o metropolă. Nu-mi pot închipui pentru ce ar veni aici o frumuşică tinerică, aşa ca tine. Dacă într-adevăr

te ascunzi de ceva, aş vrea să aflu.

Ea l-a studiat o clipă.

– De ce?

– Păi, eu sînt şeriful. Cred că am dreptul să aflu ce faci pe-aici.

– Vasăzică mă întrebi din curiozitate profesională.

El a zîmbit.

– Nu numai, dar ăsta-i un pretext bun.

– N-avea grijă, n-am comis nici o crimă. Nici n-am avut vreo datorie mai mare decît un tichet de parcare.

– Atunci nu e vorba atît *de ce* cît *de cine* te ascunzi? De un bărbat? Îmbujorarea feţei ei i-a arătat că se apropie de adevăr şi el s-a simţit sîcîit ca dracu la ideea că ea putea fi încurcată cu vreun bărbat. Ce ţi-a făcut? Cînd ea nu i-a răspuns, a continuat. Lasă-mă să ghicesc. Ţi-ai prins bărbatul cu altă femeie.

– Nu, nimic de genul ăsta. Ellie şi-ar fi dorit să fi fost atît de simplu. Peste aşa ceva ar fi reuşit să treacă.

– Atunci ce este?

Ea a încercat să-l privească în ochi.

– Am fost atacată anul trecut, a zis, dorindu-şi să nu spună mai mult. Un bărbat m-a acostat

într-un parking întunecat cînd veneam de la serviciu. Ellie n-a observat exact momentul în care Cutter s-a schimbat la faţă. Cu o clipă înainte zîmbea luminos cu ochii lui negri, în minutul următor se înnegurase.

– Te-a violat?

În fine, ea a privit în altă parte.

– N-am poftă să intru în detalii, dar, da, m-a violat.

– L-au prins?

– Nu. Poliţia încă îl mai caută. Cînd şi cînd mai sînt chemată să văd dacă recunosc pe cîte cineva, dar atît. A oftat şi i-a întîlnit din nou privirea. Aşa că vezi de ce sînt cam... neliniştită... cînd sînt bărbaţi în preajmă.

– N-al fost împreună cu un bărbat de-atunci?

În altă situaţie ea s-ar fi gîndit că era o problemă mult prea personală. Pe moment însă i s-a părut normal că o întrebase.

– Nu, n-am fost. Am evitat orice fel de relaţie. Acum n-am putea vorbi despre altele? Singurul motiv pentru care ţi-am spus asta a fost ca să pricepi de ce sînt eu cum sînt.

Încordarea din jurul ochilor şi a gurii i-a arătat lui Cutter că fusese mai mult decît o crucificare pentru ea povestirea acestui lucru. Ar

fi vrut să-i spună că-i părea rău de ceea ce i se întîmplase, dar se temea oarecum că ea ar fi putut izbucni în lacrimi şi n-ar fi putut suporta aşa ceva.

– Înţeleg deci că probabil nu va fi vorba de sex în noaptea asta, a zis el în loc de orice altceva.

Ea a fost şocată în prima clipă. Apoi, cînd a realizat că el nu încercase decît să micşoreze tensiunea dintre ei, Ellie a chicotit.

– Sau în nici o noapte de-acum înainte.

El şi-a ridicat sticla de bere la buze din nou.

– Niciodată nu trebuie să spui „niciodată", Ellie. Eu aş putea fi tocmai leacul pe care-l cauţi tu. Cînd ea a început să protesteze, el i-a pus un deget pe buze. Dar poţi fi absolut sigură că atunci cînd o să se întîmple, tu o s-o doreşti la fel de mult ca mine.

– Ce plin eşti de tine, Cutter Beaumont, i-a zis ea rîzînd. Deodată îi revenise siguranţa de sine. El putea fi un şmecher şi un ticălos, dar intuiţia îi spunea că niciodată nu avea să-şi folosească forţa fizică. Mîndria lui masculină nu i-ar fi permis aceasta. Doamne, fă ca intuiţia mea să fie justă, s-a gîndit.

El i-a făcut cu ochiul.

– Şi cînd o să mă cunoşti mai bine, o să înţelegi de ce am această îngîmfare teribilă. Avea din nou ochii luminoşi. Părea hotărît să o vadă relaxată şi simţindu-se în largul ei. Vrei să mănînci? Eu sînt lihnit de foame. A zîmbit. Sau preferi să mănînci undeva, afară unde să o poţi lua repede la fugă dacă eu îmi pierd brusc controlul?

Ea a rîs.

– Nu, acum e perfect. Şi era. Nu-i fusese uşor să-i povestească, dar acum era bucuroasă că o făcuse. Şi era conştientă că, fără a-i cere în mod expres, o să păstreze secretul numai pentru el.

Cutter a condus-o înapoi în casă unde a terminat de pus masa sub privirile lui Ellie care stătea pe un taburet.

– Îmi place casa ta, i-a spus privind în jur. Erau lucruri de bun-gust şi curăţenie; o locuinţă de bărbat, cu mobilă îmbrăcată în piele, în tonuri cafenii. Nu existau mileuri de dantelă sau coşuri cu flori uscate, nimic care să sugereze amestecul unei femei în aranjarea cadrului. E drăguţ.

Cutter a privit-o.

– Pari surprinsă. A ce te aşteptai să arate? A teren graţios? Faţa ei vinovată i-a spus că o

atinsese în punctul nevralgic. Am o veioză mai grațioasă *Lava* în dormitor, i-a spus. Singurul meu tribut la rafinament. O s-o poți vedea data viitoare.

I-a venit să zîmbească auzindu-l.

– N-am de gînd să intru în dormitorul tău, șerifule.

El a dat din umeri, dar nu părea prea convins.

– Poți spune ce vrei. S-a întors la treaba lui. După ce a umplut două boluri cu orez și *„gumbo"* și a tăiat felii subțiri de pîine franțuzească și le-a pus pe farfurie, i-a comunicat că masa era servită.

– Ei, ce părere ai? a întrebat-o cînd ea a început să mănînce.

Ellie a confirmat cu entuziasm:

– E grozav.

– Nu e prea picant?

– Nu, așa îmi place.

– Și mie. Ea s-a înroșit și el a priceput că reacționase la subînțelesul frazei.

Cînd au sfîrșit de mîncat, Ellie s-a oferit să strîngă masa și Cutter a părut încîntat întrucît tocmai se ocupa cu alunele în ciocolată.

– Sper că n-o să-ți închipui că vreau să-ți

stric seara dacă plec devreme, i-a zis ea după ce a pus vasele la spălat şi a şters tejgheaua. Sînt cu adevărat obosită.

– Ţi-ai putea petrece noaptea aici.

– Ce nostim!

– Bine, te duc acasă. Tot trebuie să dau o fugă pînă la cîrciumă să văd dacă totu-i în regulă. A luat o lanternă de pe frigider.

– Nu-i nevoie să mă duci înapoi, i-a zis ea, nedorind ca el să-şi închipuie că era neliniştită din cauza mersului prin pădure, în întuneric.

El a dat din umeri şi şi-a continuat drumul spre uşă, apoi a aprins lanterna ca să se asigure că mergea.

– Nici nu mă gîndesc. E tot ce pot face după ce ai adus desertul ăsta minunat. În plus, pe-aici sînt şerpi lungi cît picioarele mele.

Ellie s-a oprit fulgerată.

– Adevărat?

– Mda, însă eu o să te apăr. Cînd a văzut că ei nu-i prea venea să se clintească, a rînjit. Lasă, ei se sperie de lumină. Dacă însă o să fii muşcată de şarpe, eu personal o să sug toată otrava.

Aşa erau bărbaţii, a decis Ellie urmîndu-l afară, pe verandă. Nu-ţi poţi da niciodată seama

cînd vorbesc serios şi cînd nu.

– Ai face asta pentru mine? l-a întrebat vrînd să nu-i arate cîtă nervozitate îi produce ideea a ceva alunecător care să se ivească lîngă piciorul ei. Bineînţeles că el n-avea ce otravă să mai sugă din locul muşcăturii pentru că, doar vederea unui şarpe, i-ar fi provocat un atac cardiac şi ar fi murit înainte de a cădea la pămînt. Fii atent că altfel o să greşesc şi o să te consider drept un gentleman, i-a spus cu o seninătate contrafăcută.

Cutter a chicotit.

– Asta chiar că ar fi cea mai mare greşeală din viaţa ta. Niciodată n-am pretins că sînt un gentleman, nici chiar atunci cînd a fost în propriul meu interes, şi încă ce interes.

Ellie l-a privit. La lumina lunii nu-i putea zări decît profilul.

– Da? Şi cînd a fost asta?

El n-a răspuns direct.

– Cu multă vreme în urmă. Într-o altă viaţă.

Ellie a avut impresia că el nu voia să intre în amănunte. Probabil era ceva în legătură cu fosta lui soţie. Dar n-a insistat. Nici el n-o întrebase mai multe despre atacul asupra ei, deşi era de presupus că devenise curios. Aprecia treaba

asta şi o făcuse chiar să aibă mai mult respect pentru viaţa lui particulară. În acelaşi timp, a realizat că în acest om era mai mult decît părea la prima vedere. Mult mai mult.

– Păi, mulţumesc pentru masă, i-a spus cînd au ajuns în curte. I-a întins mîna.

Cutter i-a strîns-o.

– Nu mă inviţi la o partidă finală?

A fost surprins că ea n-a făcut nici măcar remarca precum că fusese deplasat.

– Nu, nu te invit. Şi-a tras mîna dintr-a lui.

– Atunci, pe altădată. I-a spus-o de parcă ar fi pariat pe aceasta ultimul lui ban.

Ellie şi-a scuturat capul zîmbind cu gura pînă la urechi. Bărbatul rămăsese la fel de ţanţoş şi după ce ajunsese acasă. Şi pe bună dreptate, s-a gîndit ea privindu-i chipul brunet şi arătos. Era sigură că pe insulă existau femei care ar fi fost mai mult decît fericite să-l invite în casă.

– Mă îndoiesc, şerifule!

Vocea ei avea ceva melodios, alintător care-i încălzea stomacul aidoma unui coniac bun şi apoi mergea direct în creier. Dar buzele ei îl preocupau cel mai tare. Cutter îşi dădea seama că ar fi putut-o săruta de mama focului şi ceva din interior îi spunea că ea n-ar avea nimic

împotrivă. Cînd e vorba de lună plină şi briză uşoară, cele mai multe femei sînt predispuse spre poveşti de dragoste. Ellie Parks, cu tot trecutul ei traumatizant, nu putea fi diferită. S-a apropiat mai tare de femeie, i-a văzut surpriza din ochi, apoi a sărutat-o mai înainte ca ea să poată spune vreo vorbă. Ar fi prea puţin să spună că reuşise s-o şocheze; i-a simţit pe loc trupul înţepenindu-se automat. A priceput. Asta l-a făcut şi mai hotărît să se mişte uşor şi s-o îmbrăţişeze cu duioşie. Dar în momentul în care mîinile i-au alunecat în jurul mijlocului ei, lui i s-a părut că trupul îi explodează. Ea era mai dulce decît oricine din viaţa lui şi corpul ei se potrivea perfect cu al lui. I-a explorat fundul micuţ, şoldurile rotunde şi s-a gîndit că de-ar muri ar ajunge în paradis. Plin de dorinţă, i-a desfăcut buzele cu limba. Ea încerca să vorbească, dar sunetul ieşea înăbuşit.

Ellie simţea cum i se ridică panica în gît cînd gura lui Cutter a cuprins-o pe a ei. A încercat să obiecteze, dar cînd a deschis gura, el şi-a băgat limba în gura ei. L-a împins cu toată puterea, dar a fost la fel ca şi cînd ar fi vrut să mişte un munte. În fine, şi-a eliberat gura.

– Nu, a zis înclinîndu-şi gîtul astfel încît el să

nu-i găsească buzele. Îi simţea respiraţia în ureche.

Dar nu ăsta era cel mai rău lucru.

Cèea ce era îngrozitor era faptul că îi simţea greutatea pe stomacul ei şi că nu-şi dădea seama dacă el plănuia să se folosească de forţă sau nu. Oare făcuse o greşeală încrezîndu-se în el? El făcuse totul ca să-i cîştige încrederea, numai pentru a avea un avantaj asupra ei mai tîrziu?

Cutter nu se putea gîndi să treacă peste gustul şi simţurile ei. Stinsese lanterna şi erau învăluiţi în întuneric.

– Tu faci ca totul să devină mai complicat decît ar trebui să fie, i-a şoptit. Te-aş putea ajuta să treci peste problema ta. N-o să mai ai de ce să te spèrii de-acum înainte. O să ne fie bine împreună, Ellie. Ea scutura din cap atît de repede încît nu-i putea zări faţa. I-a prins capul între mîini. Privirea pe care i-a aruncat-o a avut asupra lui acelaşi efect ca o mînă plină de praf de gheaţă pe care i-ar fi aruncat-o cineva în partea de jos a stomacului. Era înfricoşată, mai precis. Nu aceasta fusese intenţia lui.

– Ellie? A scuturat-o uşor.

Ea a început să tremure. Se încrezuse în

acest bărbat. Îi povestise adevărul despre ea, stătuse alături de el la masă, se gîndise că puteau fi prieteni. Acum se afla în întuneric cu el şi el îi putea face orice dorea.

– Lasă-mă să plec, i-a cerut printre dinţii care îi clănţăneau.

Cutter a eliberat-o atît de repede, încît Ellie era să cadă pe spate.

– Perfect, a spus el. S-a dat înapoi cu ambele mîini ridicate ca şi cînd s-ar preda. Eşti liberă să pleci.

De cum şi-a depăşit spaima, Ellie i-a aruncat:

– Cum ai putut?

El se simţea ca strivit.

– Ascultă, Ellie, îmi pare rău. Nu trebuie să te superi pe un tip dacă încearcă. Nu mi-am închipuit că ţie îţi face atît de rău. M-am gîndit numai...

– La ce te-ai gîndit? l-a întrebat ea. Că priceperea ta amoroasă mi-ar vindeca spaimele?

– Am auzit şi de idei mult mai tîmpite.

– Nu te cred! Eu merg la psihiatru şi fac terapie şi orice pot şi nimic nu dă rezultate. Dar Cutter Beaumont, armăsarul din insulă, este pe cale să mă vindece total cu incredibila lui

pricepere amoroasă.

Ea îşi bătea joc de el şi lui Cutter nu-i plăcea treaba asta cîtuşi de puţin.

– Ascultă, ţi-am spus că-mi pare rău.

– Numai că trebuia să stai mai departe de mine, a zis ea, cu un hohot reţinut în gîtlej. S-a întors şi a fugit în casă.

Nimeni nu o avertizase că acolo erau ţînţari.

Ellie a simţit ceva uşor pe braţ şi a vrut să-l plesnească, dar mişcarea n-a fost suficient de rapidă şi ţînţarul a scăpat. Sîcîitoarea insectă avea să se întoarcă şi cu alţi tovarăşi adăugîndu-se numărului deja existent pe braţele şi picioarele ei goale. Dar era prea înnebunită ca să-i pese de ei deocamdată. Îmbrăcată într-o pijama scurtă, stătea pe balustrada metalică de pe veranda din faţă şi reflecta la a ceea ce Cutter Beaumont spusese doar cu o oră în urmă.

„Faci ca totul să devină mai complicat decît este. Eu aş putea să te ajut să depăşeşti starea asta. Nu ai mai avea motiv să fii speriată niciodată de acum înainte."

Ochii lui Ellie s-au umplut de lacrimi. Ce ştia Cutter Beaumont? El nu suferise niciodată umilinţa unui viol. El nu trebuise niciodată să se roage pentru a-şi salva viaţa. El nu simţise niciodată un cuţit împungîndu-i carnea sau nu văzuse niciodată, la picioarele lui, o baltă din sîngele propriu.

Ellie şi-a închis ochii strîns, vrînd să facă să înceteze imaginile care-i treceau prin cap. Dacă stătea să le tot rememoreze, avea să înnebunească.

– Trebuie să te gîndeşti la asta, Ellie, îi spusese doctoriţa Brenner nu o dată.

Ellie îi dăduse întotdeauna acelaşi răspuns:

– Cînd mă gîndesc la asta, simt că sînt gata să explodez sau să-mi pierd minţile. Mă înfurie.

– E foarte bine că te înfurie. E dreptul tău să te înfurie.

– Mă tem că-mi pierd controlul. Exact ca înainte.

– Dar înainte tu nu-ţi pierduseşi controlul, Ellie. El ţi l-a luat. Avea un cuţit. Cele mai multe femei...

– Majoritatea femeilor ar fi luptat pînă la capăt.

– Asta n-ai cum să ştii.

– Ele nu ar fi cerşit ca să le lase viaţa şi n-ar fi pledat în felul în care am făcut-o eu.

– N-ai încercat decît să-ţi salvezi viaţa.

– Şi-aşa el tot m-a omorît, îi spusese, cu ochii plini de lacrimi. Nu vedeţi? Nu mai sînt persoana care eram. Niciodată n-o să mai fiu. Pot fi la fel de bine şi moartă.

Doctoriţa Brenner îi luase în ziua aceea mîna.

– Nu, Ellie, niciodată n-o să mai fii la fel ca înainte de atac.

– Mă simt înspăimîntată, îi mărturisise Ellie.

– O să scapi de asta într-o bună zi, cu trecerea timpului.

Ellie se îndoia. Chiar şi acum, după luni şi luni de terapie, unele din ele groaznice, era la fel de înspăimîntată şi furioasă şi confuză cum fusese în ziua atacului.

„Noi ne-am simţi bine împreună, Ellie."

Ellie continua să se gîndească la aceste cuvinte şi cînd s-a urcat ceva mai tîrziu în pat şi a stins lumina. Ultimul lucru de care-şi amintea înainte de a se cufunda în somn era imaginea cu faţa chipeşă a lui Cutter Beaumont.

Dumnezeule, dar arăt jalnic, s-a gîndit Ellie în dimineaţa următoare stînd pe treptele din spate, lîngă un pîlc de părăluţe aurii şi bînd prima ceaşcă de cafea. Înţepăturile de ţînţari îi acopereau braţele şi picioarele făcînd-o să arate de parcă ar fi avut rîie în ultimul grad.

Avea mîncărimi din cap pînă-n tălpi şi petele roşii de pe membrele ei demonstrau că se scărpinase pînă la sînge. Trebuia să facă repede ceva.

S-a îmbrăcat urgent într-un şort şi o bluză şi şi-a vîrît picioarele în tenişi, a tras storul şi a încuiat uşa. Nu observase noaptea trecută spărtura din geamul verandei din faţă, pe unde, precis, năvăliseră ţînţarii care o mîncaseră de vie. Acum nu se putea gîndi decît să găsească ceva împotriva mîncărimii. A început să meargă mai repede. S-a simţit foarte uşurată cînd a zărit magazinul, de-abia stăpînindu-se să n-o ia la goană.

Clopoţelul de la uşă a sunat cînd Ellie a intrat înăuntru. S-a uitat spre casă şi a dat din cap spre o femeie deloc zîmbitoare care se afla acolo.

– Ce leac aveţi împotriva înţepăturilor de ţînţari? a întrebat oprindu-se.

Fără a o gratula cu un gest sau un „bună-ziua", femeia s-a dus la aripa marcată cu „Obiecte de toaletă şi medicamente".

– Loţiunea asta opreşte mîncărimea, i-a spus, luînd o sticluţă cu lichid roz. A privit-o cu atenţie pe Ellie pe deasupra ochelarilor cu ramă metalică. Arăţi de parcă ai fi fost muşcată şi de alte insecte. Ai fost cumva prin pădure? Femeia o întrebase doar pentru a se afla în treabă dar vocea îi sunase mustrător, fapt care-i sugerase lui Ellie că fusese suficient de stupidă ca să servească de hrană căpuşelor de prin pădure.

Ellie şi-a reamintit că o luase prin pădure nu numai ca să ajungă la plajă, dar şi ca să se ducă la Cutter.

– Da, am fost, i-a mărturisit după o clipă, aşteptînd într-un fel ca femeia să scoată un băţ şi s-o lovească peste mînă cu el.

– Păi, ăsta-i singurul medicament pe care-l am pentru înţepăturile de insecte. E mai bun decît nimic.

Lui Ellie nu i s-a părut că suna prea optimist. Femeia părea departe de a fi prietenoasă. Probabil că nu-i plăceau străinii de pe insulă, s-a gîndit, apoi s-a hotărît ca ea să fie, oricum, prietenoasă. Nu putea fi uşor să lucrezi în

imediata vecinătate cu taverna zgomotoasă a lui Cutter. Faptul era suficient cît să nu binedispună pe nimeni.

– Apropo, eu sînt Ellie Parks, i-a spus. Stau la casa Simms.

– Alma Matthews, i-a răspuns femeia fără umbră de zîmbet.

– Mă bucur că vă simţiţi mai bine.

Femeia a privit-o neutră.

– Ce înţelegi prin asta?

Ellie îşi dorea să nu fi spus nimic. Nu pentru că nu voia să pară că-şi vîră nasul unde nu-i fierbe oala, ci fiindcă se grăbea acasă, să-şi îngrijească înţepăturile. Încercase doar să schimbe o vorbă.

– Oh, nimic, a zis. Am venit ieri aici şi cineva mi-a spus că eraţi bolnavă şi a trebuit să vă duceţi devreme acasă.

Femeia a pufnit.

– Păi oricine v-a spus asta a minţit, a zis. Niciodată în viaţa mea n-am fost bolnavă. Cutter mi-a spus că sînt liberă, de-aia am plecat.

Ellie s-a străduit să zîmbească în timp ce-şi lua sacoşa.

– Da? Cred că n-am înţeles eu bine. La revedere. Fără alt cuvînt, s-a îndreptat spre uşă,

oprindu-se să-şi bage banii în portofel. Cineva a doshis uşa, iar ea s-a dat deoparte fără a-l privi, ca să termine cu punerea banilor în portofel.

– Ellie?

I-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie. Ellie şi-a ridicat capul şi s-a trezit faţă în faţă cu Cutter. Era greu de spus care dintre ei se simţea mai surprins sau mai încurcat.

– Bună dimineaţa, şerifulel i-a zis rece şi a trecut pe lîngă el afară.

– Ellie, aşteaptă... El s-a ţinut după ea. Îi auzea paşii pe terasă în spatele ei. Cu privirea fixă îndreptată înainte, Ellie mergea cît de repede putea.

– La dracu, vrei să aştepţi un minut? Cutter a apucat-o de mînă şi a oprit-o brusc. Ce-i graba asta?

Ellie s-a eliberat de el, dar nu înainte de a constata cît de caldă şi bărbătească era mîna lui. Căldura lui radia în braţul şi umărul ei.

– Ce vrei? Sînt foarte grăbită.

– Ascultă, iartă-mă pentru noaptea trecută, a spus el. Ştiu că am exagerat, dar... S-a încruntat. Ce dracu s-a întîmplat cu braţele şi picioarele tale? Ai stat pe un muşuroi de furnici?

– Da, dacă te interesează, este exact ceea

ce am făcut, i-a răspuns sarcastic. Acum, dacă vrei să mă scuzi, aş vrea să mă duc acasă, să-mi îngrijesc înţepăturile. Şi-a ridicat sacoşa. Am aici cu ce!

– Lasă-mă să văd. I-a luat sacoşa şi s-a uitat înăuntru. Asta te poate ajuta, dar eu îţi aduc ceva mai ca lumea din proviziile mele de prim-ajutor.

Ellie şi-a smuls sacoşa din mîna lui.

– Cred că o să-mi încerc norocul cu asta.

El a dat din umeri de parcă nici nu se sinchisea.

– Poftim. Starea ta n-are decît să se înrăutăţească. Să nu vii să mi te jeluieşti cînd or să se infecteze, a adăugat şi a pornit-o pe drum.

– Asta-i altă minciună de-a ta, şerifule? I-a întrebat. De genul celei de ieri, cînd mi-ai spus că vînzătoarea se îmbolnăvise?

Cutter a rînjit. Fusese prins.

– Perfect, n-am fost prea cinstit. N-aveam de ales.

– Întotdeauna minţi ca să ajungi unde vrei?

– Un bărbat trebuie să facă ce are de făcut. Acum tu poţi sau să mi-o iei în nume de rău sau poţi accepta oferta mea de a te ajuta ca înţepăturile să nu se infecteze.

– De ce-ai făcut asta?

– Minciuna cu închiderea magazinului? A dat din umeri. Voiam să vii la mine şi asta era singura metodă. Oricît de încăpăţînată şi de mîndră ai fi fost, tot trebuia să mănînci. Poate că ai avut dreptate astă noapte în privinţa mea. Poate că sînt un ticălos. Dar aşa sînt eu şi n-o să mă schimb. A tăcut o clipă. Noi ne asemănăm foarte mult, tu şi cu mine.

– Cum poţi spune aşa ceva?

– Noi amîndoi am venit pe insulă căutînd să ne refugiem din faţa unui trecut neplăcut. A durat multă vreme pînă cînd insularii m-au acceptat. Poate fi înfiorător să aştepţi deoparte, singur, ca ei să-şi înfrîngă rezerva. Între timp eu îţi pot fi un prieten bun.

Acum, de ce nu vii în cîrciumă să mă laşi să te doftoricesc?

Ea a reflectat la propunere. Şi-aşa Rose o prevenise că unor insulari nu le plac noii-veniţi. O să se simtă foarte însingurată dacă toată lumea o s-o trateze cu aceeaşi indiferenţă ca femeia de la magazin. *Avea nevoie* de prieteni. În plus, Cutter îşi ceruse scuze.

– Perfect, a zis în sfîrşit, apoi i-a zîmbit urmîndu-l în cîrciumă.

– la loc, i-a spus el arătîndu-i una dintre mese în vreme ce se ducea după trusa lui de prim-ajutor. S-a întors după o clipă. Te-au mai muşcat şi căpuşele în pădure, a zis deschizînd trusa. Lasă-mă să-ţi văd abdomenul.

– Poftim?

– Abdomenul. Căpuşelor le place să muşte de braţe, în jurul buricului... A făcut o pauză şi a rînjit. Între picioare... Sînt nişte gîndaci mici şi isteţi, ca să-ţi spun părerea mea.

Ellie l-a privit ofensată. Bărbaţii nu se lasă niciodată.

– De ce nu-mi dai pur şi simplu doctoria s-o iau acasă cu mine?

– Bine, dacă insişti. Sperase că ea se simţea atît de rău încît o să-l lase să o îngrijească el personal. Acum, unguentul o să-ţi amelioreze mîncărimea. Numai să-l pui direct pe înţepături. A căutat în trusă şi a scos o sticlă cu capsule. Ăsta e un antihistaminic. Nici un doctor nu-ţi poate oferi ceva mai bun.

Ellie a luat medicamentele şi le-a pus în geantă.

– Mulţumesc, i-a spus. Cît îţi datorez?

– E cadou din partea firmei.

– Insist să-ţi plătesc.

Poftoşte-mă la cină.

- Nu.

– Prostuţo.

Ea stătea.

-- Cu adevărat trebuie să plec.

El a urmat-o pînă pe terasa de lemn.

– Eu mă descurc. Tu te trudeşti din greu să te descurci, nu-i aşa? Nu-mi pasă. Prefer hăituiala, altminteri trebuie să-ţi mărturisesc, este altceva faţă de cum eram obişnuit.

Ellie s-a întors spre el.

– Eşti de neînchipuit, ştii asta?

El a rînjit.

– Doar ţi-am spus.

Dacă nu s-ar fi simţit atît de frustrată cu el, ar fi rîs cu gura pînă la urechi. Probabil că era cel mai arogant bărbat pe care-l întîlnise vreodată.

– Nu-ţi prea iese la socoteală, nu-i aşa? Eu n-am poftă să-mi pierd timpul cu tine, Cutter Beaumont. N-avem nimic în comun. Cînd o să-ţi intre asta în ţeasta ta mare?

– Cînd o să-mi spui ce înţelegi prin asta.

– Oh, cerule! Eşti bărbatul cel mai exasperant pe care l-am întîlnit.

– Pot să vin pe la ora şapte?

Rînjetul lui cocoşesc o înfuriase în aşa hal,

încît era împărţită între dorinţa de a-l săruta sau de a-l pălmui peste faţă. Dîndu-şi seama de asta şi-a spus că într-adevăr putea fi periculos pentru inima ei.

– *Nu* eşti invitat, şi, dacă te arăţi pe-acolo, *nu* o să te las să intri. Înţelegi?

El s-a mulţumit să stea acolo, chicotind în sinea lui şi privind-o plecînd. Cum să-i vină de hac? se întreba. De-atîta timp şi încă nu ajunsese nicăieri. Pe o băncuţă din apropiere doi bărbaţi în vîrstă o priveau şi ei pe Elie, apoi s-au uitat spre Cutter. El le-a făcut cu ochiul.

– E nebună după mine.

Cinci

După două zile, Ellie a hotărît că nu mai putea să continue cu mersul la băcănie, decît doar dacă dorea să ţină o dietă strictă cu ouă fierte şi sandvişuri.

„Doar n-o să-l laşi pe marele cocoş Cutter Beaumont să te ţină prizonieră în casa asta", şi-a spus ea şi s-a pieptănat, punîndu-şi apoi vechii tenişi. Nu că într-adevăr ar fi fost obligată

să rămînă în casă zilele acelea. Îşi folosise timpul făcînd lucruri de care niciodată înainte nu avusese vreme, dormind tîrziu şi citind. I se întîmplase chiar să tragă un pui de somn şi în cursul zilei, apoi se băgase în pat cu un teanc de reviste pe care le adunase înainte de a veni pe insulă şi cu o pungă mare de cartofi prăjiţi. Se simţea relaxată pentru prima dată după luni de zile. Dar apoi începuse să se simtă din ce în ce mai agitată. Niciodată nu putuse să zacă aşa, fără a face nimic. Cu excepţia scurtei perioade în care stătuse în spital după viol, vlaţa ei fusese plină de ocupaţii diverse. Ar fi continuat să-şi facă treburile ca de obicei la serviciu, dar nu-i mai aducea nici o satisfacţie. Devenise doar un mod de a petrece lungi ore de singurătate de vreme ce ea începuse să respingă orice întîlnire, orice eveniment social, unul după altul. Nu mai rămăsese nimeni în viaţa ei. Nimeni, decît maică-sa. Ce tristeţe, şi-a spus.

Încă nu sosise ora prînzului cînd Ellie a pornit-o pe drumul nisipos spre oraş. A trecut pe lîngă poştaş, care, oprindu-şi motoreta, cu un semn scurt din cap, i-a înmînat o scrisoare. Ellie nu s-a lăsat intimidată de dispoziţia lui morocănoasă şi i-a oferit un zîmbet care ar fi mişcat

din loc şi Turnul Trump din Manhattan. S-a uitat la expeditor şi s-a încruntat recunoscînd scrisul de mînă al mamei ei. Ştia şi fără să citească ce-i spunea. *„Cînd vii acasă? Încă nu te-ai plictisit pe Insula aia? Ştii că îl faci pe taică-tău să-i crească tensiunea?"* Ellie şi-a vîrît scrisoarea în geantă şi şi-a continuat drumul, salutîndu-i pe cei pe lîngă care trecea indiferent dacă ei îi întorceau saluturile sau nu.

Cum era sîmbătă, copiii se plimbau pe biciclete sau se jucau cu mingea în mijlocul drumului. L-a observat pe Franklin D. stînd deoparte, singuratic. I s-a strîns inima de milă şi s-a întrebat dacă nu cumva copiii îl excludeau din jocurile lor pentru că nu putea vorbi. Cînd a zărit-o, el i-a zîmbit larg. Ea i-a zîmbit la fel şi-ar fi vrut să-l întrebe cum de un băiat mare ca el nu se dusese acasă, la masă. Oricum, Ellie se simţea mai bine ştiind că exista la urma urmelor măcar o persoană pe insulă care o simpatiza şi căreia îi părea bine că ea era acolo. Desigur, Cutter părea deocamdată mulţumit să o aibă ca vecină, dar nu era sigură că motivele lui erau onorabile în totalitate.

Ajunsă la magazin, Ellie a constatat că cineva înfiinţase un stand cu fructe şi legume în

plină stradă. S-a grăbit acolo, gîndindu- se că ar putea să procure nişte roşii mari şi coapte şi un pepene.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat-o o femeie în vîrstă.

– Da, vreau o cutie cu roşiile astea. Ellie şi-a ales o cutie şi femeia le-a transferat într-o pungă de hîrtie.

– Avem răsaduri de fructe şi legume, i-a spus femeia arătîndu-i cutiile cu răsaduri. O să vă faceţi o grădină anul ăsta?

Ellie s-a uitat spre răsaduri. S-a gîndit la bucata de pămînt rodnic din spatele casei. Trebuia să fie nostim să încerce să planteze cu mîna ei ceva, chiar dacă n-o să fie acolo ca să-şi strîngă recolta.

– Poate că da. Ce aveţi? a întrebat.

– Oh, răsaduri de roşii, castraveţi de pomi fructiferi.

– Niciodată n-am avut o grădină, a recunoscut ea. E greu?

– Deloc. Nu trebuie decît puse răsadurile în sol şi apoi Mama Natură face restul.

Ellie era gata să-i răspundă, pe jumătate întoarsă, cînd atenţia i-a fost atrasă de ceva. Privea în direcţia cîrciumii şi l-a zărit pe Cutter

Beaumont sprijinit de Jeep-ul lui, cu capul într-o parte, vorbind cu o tînără femeie într-un costum scurt din bumbac. Era imposibil să desluşească ceea ce-şi spuneau, dar bruneta focoasă îl privea pe Cutter de parcă privea la o tavă cu prăjituri. Ellie a fornăit dezgustată şi şi-a îndreptat atenţia spre legume. A luat cîte o jumătate de duzină de răsaduri din fiecare, iar femeia i le-a pus într-o cutie ca să le poată duce acasă.

– Vrei să te-ajut să duci astea? a întrebat-o Cutter. Privirea pe care Ellie i-a aruncat-o ar fi îngheţat chiar şi iadul. Oho-ho, a zis el. Am fost sigur că o să te enerveze teribil văzîndu-mă că vorbesc cu Bitsy Carpenter. Crede-mă, Ellie, nu e nimic între noi. Ea-i doar o copilă.

Ellie vedea că rîde de ea, dar asta demonstra ce egocentrism uriaş posedă.

– Nu te flata singur, Cutter. Nu-mi pasă nici dacă te însori cu ea şi-o să vă petreceţi întreaga viaţă la o fermă de capre. Scuză-mă. Şi-a luat cutia şi a pornit-o spre băcănie.

– Hei, lasă-mă să car în locul tău, a insistat el înhăţînd cutia înainte ca ea să apuce să obiecteze.

– N-ai alte treburi mai importante de făcut? l-a întrebat ea, observînd tirul de priviri la care

erau supuşi. Sigur, cu toate fetele de la liceu de pe-aici, poţi găsi cum să-ţi ocupi timpul. Rînjetul pe care i l-a oferit Cutter i-a spus că avea să-i dea o mostră grozavă de maniere la care şi aşa era scadent şi că el era convins de gelozia ei. Niciodată nu o să-l convingă că ea nu dorea să fie pusă în aceeaşi categorie cu femeile care se dădeau în vînt după el.

– Sînt la ora mesei mele de prînz, a informat-o urcînd scările în urma ei şi intrînd în bucătărie. Aşa că avem tot timpul să tăifăsuim.

Ellie, desluşindu-i zîmbetul din voce, a încercat să se ducă într-un colţ mai strîmt, făcîndu-şi de lucru ca să nu-l bage în seamă. Dar era ca şi cînd ar fi încercat să ignore un vulcan în acţiune. Simţea că e cu ochii pe ea; la fiecare mişcare pe care-o făcea simţea o usturime în ceafă. S-a întors şi l-a găsit uitîndu-se la picioarele ei.

– La ce te uiţi?

– Înţepăturile tale de la ţînţari s-au mai vindecat.

Ea l-a aprobat.

– Da, unguentul tău a făcut minuni.

– Ăsta e un fel de mulţumesc?

Ea a rîs, deşi nu intenţionase.

– Da, este.

– Înseamnă că sînt invitat la cină?

N-a mai zîmbit şi şi-a împins căruciorul mai departe.

– Nu, ţi-am spus doar...

– Nu văd de ce n-am putea fi prieteni, Ellie.

– Ba cred că vezi.

El i-a pus mîna pe un braţ.

– Din cauza unui mic sărut nevinovat?

– Cutter Beaumont, tu n-ai nici măcar un element inocent în trupul tău, a zis ea firesc. Cunosc genul tău de om. Te interesează un singur lucru.

– În fond, sînt onest. Nu încerc să pretind a fi ceva ce nu sînt.

Din nou a făcut-o să rîdă.

– E adevărat. Eşti gata să accepţi că eşti un nemernic.

– Ascultă, eu te fac să rîzi. Îţi prinde bine persoana mea, Ellie. Ai nevoie de cineva care să te facă să rîzi în viaţă. Ai nevoie de mine.

Chiar că era un diavol chipeş cînd zîmbea, a decis ea şi, neputîndu-i rezista, i-a zîmbit.

– Am nevoie de tine cum am nevoie de o gaură în cap, Cutter Beaumont.

– Ba îţi sînt necesar ca să-ţi ofer un drum de întoarcere, i-a spus în vreme ce ea îşi purta

căruciorul pentru cumpărături mai departe.

Ellie a notat încîntarea din vocea lui şi a fost de acord.

– Adevărat, *îmi este necesar* un drum de întoarcere. Mă înţelegi?

– Dacă-mi oferi o gustare. Cînd ea a încercat să protesteze, el a luat-o repede. Doar un sandviş. Unul mic.

Ea a suspinat încercînd să rămînă severă, dar nu era uşor să stea cu el rîzînd cu gura pînă la urechi şi să-l privească precum pisicuţa care ar înghiţi canarul. Era tare bine să vorbeşti şi să rîzi cu cineva după două zile de singurătate. Dumnezeule, disperată mai era, s-a gîndit observînd că lui îi crescuseră mustăţile în două zile.

– Perfect, îţi fac un sandviş, i-a spus cu şovăială. Dar numai dacă promiţi să te porţi frumos.

După ce Ellie a plătit pentru cumpărături, Cutter a dus sacoşele în Jeep şi a condus-o acasă.

– Ei, cum îţi place aici? a întrebat-o arătînd spre casa Simms.

– Îmi place. E atîta linişte şi pace.

– Şi nu te plictiseşti singură?

– Nu! Tu da?

– Eu nu stau atîta timp singur.

Ea s-a îmbujorat în timp ce se îndrepta cu sacoşele spre uşă.

– Tîmpită întrebare din partea mea, a spus tristă.

El şi-a dat capul pe spate şi a rîs.

– Nu la asta mă referem. Văd multă lume în fiecare zi şi la cîrciumă şi la băcănie.

Ellie s-a oprit şi a descuiat uşa.

– Eu mă bucur să fiu singură. A împins uşa şi a intrat cu Cutter în spatele ei.

– Mda, dar mai devreme sau mai tîrziu o să ai chef să te reîntîlneşti cu speţa umană, a zis el.

Remarca a surprins-o.

– Nu-i vorba că vreau să evit oamenii, Cutter. Dar, pentru moment, vreau să fiu singură. Ca să reflectez. Şi-a pus sacoşele jos şi le-a luat pe cele din mîna lui.

– Nu sînt sigur că e o idee grozavă, Ellie. Uneori, cînd pritoceşti mereu ideile despre o perioadă rea...

– Eu nu pritocesc deloc, l-a întrerupt. Caut doar să mi le lămuresc în minte. Să ajung la o concluzie despre ceea ce s-a întîmplat, astfel încît să-mi pot duce viaţa mai departe. A

observat pe chipul lui o umbră de scepticism în vreme ce punea la locul lor cumpărăturile. Ai o idee mai bună?

El a dat din umeri.

– Cînd ceva mă preocupă prea tare, încerc să-mi găsesc alte treburi.

– Asta-i exact ceea ce se cheamă comportament deturnat. Ce crezi că am făcut anul trecut? Şi-a amintit de nopţile tîrzii petrecute la serviciu. N-o ajutaseră cîtuşi de puţin.

– Păi eu nu cunosc termenul potrivit pentru treaba asta, însă mie mi se potriveşte. Uneori, dacă mă ocup de altcineva, îmi dispar din minte propriile mele probleme şi încep să mă simt mai bine.

– Niciodată n-aş fi zis că eşti tipul Bunului Samaritean, a spus ea şi s-a întrebat dacă nu cumva de aceea îi fusese atît de devotat doamnei Simms. Ce încerca să-şi scoată din minte Cutter Beaumont? Îi spusese că atunci cînd sosise prima oară pe insulă îşi căutase un refugiu. Fugise de ceva sau de cineva?

El s-a apropiat mai tare şi i-a studiat chipul pentru o clipă.

– Mda, sînt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Ellie se simţea ca sub lupă cînd o privea în felul acela.

– Nu vreau să mă bag în afacerile tale, dar n-ai făcut nimic ilegal înainte de a veni pe insula asta, nu-i aşa?

El a rînjit.

– Depinde de care parte a legii te situezi, trebuie să recunosc. A rîs văzîndu-i privirea şocată. Nu, n-am făcut nimic rău, domnişoară Parks. N-o să fie cazul să mi se dea adăpost într-o celulă de închisoare, aşa că încetează să-ţi faci griji.

Ellie s-a simţit uşurată. Nu ştia de ce, dar îl credea. Nu fiindcă el n-ar fi fost în stare să comită o crimă, dar pentru că îl cunoştea deja de-o bucată de vreme, ştia că el n-ar fi avut nici o reţinere şi i-ar fi spus.

După ce Ellie a pus toate lucrurile la locul lor, a pregătit sandvişuri cu şuncă şi brînză şi a deschis o pungă cu cartofi prăjiţi. Cutter şi-a luat un sandviş şi s-a lansat în laude de cît de bun era.

– Teribil îmi place să mănînc mîncare făcută acasă, a spus înghiţindu-l cu bere proaspătă.

– Sandvişul este chiar singurul fel de mîncare făcut în casa asta, i-a spus ea.

– Nu faci mîncare? a întrebat-o el privind-o uimit şi dezamăgit totodată. De ce nu mi-ai spus asta înainte de a ne încurca noi doi?

Ellie începea să priceapă că trebuia să fie foarte atentă la ce spunea el.

– Am vrut să te previn cu blîndeţe. Eu nu sînt în stare să gătesc de la un cap la altul un fel de mîncare nici dacă viaţa mea ar depinde de asta.

El a privit-o gînditor.

– Nu ştiu, Ellie. Sînt pe cale să iau din nou în consideraţie relaţia dintre noi. Tu nu eşti una dintre acele femei interesate doar de carieră şi care se împotrivesc oricărei treburi domestice, nu-i aşa? I-a acoperit mîna cu mîna lui şi ea a ridicat întrebător din sprînceană. Pînă acum n-am discutat despre copii, dar să ştii că vreau trei.

Ellie şi-a scos mîna dintr-a lui, dar numai la simpla atingere a simţit o furnicătură plăcută.

– Mănîncă-ţi sandvişul, am o mulţume de treburi de făcut în după-amiaza asta.

– Ca de pildă? A privit-o cu curiozitate.

– Mă duc să plantez o grădină. De ce credeai că am adus atîtea răsaduri?

– Te pricepi tu la felul în care se cultivă o grădină?

– Ce nevoie e să te pricepi? Se plantează în pămînt şi ele cresc.

Cutter a privit-o amuzat.

– Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu, Ellie. Văzînd că ea se încruntase, a continuat: Ai vreun pic de balegă de vacă?

– Numai în afară de cazul cînd am călcat în vreuna.

– Vezi? Trebuie în primul rînd să amesteci balega de vacă cu pămîntul. Dar azi e o zi norocoasă pentru tine, căci am, întîmplător, nişte saci cu îngrăşăminte în depozit.

– Pot să cumpăr şi eu unul?

– O să fac mai mult de-atît, i-a spus el. O să-ţi arăt cum se foloseşte.

– Asta nu-i strict necesar. Poţi doar să-mi spui cum.

El a dat din umeri.

– Nici nu mă gîndesc. Măcar atîta să fac pentru tine după masa bună pe care mi-ai oferit-o.

Ellie parcă mai auzise ceva asemănător. Cutter Beaumont căuta cu lumînarea cel mai mic motiv ca să-şi petreacă timpul împreună cu ea.

– Ascultă, tot ce-am făcut a fost să-ţi fac un

amărît de sandviş pentru că mi-ai adus cumpărăturile acasă. Nu-mi datorezi nimic. Te rog.

– Atunci o să fac asta pentru că sînt un individ simpatic, a zis. Cînd ea a vrut să obiecteze, el a făcut-o să tacă punîndu-i un deget pe buze. Ce-ar fi să încetezi să-mi faci greutăţi şi să aduni uneltele în vreme ce eu mă duc după îngrăşăminte?

– Uneltele?

El a dat trist din cap.

– Ascultă, n-ai habar măcar de faptul că-ţi trebuie o sapă şi o lopată, nu-i aşa? Oh, Ellie, ce-ai făcut cu mine? A înghiţit ultimul sandviş şi a fugit la Jeep-ul lui.

Ellie l-a privit plecînd cu sprîncenele apropiate din cauza încruntării şi a perplexităţii. Şi ea era îngrijorată pentru că nu ştia ce putea face cu el. Era un mod primejdios de a gîndi lucrurile.

Cutter s-a întors după o jumătate de oră cu o cutie plină cu unelte şi un sac cu îngrăşăminte pe care le-a cărat în spatele curţii.

– Poftim, ţi-am adus un mic cadou, i-a spus întinzîndu-i un pacheţel. Ea s-a uitat înăuntru şi a găsit o pereche de mănuşi de lucru, de culoare roz aprins şi cîteva mici instrumente de mînă.

– Am nevoie de toate astea pentru o simplă

grădină de legume? l-a întrebat.

– Nimic nu e mai simplu cînd intră în circuit Cutter Beaumont, a replicat el. Unde mă pot schimba?

– Schimba?

– Am un şort în maşină; doar nu-ţi închipui că o să sap o grădină în hainele mele bune, nu?

Ellie s-a uitat la pantalonii decoloraţi şi la puloverul vechi.

– A, te poţi schimba în baie. L-a privit ducîndu-se în baie şi închizînd uşa. A ieşit afară să-l aştepte.

Ellie nu era pregătită să-l vadă pe Cutter Beaumont în şort. Gol de la mijloc în sus, a apărut din casă o clipă mai tîrziu, aranjîndu-şi mai bine pălăria pe cap ca să nu-i intre soarele în ochi. L-a privit. Şortul lui era rupt şi decolorat, arăta atît de jalnic încît Ellie era sigură că zăcuse ghemotoc în Jeep-ul lui de vara trecută. Îi era strîmt şi cobora bine pînă sub buricul provocator încît i se vedea părul des din jur care dispărea în spatele fermoarului arătînd de parcă ar fi fost gata în orice moment să se desfacă.

-- Ceva nu-i în regulă?

Ellie şi-a smuls privirea de la el de parcă i-ar fi aruncat în faţă sos piperat.

– Nu, totul e perfect.

– Perfect. Întîi avem nevoie de o greblă. Cutter a apucat grebla de grădinărit, i-a încercat coada între palme, a părut satisfăcut, apoi a vîrît-o în solul umed. Acum fii foarte atentă, i-a spus.

Ellie a rămas cu gura căscată privindu-l cum grebla pămîntul negru, gras, curăţind cu grebla pietrele şi iarba şi orice era în drum. Stînd în spatele lui îi observa muşchii braţelor şi ai spatelui încordaţi de efort. I se uscase gura. El s-a întors şi i-a zîmbit, iar ea şi-a dat deodată seama că devenise incapabilă să aibă vreo coerenţă în gîndire.

– Zici că poţi face şi tu la fel? a întrebat-o el.

– Sigur că pot. Ellie şi-a pus mănuşile încercînd să nu se vadă că-i tremurau mîinile. El se dădea în spectacol. *N-avea decît! Mă rog, poate să se plimbe pe-acolo gol-goluţ din partea mea*, şi-a spus în minte. *Nici măcar nu-mi pasă.*

Cutter a rînjit.

– Ellie, dragă, ţi-ai pus invers mănuşile.

Ea l-a privit fix.

– Ştiu. Tocmai voiam să le schimb. În sfîrşit, şi le-a pus şi a apucat uneltele, apoi s-a dus la celălalt capăt al grădinii şi a greblat din toate

puterile.

Pînă au terminat de plivit buruienile, spatele şi părul de pe pieptul lui Cutter luceau de sudoare şi bluza lui Ellie era udă-leoarcă şi i se lipea de piele.

– Pauză, a zis el ducîndu-se sub un stejar să stea la umbră. S-a sprijinit de trunchi şi şi-a şters sprîncenele.

– Aduc ceva rece de băut, a zis Ellie şi a dispărut în casă. S-a întors aducînd două pahare înalte cu ceai cu gheaţă. I-a dat unul lui şi el l-a băut dintr-o suflare, ea fiind captivată de mişcările ritmice ale mărului lui Adam în gîtlejul lui. Ellie a sorbit şi ea din pahar aşezîndu-se lîngă Cutter la o distanţă precaută. L-a privit cum apucă un cub de gheaţă din pahar şi se freacă pe piept cu el ciufulindu-şi părul des.

– Aha, asta e ceva grozav, a zis oferindu-i un rînjet diabolic. I-a întîlnit privirea. Pun pariu că ştiu ceva ce ne-ar face să ne simţim şi mai grozav.

– Ce? l-a întrebat de parcă ar fi orăcăit.

– Ce-ar fi ca, după ce plantăm grădina, să ne ducem să înotăm?

– N-ai de lucru?

El a dat din umeri.

– Se ocupă Clarence. Ăsta-i avantajul cînd eşti şef. Faci ce-ţi place.

Ea a mai sorbit din ceai, studiindu-l pe deasupra marginii paharului.

– Îţi place să fii şef, nu-i aşa?

– Da.

– De ce?

– Pen'că nu-mi place să primesc ordine de la nimeni, de-aia. Şi pen'că am avut destule slujbe de „vagon de serviciu" în viaţa mea – fapt pe care n-am poftă să-l repet.

– Ce fel de slujbe?

– Orice-ţi poţi imagina. Am săpat şanţuri, am spălat maşini, am tuns iarba. A rînjit. Şi încă astea erau meserii simpatice. A oftat şi s-a sprijinit de copac. Părinţii mei erau muncitori cu ziua. Ai văzut vreodată o tabără de muncitori cu ziua?

– Nu.

– Păi nici să nu-ţi doreşti. Am fugit de-acolo la paisprezece ani pentru că mi-era frică să nu ajung şi eu la fel ca ei. Am hoinărit vreo cîţiva ani, muncind pe ici, pe colo, trăind de azi pe mîine. În final, am ajuns în armată. Am învăţat să lucrez la elicoptere.

– Elicoptere?

El a dat din cap.

– Vezi, singura treabă la care fusesem bun vreodată era să repar maşinile. Am avut de ales între a lucra la jeep-uri sau la elicoptere în timpul stagiului. Mai era un tip acolo care se pricepea bine la asta. Amîndoi ne-am băgat în afaceri împreună după ce Unchiul Sam a terminat cu noi. A făcut o pauză şi a studiat-o o clipă. Am cam făcut nişte invenţii.

– Adevărat? Ce interesant. Aţi cîştigat şi o grămadă de bani?

Ochii lui s-au întunecat.

– Mda, am făcut tone de bani. De aceea mă aflu aici, trăind o viaţă îmbelşugată. Avea în voce o nuanţă amară care se potrivea cu tristeţea din ochi. Dar gata, am vorbit destule despre mine, a spus după o clipă. Vreau să aflu mai multe despre tine.

Cînd Cutter Beaumont nu voia să vorbească despre ceva, pur şi simplu schimba subiectul şi asta era tot. Ellie încercă să se gîndească la un singur lucru pe care l-ar fi avut ei doi în comun.

– Păi, mie întotdeauna mi-a plăcut sportul, a început ea, ştiind că orice bărbat din lume iubeşte o formă sau alta de sport.

– Fotbalul?

– Nu. Alergările şi înotul.

– Şi mie îmi plac.

– Da?

– Da. Îmi place să zac pe canapea şi să-mi duc berea la gură mereu în vreme ce privesc o partidă frumoasă de fotbal.

Ellie a rîs.

– Îmi plac bărbaţii atletici.

El şi-a aşezat pălăria de pai pe cap astfel încît să-i umbrească faţa.

– Mă rog, şi eu cred că trebuie să te menţii în formă.

De parcă ar fi vrut să se convingă de afirmaţia asta, Ellie i-a studiat umerii laţi şi pieptul puternic. Privirea i s-a îndreptat mai jos, spre stomacul ferm şi picioare. Erau subţiri şi maronii, acoperite de acelaşi păr negru care-i acoperea şi restul trupului.

– La ce te uiţi, Ellie?

Vocea îi era răguşită şi seducătoare. Ellie a tresărit. El o privea pe sub borul pălăriei.

– Eu tocmai...

– Tocmai ce? De ce nu vrei să accepţi, Ellie? Sigur că ai fost zguduită o dată, dar nu te cred gata să trăieşti o viaţă de celibat. Ea a vrut să se

îndepărteze, dar el a apucat-o de încheietura mîinii, ţinînd-o acolo unde se afla. Ea şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste el. Cînd o să termini cu fuga asta a ta?

Chipul lui se afla îngrozitor de aproape, atît de aproape încît îi vedea reflexele căprui şi negre din ochi. Ellie şi-a ridicat automat mîinile spre pieptul lui ca să-l îndepărteze. Cînd mîna a venit în contact cu pielea transpirată de pe pieptul musculos, Ellie a simţit un fel de tremur în stomac. Era puternic şi foarte concret omul acela.

– Ascultă, doar ţi-am mai spus...

– Ştiu ce mi-ai spus, Ellie, dar nu cred o vorbă. Eşti o femeie tînără şi frumoasă şi ai toată viaţa înaintea ta. Nu poţi să te închistezi şi să mori numai pentru ceea ce ţi-a făcut un bărbat.

Ellie se uita în altă parte, mută, în vreme ce Cutter vorbea cu vocea lui catifelată ca o briză de vară. Zîmbetul uşor ironic pe care-l avea de obicei în faţa ei fusese înlocuit cu o privire foarte tandră. Ellie era oarecum preocupată de ideea că el încerca din nou s-o ia repede. Vorbind, trasa cercuri invizibile pe partea interioară a încheieturii mîinii ei, hipnotizînd-o la fel de tare

ca vocea lui profundă.

– Tu nu înţelegi..., a început ea.

– Înţeleg mai mult decît îţi închipui. Nu deţii tu toate secretele, Ellie. Fiecare om a primit lovituri în viaţa lui. Dar eu sînt aici cu tine, acum. Lasă-mă să dau deoparte chinul pe care-l ai. Fără altă vorbă şi-a aplecat capul şi i-a atins uşor buzele, foarte uşor. Lui Ellie i s-a părut că fusese fluturarea aripii unui fluture. Ochii i-au tremurat, închizîndu-se. A răsuflat adînc în vreme ce el a sărutat-o din nou, de astă dată mai îndelungat, şi a luat-o în braţe.

Dintr-odată Ellie s-a trezit pe jumătate în poala lui, privindu-l cu toată duioşia strînsă în ochi. Tremura în braţele lui. Era împărţită între pasiune şi teamă. Teribil îşi dorea să creadă în el şi să pună punct singurătăţii pe care o crease ea însăşi impunîndu-şi izolarea. Aştepta să împărtăşească împreună cu el intimităţile pe care alte cupluri le aveau şi să umple acele neîmpliniri care o însoţeau de multă vreme.

– Cutter? vocea îi tremura.

Suna şovăitoare şi vulnerabilă, ca vocea copiilor. Cutter a privit spre Ellie, gîndindu-se că niciodată nu i se păruse mai ademenitoare, cu

bluza lipită de trup, cu şortul ridicat mult pe coapse. O dorea îngrozitor de mult, pînă la durere. Şi ştia că, doar cu puţină străduinţă, o putea avea. Vedea asta pe faţa ei. Era mai degrabă dornică. Cu cîteva sărutări ar fi devenit gata pentru el. El era şi priceput şi putea...

– Ellie? i-a atins chipul, a mîngîiat-o pe obraz şi i-a urmărit linia buzelor cu degetele tremurînd. Din nou i-a întîlnit privirea. Încrederea pe care a găsit-o în ochii ei l-a şocat. Nu pricepea cum se întîmplase şi ştia perfect de bine că nu făcuse nimic pentru asta. Tot ceea ce ştia sigur era că nu îndrăznea s-o rănească, nu după ce ea trecuse prin ceea ce trecuse.

Cutter şi-a ridicat ochii la cer şi a oftat. Mai tîrziu o să regrete pe tot drumul dinspre oraş înapoi, dar mai bine şi-ar fi pus puşca la tîmplă decît să-i mai producă femeii din braţele lui o altă traumă emoţională.

– Hai să ne întoarcem în grădină, a spus el ridicîndu-se şi dînd-o pe ea deoparte. Ameţeala ei s-a transformat într-o confuzie deplină, iar Cutter s-a forţat să privească în altă parte. Una era să te distrezi pur şi simplu cu o femeie şi cu totul altceva să profiţi de cineva care fusese, pe

moment, total lipsit de apărare. S-a repezit să lucreze în grădină, hotărît să facă treabă pînă o să-şi dea duhul ca un fel de răzbunare. Sau, cel puţin, pînă o să-i treacă gîndul la ceea ce ar fi vrut să-i facă lui Ellie Parks.

Şase

A durat pe puţin două ore pregătirea grădinii şi plantarea răsadurilor, timp în care Ellie şi Cutter au schimbat foarte puţine cuvinte. În viaţa ei nu se simţise atît de incomod, ca să nu spunem că era de-a dreptul încurcată. În fine, Cutter s-a ridicat, şi-a şters mîinile de pantaloni şi a decis că au terminat treaba.

– E cea mai nostimă grădină pe care am

văzut-o în viaţa mea, a spus Ellie, încă incapabilă să-l privească în ochi pe bărbatul care literalmente o respinsese. Nu-şi putea imagina ce credea el despre ea.

Prima oară cînd o sărutase, îl îndepărtase şi-i poruncise să stea departe de ea. De astă dată se prăbuşise cu totul asupra lui.

– Mai vrei un pahar de ceai cu gheaţă? l-a întrebat strîngînd uneltele.

Lui Cutter nu i-a scăpat anxietatea din vocea ei. Dacă situaţia fusese încordată pînă atunci, acum era mai rău, cînd el o sărutase a doua oară. De ce dracu' nu-şi ţinea blestematele de mîini acasă? se întreba. După ce că ştia prin ce trecuse, n-avea altă treabă decît să încerce să se iubească cu ea? Ce conta că păruse pe jumătate dornică să-l sărute şi ea? Nu se cădea să se joace cu sentimentele ei. Şi era conştient că, dacă un bărbat o ducea în pat pe Ellie Parks, avea să aibă în braţe un prea-plin emoţional ucigător. Asta era chiar ultimul lucru care-i trebuia lui în viaţă.

– Nu mai pot sta, i-a spus după o clipă. Trebuie s-o şterg şi să mă duc la cîrciumă.

Ellie frămînta în mînă una din mănuşile murdare. Nu ştia dacă era cazul să-l urască sau

să-i fie recunoscătoare pentru că adusese lucrurile doar pînă la un punct la care se oprise. Ştia cu certitudine numai că se simţea mai confuză decît oricînd. Oricum, ce putea ea face cu un bărbat precum Cutter Beamount? El nu putea decît s-o rănească o dată în plus. Era o treabă să vrei să faci parte din nou dintre oameni şi să începi o relaţie amoroasă, dar cu un gen de bărbat drăguţ, respectabil, aşa că trebuia să stea cît mai departe posibil de unul precum Cutter.

– Păi, mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, i-a spus, decisă să se lipsească de el acum, cînd gîndea raţional. Ştiu că e o prostie din partea mea să plantez o grădină cînd nici măcar n-o s-o văd cum se va dezvolta. Poate că o să ai grijă de ea după ce-o să plec. Sper că o să culegi tu legumele.

– Eşti o vecină bună, i-a spus el.

– Nu fi prost. E tot ce pot să-ţi ofer după cîte ai făcut pentru mine.

N-avea poftă să-i rămînă datoare. El n-o să se supere de-asta.

– Mulţumesc, Ellie, o să-mi amintesc ce-ai spus. La revedere. Apoi, cu un semn scurt din cap, s-a dus la Jeep-ul său.

Ellie continua să se gîndească la Cutter şi la sărutările lui cînd cineva a bătut seara la uşă. Îngheţase cu mîinile în chiuveta din bucătărie unde spăla vasele de la cină. În fine, şi-a şters mîinile pe un şervet de bucătărie şi s-a dus în partea din faţă a casei. A zîmbit găsindu-i pe Rose şi Franklin D. în faţa uşii.

– 'nă seara, a zis Rose. Vă place plăcinta cu mure? Eu şi Frankiin D. am strîns nişte mure din spatele casei şi toată ziua am copt plăcinte.

– Îmi place, i-a spus Ellie lăsîndu-i să intre. Şi am ceva ce merge cu plăcintă. Dar tu şi Franklin D. trebuie să staţi cu mine.

Rose a rîs spre fiul ei.

– Aşa speram şi noi să ne spună, nu, băiete? Franklin D, a aprobat-o zîmbind.

Eilie i-a condus pe cei doi oaspeţi în bucătărie şi le-a servit cîte un carton cu plăcintă călduţă încă peste care a pus o lingură generoasă de îngheţată de vanilie pe care o cumpărase de la magazin. A gustat şi ea şi a închis ochii de plăcere.

– E grozavă, Rose, a spus. Şi bine te-ai mai

gîndit că mi-ai adus şi mie.

– Oh, nu-i mare lucru. Am cules atîtea mure că i-am putea hrăni pe toţi cei de pe insulă. Vremea a fost atît de frumoasă că s-au copt devreme anul ăsta.

– Mi-am amintit că am să-ţi arăt ceva. Ellie a aşteptat pînă au terminat de mîncat, apoi i-a condus pe musafiri în grădină. Ce părere aveţi? a întrebat arătînd spre straturile plantate cu legume.

Rose părea impresionată.

– Credeam să habar n-aveţi de grădinărit.

Ellie s-a îmbujorat.

– Am avut şi un mic ajutor.

– A, aşa? Lăsaţi-mă să ghicesc. Cutter Beaumont?

Ellie a privit-o uimită.

– Cum de ţi-ai dat seama?

Rose a chicotit.

– Cutter ar fi în stare să doboare şi copacii cu dinţii cînd vrea să-şi petreacă timpul cu o femeie drăguţă.

Ellie a zîmbit timid.

– Da, ştii, la început părea un mare flirt.

– Trebuie să fiţi foarte atentă cu acest bărbat, a zis Rose tensionată. A făcut praf multe inimi

pe aici. Prin copaci bătea uşor briza. Ia uitaţi, o să plouă, a spus ea. Vremea e mereu schimbătoare în această perioadă a anului; nu ştim nicidată la ce să ne aşteptăm. Hai, Franklin D., mai bine ne ducem acasă, pentru orice eventualitate. Oricum se întunecă în curînd. A luat băiatul de mînă, apoi s-a oprit. M-am gîndit că poate mergeţi mîine la biserică împreună cu mine şi băieţii mei. Soţul meu lucrează duminica, aşa că nu poate veni. O să facem şi un picnic afară, în spatele bisericii. Oamenii aduc de obicei tot felul de lucruri.

– Eu nu prea mă pricep la gătit, a zis Ellie.

– Nu contează. Eu am fript doi pui azi. E destul.

– Mi-ar plăcea să vin cu voi.

– Bine. Venim să vă luăm pe la vreo zece şi jumătate.

Ellie i-a mulţumit iar pentru plăcintă, apoi i-a privit pe cei doi luînd-o spre casă cînd primii stropi de ploaie şi începuseră să cadă.

Ellie era gata şi îi aştepta pe Rose şi pe

băieţi să bată la uşă în dimineaţa următoare. Îmbrăcată într-un compleu de bumbac, cu părul prins într-o eşarfă, Ellie i-a întîmpinat cu un platou cu alune în ciocolată.

– N-am vrut să vin cu mîna goală. i-a spus Rosei.

– Ăsta-i băiatul meu mai mare, Booker T., a zis Rose, arătînd spre băiatul de lîngă Franklin D. Amîndoi băieţii purtau pantaloni şi cămăşi albe curate, cu cravate colorate viu. Booker T. arată cît eşti de bine-crescut şi ia platoul să-l duci tu în locul domnişoarei Parks. Şi vezi să nu-ţi cadă pe jos. Băiatul s-a grăbit să ia platoul de la Ellie, zîmbind timid.

– Mă bucur să te cunosc, Booker T., i-a spus Ellie.

– Şi eu, doamnă, a mormăit el.

– Nu-i vreme de amabilităţi în dimineaţa asta, a zis Rose sigură pe sine aranjîndu-şi şalul mov legat în jurul părului. Am plecat cam tîrziu de-acasă.

– Eu sînt gata, a zis Ellie, observînd cît de atractivă arăta Rose în rochia colorată. Pielea ei de culoarea cafelei era netedă şi tînără, faţa subţire şi vioaie.

Au pornit-o pe drum în jos.

– O să-ţi placă reverendul Newman, a spus Rose în vreme ce se apropiau de bisericuţa albă înconjurată de un gard viu din arbuşti cu vîrfuri roşietice. El nu e din acei predicatori foc şi pară care blestemă şi îi îngrozesc pe tineri.

– Asta-i singura biserică de pe insulă? a întrebat-o Ellie, observînd mulţimea adunată.

Rose a dat din cap şi s-a salutat cu mai multă lume în trecere.

– Da. Însă dacă te uiţi să-l găseşti pe-aici pe Cutter Beaumont, greşeşti.

Chipul lui Ellie a luat foc.

– Eu, niciodată...

– Să nu-mi spui că nu te gîndeai la asta, a zis Rose cu subînţeles. Văd cum îţi aleargă ochii verzi şi frumoşi în toate părţile. Nu-ţi fac o vină din asta, bineînţeles. Un bărbat care arată ca el... A zîmbit la expresia şocată de pe faţa lui Ellie. Dar nu te-ngrijora. O să vină aici la picnic, mai tîrziu. Ciudat cum de el şi Clarence sînt prea ocupaţi ca să ajungă la slujba din biserică, dar întotdeauna găsesc timp să vină să mănînce după aceea.

Reverendul James Newman era un om micuţ, chel, cu ochelari cu rame de baga. I-a zîmbit vesel lui Ellie cînd Rose i-a prezentat-o în

uşă.

– Sîntem încîntaţi să vă primim în biserica noastră, doamnă Parks, i-a spus. Sper că o să veniţi în fiecare duminică atîta vreme cît veţi rămîne pe insulă.

Ellie l-a asigurat că va veni, apoi a urmat-o pe Rose înăuntru unde şi-au pus platourile pe o masă mare pe care se aflau şi alte vase. Apoi au intrat în capelă şi s-au aşezat. Rose s-a salutat cu diferiţi oameni, le-a prezentat-o pe Ellie acestora, iar după aceea l-au aşteptat pe reverend să-şi ia locul în altar.

După slujbă, femeile şi-au luat platourile din camera din faţă şi toată adunarea s-a dus pentru picnic pe terenul din spate. În vreme ce ele aranjau masa, bărbaţii stăteau deoparte vorbind şi fumînd. Copiii se fugăreau prin preajmă.

Ellie nu văzuse niciodată atîta mîncare la un loc. Erau cratiţe şi platouri cu legume, desert din belşug, ca să nu mai spunem de adevăraţi munţi de pui fripţi, biscuiţi, porumb fiert. Se simţea încurcată la gîndul să descopere platoul cu alunele pe care-l adusese.

– De ce, domnişoară Parks, cînd aş paria că ai adus alunele pentru ronţăit, nu-i aşa?

Ellie ar fi recunoscut vocea asta oriunde. Şi-a dat capul pe spate şi l-a văzut pe Cutter Beaumont rîzînd cu ochii lui negri. I-a oferit un zîmbet forţat.

– Da, şerifule, de-aia le-am adus.

El a înhăţat o alună de pe platou şi a studiat-o.

– Arată la fel de drăguţ ca tot ceea ce poţi tu cumpăra dintr-un magazin, a zis.

– A avut dreptate Rose, a mormăit Ellie. A spus c-o să vii aici pentru picnic, chiar dacă n-ajungi la biserică.

– Deşteaptă femeie şi Rose asta, a zis el făcînd cu ochiul. Întrucît reverendul Newman se apropia, Cutter a devenit serios. Clarence şi cu mine am avut de rezolvat nişte treburi importante înainte de a putea veni. Regret că am lipsit de la slujbă.

– Cutter Beaumont, eşti un cîine mincinos, a zis Rose după ce preotul a dat mîna cu Cutter şi s-a dus spre un grup de femei în vîrstă. Tu şi fratele meu sînteţi o pereche de păgîni, asta sînteţi.

Clarence Davis venea înspre ele.

– Rose, iar mă vorbeşti pe la spate? a întrebat-o, făcînd o pauză ca să înhaţe un picior

de pui de pe platoul ei.

Ea a pufnit.

– N-am spus nimic ce n-aş putea spune şi faţă de tine, frăţioare.

– Unde e nasolul ăla de bărbatu-tău? a întrebat-o.

– Pe barca lui de cules raci, unde altundeva?

– Ştii ce se spune despre ăia care numai muncesc şi nu se distrează, soră mai mare?

Rose l-a mîngîiat pe obraz.

– Cine ţi-a spus că n-avem partea noastră de distracţie?

Ellie a rîs la dialogul ironic dintre frate şi soră, apoi şi-a întors privirea spre Cutter care rîdea şi el. Ochii li s-au întîlnit şi ea a înţeles că el se gîndea la sărutul din ziua trecută. Ellie i-a fost recunoscătoare Rosei cînd ea a rugat-o să-i prepare o farfurie cu mîncare lui Franklin D. şi a trebuit să se concentreze asupra băiatului. Cu cît se gîndea mai puţin la Cutter Beaumont şi sărutările lui, cu atît mai bine era.

După-amiaza promitea să fie minunată. Ellie a petrecut acolo mult timp. A ţinut bebeluşi în braţe, a discutat cu insularii bătrîni care-şi trăiseră întreaga viaţă pe insulă şi Rose a prezentat-o mai multor mame tinere.

Alma Matthews, vînzătoarea de la magazinul lui Cutter, a întrebat-o în treacăt despre înţepăturile de insecte pe care le avusese. Însă în permanenţă, Ellie era conştientă de fiecare gest pe care-l făcea Cutter. L-a văzut jucînd fotbal cu băieţii, l-a observat dîndu-le în leagănele vechi şi ruginite pe fetiţe şi a băgat de seamă de fiecare dată cînd o femeie vorbea cu el.

– Oh, o vezi pe Bitsy Caspenter ce ochi dulci îi face şerifului? a spus o femeie de la masa vecină, destul de tare ca să fie auzită şi de Ellie. Ar fi bine să nu o încurajeze, Cutter ăsta. Nu-i decît un copil.

Rose şi-a umezit buzele.

– Cutter n-are s-o încurajeze, Margaret. Bitsy a fost întotdeauna ca un iepuraş sălbatic, plină de toane. Dacă era fata mea...

Ellie n-a vrut să audă mai mult. N-avea chef să afle numele tuturor femeilor care se aruncaseră pe Cutter şi-şi amintea că ea făcuse la fel cu o zi în urmă. L-a luat pe Franklin D. de mînă şi l-a dus la poalele pădurii unde au cules flori de cîmp. După aceea, el i-a adormit în poală la masa de la picnic.

În sfîrşit, a sosit şi vremea de plecare. Rose a

încercat să-l trezească pe fiul ei, dar el s-a strîns mai tare în Ellie.

– O să-l duc eu în braţe, a spus Ellie, cu toate protestele Rosei că era prea greu.

– E tare dulce, a asigurat-o Ellie pe drumul spre casă.

Rose a înghiontit-o.

– N-ai de gînd să-i zici la revedere lui Cutter? i-a şoptit.

Ellie s-a îmbujorat.

– Nu.

Femeia a rîs uşurel.

– N-am ce zice. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau la rînd pentru un bărbat.

Ellie l-a purtat pe Franklin D. tot drumul pînă acasă, cu toate că Rose amenința c-o să-l bată să-l rupă. Dar băiatul dormea atît de profund, că pe Ellie n-o lăsa inima să-l trezească. În sfîrşit au ajuns la o casă frumos construită şi curată, iar Rose şi Ellie au intrat în dormitorul împodobit cu arme de jucărie. Uşurel, Ellie l-a întins pe băiat în patul lui şi l-a acoperit.

– Stai să bei o ceaşcă de cafea cu mine, i-a spus Rose după ce au închis uşa de la camera băiatului. Mai sînt cîteva ceasuri pînă se întoarce soţul meu de la lucru. O să fiu fericită cînd el o

să poată înceta să muncească şapte zile pe săptămînă.

Ellie era încîntată să mai zăbovească acolo un timp. Îi plăcea casa Rosei, cu perdelele apretate şi feţele de masă dantelate.

– Mulţumesc că m-ai invitat azi să merg cu voi, i-a spus după ce femeia a turnat cafeaua şi s-a aşezat la masă. M-am simţit minunat. Bănuia că numai Rose fusese cauza purtării prietenoase a insularilor faţă de ea.

– Oh, eşti întotdeauna bine-venită să mergi oriunde cu noi.

– Da, însă trebuie să mă înveţi cum se frig puii de găină.

– Nu-i mare lucru, scumpo. Cînd ţi se termină vacanţa, o să bîntui destul şi prin bucătărie.

– O să-mi lipsească locul ăsta, după ce-o să mă întorc, i-a spus Ellie întrebîndu-se cum putea să se simtă atît de legată de insulă cînd era doar de cîteva zile acolo. O să-mi lipsească pacea şi liniştea.

– Vrei să spui c-o să-ţi lipsească Cutter, a zis Rose.

Ellie s-a foit pe scaun.

– Nu e nimic între noi.

– O-ho-ho! Femeia o privea deloc convinsă.

Nu ştia nici ea de ce, dar lui Ellie i se părea important s-o facă pe Rose să creadă.

– Ascultă, sînt prima care recunoşte că este un diavol arătos, dar aş fi nebună să mă încurc cu un bărbat ca el. Tu singură ai spus că a făcut praf o mulţime de inimi.

– Da, dar simt că are ceva cu dumneata, Ellie Parks.

Ellie s-a holbat la femeie.

– Nu pricepi. Eu nu vreau să... A făcut o pauză. Nu-i putea spune despre viol.

– Nu vrei să fii rănită, să suferi, a zis Rose. Nu asta voiai să spui? Cînd Ellie a dat din cap, ea a continuat. Păi, atîta pot să-ţi spun, Cutter nu merită.

– Asta explică de ce vînează el numai fustele, a spus Ellie cu o undă de sarcasm în voce.

Rose i-a luat mîna.

– El le poate vîna, scumpo, dar pînă acum n-a făcut-o. Încă. Dar dacă vrei părerea mea, cred că acum e pe cale să se schimbe treaba.

– Eu sînt aici doar pentru o scurtă perioadă de vreme, Rose. La Savannah am viaţa mea, care mă aşteaptă. Am o familie, prieteni, o carieră. A încercat să-şi închipuie ce-ar fi făcut cu Cutter prietenii ei culţi. Maică-sa ar fi intrat în

criză.

– Lasă, a zis Rose. Asta nu-nseamnă nimic. O să-ţi găseşti bărbatul potrivit şi n-o să-ţi mai pese de nimic din toate astea.

Ellie s-a apropiat de ea.

– Te pot asigura. Cutter Beaumont cu faţa lui nerasă şi cîinii negri nu este bărbatul potrivit pentru mine.

– O să mai vedem.

Şapte

În zilele următoare Ellie s-a concentrat ca să redea curţii doamnei Simms o formă ca lumea. A găsit o coasă veche în şopron, apoi toată ziua şi-a petrecut-o cosind şi greblînd iarba grasă. După aceea a băut ceai cu gheaţă pe treptele din faţă şi a ascultat greierii, bucurîndu-se de briza răcoroasă şi de mireasma dulce şi proaspătă a ierbii cosite. Niciodată nu cunos-

cuse o asemenea pace.

În ziua următoare a plivit şi a tuns gardul viu, şi după-amiaza tîrziu s-a dus pînă la magazin şi a cumpărat răsaduri – părăluţe, floarea-reginei şi panseluţe. A zărit Jeep-ul lui Cutter parcat în faţa tevernei, dar bărbatul însuşi nu se arăta vederii.

– Ţi s-a cojit nasul, i-a spus Alma Mathews aranjînd cumpărăturile lui Ellie.

– Poftim?

– Am zis că ţi s-a cojit nasul din pricina soarelui, a repetat femeia, privind-o pe deasupra ochelarilor. Mai bine pune-ţi ceva pe el. A sunat mai mult ca un ordin decît ca o posibilă sugestie.

– Mulţumesc, doamnă Matthews, o să pun. Ellie a ieşit din magazin, spunîndu-şi că nu era dezamăgită că nu-l zărise pe Cutter.

În ziua următoare s-a trezit devreme ca să planteze răsadurile şi să îngrijească plantele din grădină. Cînd a terminat, a făcut lungi plimbări pe plajă şi a explorat insula. Nici o singură dată nu a dat de Cutter. A început să bănuiască faptul că o evita, apoi s-a gîndit că era în legătură cu sărutul acela, acelaşi din cauza căruia ea începuse să se gîndească la el în mod romantic.

Desigur, era total şi complet nesănătos să se gîndească astfel la el. Nu era acelaşi lucru ca atunci cînd ei ar fi avut multe lucruri în comun.

Atunci de ce dăduse el înapoi cînd devenise evident că ei îi plăceau sărutările lui, la urma urmei? Nu aşteptase el exact acea ocazie? Nu putea pricepe. Apoi, exact cînd ea era gata să se lase, o respinsese. Evident, era ceva în legătură cu violarea ei. Ellie stătea nemişcată, reflectînd asupra situaţiei. Poate că, ridicînd-o în braţe, Cutter se gîndise la bărbatul care-o atacase cu un an în urmă. Unii bărbaţi nu puteau trece peste un viol pur şi simplu. Aflase că se poate, şi-aşa. Oare Cutter era unul dintre acei bărbaţi care o considerau ca pe o persoană murdărită, înjosită? Ellie şi-a amintit dintr-odată de femeia aceea de vîrstă medie din grupul cu care făcea şi ea terapie şi care le povestise celorlalţi plîngînd că soţul ei devenise incapabil să mai facă dragoste cu ea după ce fusese violată. Toată lumea din grup o compătimise multă vreme.

O rănea gîndul că şi Cutter ar putea cu adevărat s-o respingă acum, cînd ştia adevărul. Asta o înfuria teribil. Cine-şi închipuia el că este ca s-o judece pe ea pentru ceva de care nu era

vinovată? Dar dacă nu asta era cauza pentru care o evita, ce era?

Într-o după-amiază, cînd se afla pe insulă de mai bine de-o săptămînă, Ellie tocmai primise poşta şi i-a zărit pe Franklin D. şi pe Booker T. plimbîndu-se prin faţa casei ei cu ceva ce părea a fi cel mai urît cîine din lume. Ellie le-a zîmbit şi i-a salutat cu plicul purtînd scrisul de mînă al mamei ei. A tresărit la gîndul ultimei scrisori care încă mai zăcea pe noptieră, nedesfăcută.

– Bună, băieţi, a zis. Ce faceţi cu animalul ăsta frumos?

– Vreţi dumneavoastră cîinele, domnişoară Parks? Booker T. a întrebat-o fără altă introducere. Ştiu că nu-i prea frumos, dar tata a spus că-l împuşcă dacă-l mai prinde pe la noi pe-acasă încă o dată.

– Îmi pare rău, a spus ea, dar eu o să mai stau puţine săptămîni pe insulă. Mă gîndesc că o să găsiţi voi pe cineva care să-l ia.

Booker T. şi-a scuturat capul.

– Pe toată lumea am întrebat. Nimeni nu vrea un cîine care arată ca el.

Ellie a observat tristă că animalului îi ieşeau coastele prin piele.

– A mîncat ceva?

– O, da, l-am hrănit de două ori pe zi; aşa e el slab. Slab şi urît. De-aia îi spunem Urîtul.

Ellie a rîs uşurel.

– Aţi încercat să aflaţi dacă nu-l vrea domnul Beaumont? Am înţeles că el iubeşte animalele.

– Cutter a spus că el şi-aşa are prea mulţi cîini.

– Mă rog, e-adevărat, a mormăit ea, amintindu-şi de nopţile în care fusese trezită de lătratul cîinilor lui Cutter. Cred că tatăl vostru n-o să-l împuşte, a zis cu îndoială. Poate că îi explicaţi...

– Nu-l cunoaşteţi pe tata, i-a spus Booker T. Alături de el, Franklin D. l-a aprobat sobru.

Ellie nu era prea hotărîtă ce să facă. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un cîine. Dar gîndul că cineva îi putea face vreun rău animalului era mai mult decît suporta ea.

– Lăsaţi animalul la mine, le-a sugerat, şi o să-l rog pe domnul Beaumont să se mai gîndească atunci cînd vine de la serviciu. Dacă nu vrea el cîinele, o să caut pe altcineva care să-l ia. Şi-a amintit de carnetul de la magazin în care oamenii înscriau lucrurile pe care le aveau de vînzare. Ar fi putut să facă şi ea o notiţă. Sigur, înainte trebuia să-i facă o baie. Nimeni nu l-ar fi luat aşa cum arăta acum.

Booker T. a privit-o uşurat întinzîndu-i sfoara cu care era legat gîtul cîinelui.

– Ştiu că nu miroase prea bine, dar mama nu ne-a lăsat să-l băgăm în casă, ca să-i facem baie.

Ellie s-a uitat în ochii căprui şi duioşi ai cîinelui şi a început să-l simpatizeze. Cutter o să-l ia, era sigură. Nimeni, avînd cît de cît suflet, nu-i putea întoarce spatele acestui animal.

– Ce i-aţi dat de mîncare?

– Resturi de la masă. Pot chiar să vă previn că mănîncă foarte mult.

– Dar nimic nu se pune pe el, a zis privind spinarea colţuroasă care-l făcea să semene cu un cal de povară.

– Păi, atunci noi ne întoarcem acasă, a spus Booker T. Mulţumim că aţi luat căţelul, doamnă. Băieţii s-au răsucit pe un picior şi au plecat. Deodată, Franklin D. s-a întors la amărîtul de animal şi l-a îmbrăţişat strîns.

– Franklin D. îl iubeşte foarte mult, a zis Booker T. cu tristeţe.

Ellie s-a dus la băieţel şi l-a luat de mijlocul subţire. Era a fel de osos ca şi cîinele.

– Lasă Franklin D., i-a spus blînd. O să-i găsesc o casă bună. Poate că noii stăpîni or să

te lase să-l vizitezi.

Booker T. a trebuit literalmente să-şi tîrască frăţiorul în lacrimi de-acolo. Ellie i-a privit plecînd, părîndu-i rău de băieţel. După ce fraţii au dispărut pe după copaci, s-a uitat la cîine.

– O să-ţi fac o baie, i-a spus. Cum altfel să-ţi găsesc o casă cînd miroşi de parcă ai fi dormit în balegă? Căţelul o privea mut.

Ellie a dus animalul prin curte şi pe verandă.

– Acum să fii cuminte, i-a spus, şi să nu îndrăzneşti să murdăreşti covorul doamnei Simms. Ellie a chicotit din pricina monologului pe care-l susţinea în faţa animalului cu ochi trişti. „Doamne, cum să vorbeşti pentru un asemenea amărît? Hai, drept în baie cu tine."

Nu era o treabă uşoară să îmbăiezi un cîine, a descoperit Ellie. Era un act de mare bravură însăşi băgarea în cada de modă veche a animalului. Speriat deodată, el a încercat să fugă, zgîriind marginile de porţelan ale căzii, încît ea era să-i dea drumul.

– Stai! i-a spus Ellie pe un ton autoritar.

În sfîrşit, cîinele s-a aşezat. A durat mai mult de o oră să-l îmbăieze, ţinînd cont de faptul că Ellie l-a săpunit de trei ori, folosind un flacon întreg cu cel mai bun şampon al ei. Apa ieşea

mereu neagră şi trebuia s-o schimbe. La sfîrşit l-a uscat şi l-a examinat. Culoarea lui maronie se luminase considerabil, dar tot rămăsese o umbră întunecoasă.

– Mă rog, nu arăţi mult mai bine, dar precis că miroşi mai ca lumea. Acum să căutăm un nume pentru tine. Ceva nobil, a adăugat ea căutînd să-i ridice capul. Era, fără nici o îndoială, cea mai patetică dintre creaturile pe care-i picaseră ochii vreodată. O să-ţi zic Duke, s-a hotărît. E un nume măreţ.

Cîinele a schelălăit şi s-a culcat pe podea.

Soarele începea să apună cînd Ellie l-a condus pe Duke spre casa lui Cutter, apucînd-o pe drumeagul lung de pămînt în loc s-o ia de-a dreptul prin pădure unde risca să fie înţepată de căpuşe. Trebuia să recunoască faptul că era puţin cam nervoasă la gîndul că-l vedea din nou, dar era necesar să-i găsească o casă cîinelui. În plus, voia să afle dacă mai erau încă prieteni. Dacă Cutter Beaumont avea să o respingă după tot ce se întîmplase înainte între ei, însemna că între ei nu putea exista nici o prietenie.

O briză răcoroasă agita copacii şi ea a văzut cum o parte a cerului se întunecă. Însemna că o

să plouă. Rose îi spusese că în acea perioadă a anului era imposibil să ştii cum o să fie timpul. Şi-a grăbit paşii. Cînd a ajuns la rulota dublă a lui Cutter i-a observat Jeep-ul parcat în faţă şi a auzit „*Aici e Carter*" („Cheamă pe cineva să aibă grijă") de Travis Tritt. Muzica venea de dincolo de ferestrele deschise. A trebuit să bată de două ori înainte ca el să răspundă.

– Ellie? Părea surprins cînd a văzut-o la uşă.

Era în cămaşa înfloratăă din ziua în care se întîlniseră cînd el încerca să pareze loviturile lui Clovis Henry.

– Sper că n-am nimerit prost, a zis ea.

El a dat din cap negativ.

– De-abia am venit. A privit spre căţel. Să nu-mi spui că Booker T. te-a convins să-l iei pe urîtul ăsta de la el. A chicotit.

– Dar ce-ai cu el? a zis Ellie. Cred că Duke este un animal plăcut.

– Duke? A izbucnit în rîs. Văzînd însă expresia de pe chipul ei, a încercat să devină serios. De-aia l-ai spălat şi l-ai adus aici? a întrebat-o. Ca să-l iau eu de la tine?

Ellie s-a prefăcut şocată deşi ştia perfect de bine faptul că Beaumont nu era legat la chi. Dar nu s-a putut opri să încerce marea cu degetul.

– Perfect. Pot trata şi cu tine, a zis ea. Mă gîndisem să-l păstrez pentru mine, văzîndu-l cît e de adorabil, dar cînd am aflat ce cîine de vînat ratoni este, m-am gîndit că poate...

El a rîs din nou.

– Cîine de vînat ratoni? Căţelul ăsta nu deosebeşte un raton de un catîr cu două capete.

– Nu-i adevărat, a zis Ellie. E foarte bun pentru vînătoare.

– Perfect, de ce să nu-l punem la încercare?

– Poftim?

– La noapte mă duc să vînez ratoni. Poţi să-ţi aduci cîinele şi să mergi cu mine.

În prima clipă a crezut că glumeşte, dar expresia de pe faţa lui era mortal de serioasă.

– Să merg eu la vînătoare de ratoni? a spus neîncrezătoare. Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi. Nu cred că pot simţi o senzaţie mai groaznică decît cea produsă de vederea vreunui biet animal încolţit de o haită de cîini.

– Nu-i las pe cîini să omoare ratonul, i-a spus Cutter. Facem asta doar pentru plăcerea vînătorii. De cum dibuim un raton, trimit înapoi cîinii şi o luăm pe o potecă nouă.

Suna tot atît de ademenitor ca şi ideea de a

se rade în cap, însă merita dacă-l convingea să ia cățelul. Altminteri, trebuia să-şi petreacă zilele următoare mergînd din uşă în uşă ca să-i găsească o casă cîinelui. Aproape că începea să regrete că luase animalul.

– Perfect, merg, a zis un pic şovăitor. În afară de cazul că o să plouă. Am observat nori...

– Or să dispară înainte de a pleca noi. Vrei o bere rece?

O invita înăuntru! Nici nu-i păsase dacă mai trăia în ultimele zile şi acum o invita la o bere rece. Nu pricepea.

– Nu, mulţumesc, i-a spus. La ce oră ne întîlnim?

– Vin să te iau pe la zece. Să-ţi pui pantaloni lungi ca să nu te înţepe insectele. Ai putea să-ţi dai cu ceva pe piele care să le respingă.

– Bine. Mai trebuie să aduc ceva?

– Nu. Ţi-am cerut destule, a privit Cutter de la ea înspre cîine. Apropo, cu ce l-ai hrănit?

– I-am dat o jumătate de pachet de crenvurşti înainte de a veni.

– Cam costisitor. O să-ţi aduc o sacoşă cu mîncare pentru cîini.

Ellie i-a mulţumit şi a făcut drumul înapoi spre casă, ducîndu-l pe Duke de sfoară. De

altfel s-a gîndit că lui Cutter îi păruse bine să o vadă, nu mai cochetase ca înainte. Părea chiar rezervat. Ellie reuşise să-l pondereze. Nu-i plăcea tensiunea iscată între ei. Dar şi-a dat seama că-i făcuse plăcere încordarea de altădată a lui Cutter şi acum îi lipsea.

Ellie a simţit cîţiva stropi de ploaie pe braţe, dar curînd au încetat să cadă, Cutter ştiuse că norii se vor risipi. Acasă a mîncat ceva uşor şi şi-a pus cei mai vechi pantaloni, apoi şi-a petrecut restul timpului citind una din cărţile pe care le adusese cu ea.

Cutter a sosit la ora zece fix, îmbrăcat cu pantaloni şi o cămaşă lungă de bumbac.

– Gata? a zis. Cîinii mei fac hărmălaie ca să o pornească.

– Lasă-mă doar o secundă. Ellie şi-a înhăţat cheile în vreme ce Cutter îi punea o zgardă lui Duke, care părea şi mai caraghios acum.

– Da, Ellie, chiar că arată ca un adevărat cîine de vînătoare.

Duke schelălăia de-i zgîria urechile dorindu-şi

doar să stea şi să dormiteze.

– Gîndeşte-te că se spune să nu judeci o carte după coperta ei, i-a spus ea punîndu-şi un pulover de bumbac peste tricou. Perfect, sînt gata.

Cutter i-a dus cîinele în partea din spate a Jeep-ului cu doi ogari mari care respirau grăbit aerul din spaţiul redus ca nişte animale de la grădina zoologică.

– Jos, băieţi, şi lăsaţi-l în pace pe colegul vostru, le-a zis el. Nu-i de vină că e urît.

– Eşti pe cale să-i creezi bietului animal un complex de inferioritate, i-a spus Ellie aşezată pe scaunul ei.

Cutter a sărit şi el în maşină şi a pornit-o. A condus spre cealaltă parte a insulei unde afirma că sînt copacii mai deşi. După ce a parcat, i-a înmînat lui Ellie un bidonaş şi i-a atîrnat o lanternă de gît.

– Pentru cazul în care ţi-e sete, i-a spus, apoi şi-a luat şi lui o lanternă atîrnată de o cureluşă în jurul gîtului. Ia, dă-te cu asta, ţine insectele la distanţă.

Ellie şi-a stropit hainele în vreme ce Cutter scotea cîinii din Jeep. Cei doi ogari trăgeau de lese în vreme ce cîinele ei stătea şi privea

plictisit. Cutter a dat trist din cap.

– Poftim, ia-ţi-l, i-a zis întinzîndu-i lesa. N-am chef să fiu văzut cu el. S-a făcut că nu observă uitătura întunecată pe care i-a aruncat-o pe drumul spre pădure.

– Acum îmi promiţi că ratonul n-o să fie muşcat de cîini, da? a spus Ellie stînd foarte aproape de Cutter. Niciodată nu mai fusese într-o asemenea întunecime. Părea că totul fusese învăluit în catifea neagră.

– Nimeni n-o să fie rănit, Ellie. A făcut o pauză. Perfect, hai să le dăm drumul. I-a eliberat pe cîini şi ei au luat-o la goană dispărînd după tufişuri.

Ellie i-a dat drumul din lesă lui Duke.

– Du-te, băiete! i-a spus. Du-te după raton. Cîinele însă a rămas acolo privind trist. Hai, băiete! a repetat ea mai tare.

– Nu cred că are chef să găsească vreun raton în noaptea asta, i-a zis sec Cutter.

– Dă-i o şansă, a spus ea. Este prima dată la vînătoare.

Cutter a ridicat din sprîncene.

– Ai spus, mi se pare, că-i un vînător bun.

Ellie a realizat că fusese prinsă cu o minciună sfruntată.

– E un vînător iscusit la hăituirea urşilor.

Cutter a slobozit un potop de hohote.

– Încerci să-mi povesteşti că e un cîine pentru vînătoare de urşi?

Ellie a căutat să nu se schimbe la faţă.

– Vezi tu pe-aici dînd tîrcoale vreun urs?

Rînjind cu gura pînă la urechi, Cutter şi-a petrecut o mînă pe după umerii ei.

– Vreau să-ţi fac un compliment, Ellie.

– Da?

– Da. Eu mă consider pe mine însumi un expert în ascunderea adevărului şi pot să-ţi spun că şi tu ai un potenţial deosebit în sensul ăsta.

Ellie l-a privit fix o clipă gîndindu-se că niciodată nu i s-a părut că arată atît de chipeş şi de neînduplecat. Cămaşa de bumbac în carouri pe care o purta era o schimbare faţă de obişnuitele lui cămăşi înflorate, dar i se părea că este mai sexy în cămăşi lungi. El s-a deplasat uşor şi Ellie l-a văzut aplecîndu-şi capul. Zîmbetul i-a dispărut şi privirea i s-a catifelat. Avea să o sărute, iar ea intenţiona să-i permită. Şi-a ridicat capul şi gura lui a acoperit-o pe-a ei. Ceva fremăta adînc în stomacul ei la atingerea buzelor lor, fierbinţi în aerul nopţii, şi el aştepta o

reacţie din partea ei. Buzele ei s-au întredeschis şi el deja îi explora gura în toate ascunzişurile cu atingerea arzătoare a limbii. Ellie i-a întors sărutul, lăsîndu-se în voia magiei sărutului lent, acţionînd ca un drog asupra ei. Apoi, dintr-odată, s-a trezit în braţele lui, lipită de pieptul lui solid. Sărutul a devenit mai profund, iar ea se simţea cotropită de o excitaţie ciudată şi nouă. Pulsul i s-a accelerat cînd parfumul lui de mosc a învăluit-o. Era la fel de insidios ca gustul limbii lui. Era atît de buimăcitor de viril şi senzual încît i se învîrtea capul. Ellie l-a apucat de cămaşă să-l ţină mai strîns lîngă ea.

În fine, el şi-a ridicat capul şi a privit-o fix o clipă lungă, fără glas. Cu degetul mare i-a trasat forma buzelor.

– M-ai sărutat şi tu de astă dată, Ellie? a zis blînd.

– Da, te-am sărutat, nu-i aşa? A zîmbit şi el a făcut la fel şi, pentru o clipă, a dispărut toată încordarea dintre ei, înlocuită cu un puternic sentiment de camaraderie şi de grijă profundă. Ellie vedea asta în ochii lui, o simţea emanînd din trupul lui mare.

Apoi, brusc, fără nici un avertisment, cîinii au început să latre cu mare înverşunare. Ellie a sărit

cît colo.

– Ce noroc! a zis Cutter zîmbind.

Ellie a clipit.

– Ce?

– Şi-au găsit un raton. Să mergem. A înhăţat-o de mînă şi s-au îndreptat în direcţia zgomotelor.

Ea de-abia se putea ţine după paşii mari ai lui Cutter prin pădure. Se auzea un fel de scrîşnet puternic care a făcut-o pe Ellie să i se ridice părul măciucă. S-a oprit brusc.

– Ce-a fost asta?

– Ratonul, a zis Cutter smucind-o din nou. E perfect. Are doar o micuţă conversaţie cu cîinii mei.

Ellie s-a înfiorat auzind din nou acelaşi sunet cu ecou printre copaci.

– Nu-mi place asta, Cutter.

El nu s-a pierdut cu firea.

– Nu-i nimic, drăguţo. Ei nu pot ajunge pînă la raton. Cutter a înhăţat lanterna legată la cureaua lui şi a îndreptat-o spre frunziş ca să poată vedea ceva. În fine i-a descoperit pe cîini lătrînd scurt şi chemîndu-l în felul lor şi făcînd salturi pe copacul înalt. Priveşte acolo, a zis el cu lanterna îndreptată într-un punct anume. Poţi

vedea ochii ratonului.

Ellie şi-a fixat privirea pe ramurile de sus ale copacului unde a descoperit animalul. Cînd Cutter a mişcat lanterna într-o parte, ochii ratonului au continuat să lucească în întuneric. Animalul a slobozit un alt scrîşnet înfiorător.

– Cîinii îl îngrozesc, Cutter, a zis. Cheamă-i de-acolo.

– Nu, ratonul nu e îngrozit. E înnebunit. Uită-te la el, este copleşit la vederea unui cîine de vînătoare. Cutter a pus din nou raza lanternei asupra copacului şi animalul a încercat s-o evite. Este un raton mare.

Ellie privea animalul negru cu gri luînd-o la fugă pe o ramură de parcă ar fi căutat un ascunziş. Nu-i plăcea să vadă asta. Nu fiindcă ar fi simţit că ratonul se afla în vreun pericol fizic propriu-zis, ci pentru că nu suferea ideea că animalul era teribil de speriat. Intuia spaima ratonului şi ştia că probabil inima îi bătea gata să-i explodeze în piept. Ea simţise pe propria piele ce înseamnă să te prinzi în cursă, să pricepi că nu există nici o cale de scăpare. Privea cu groază cum ratonul se căţăra pe o ramură şi mai înaltă şi zăbovea apoi cîteva secunde lungi ca într-o agonie. A văzut craca

îndoindu-se, a auzit cînd s-a rupt. Ratonul şi-a pierdut echilibrul, a căzut, lovind pămîntul cu o bufnitură seacă, greţoasă. Ellie a auzit un ţipăt, apoi a realizat că ea ţipase cînd ogarii năvăliseră asupra animalului.

Cutter a slobozit un potop de înjurături şi s-a repezit la cîini să-i dea la o parte. Ellie era exact în spatele lui, ţipînd şi rugîndu-l să se grăbească. Dar era prea tîrziu.

– Oh, Dumnezeule! Ellie şi-a trecut mîinile peste faţă.

Cutter a venit lîngă ea.

– Ellie, ascultă. Ratonul ăsta era deja mort cînd a atins pămîntul.

Ea l-a îndepărtat.

– Nu poţi şti asta!

– Şi dacă nu era mort, oricum era inconştient. Niciodată n-o să ştie ce anume l-a izbit.

– Absolut deloc n-ai de unde să ştii asta, a zis ea dîndu-şi seama că, de fapt, ţipa. M-ai minţit. Ai zis că ogarii n-or să omoare pe nimeni!

– Păi de unde dracu' să fi ştiut că ratonul ăsta tîmpit o să cadă din copac? Niciodată eu...

– Eşti un mincinos şi un ucigaş!

– Ellie, încearcă să te supraveghezi! A

scuturat-o blînd.

Mintea îi era tulbure. Ellie l-a împins deoparte pe Cutter şi s-a întors în direcţia de unde veniseră. Nu-i ieşea din minte sărmanul raton. A început să fugă. Acum plîngea hohotind. În spatele ei, Cutter îi striga să se oprească, dar ea nu voia să-şi încetinească fuga. O cracă mai lungă şi mai joasă a izbit-o în cap şi i-a stins lanterna, dar ea a continuat să fugă. Îl auzea pe Duke în spatele ei. În mod miraculos, nu se ştie cum, a găsit drumul şi a continuat să fugă, avînd ca ghid lumina slabă a lunii. Îl auzea departe pe Cutter strigînd-o, a zărit în drum Jeep-ul cu luminile din faţă aprinse. S-a ascuns pe după un copac şi l-a aşteptat să treacă înainte de a o lua din nou pe drum.

La un moment dat a început să burniţeze. Aerul era tare şi umed. Ellie şi-a dus mîinile la faţă. Era umedă, dar nu ştia dacă de la ploaie sau de la lacrimi. Nici nu-i păsa. N-o interesa decît să găsească drumul înapoi, dincolo de întuneric şi de umbrele întreţesute.

Cutter a căutat-o pe Ellie vreo douăzeci de minute înainte ca cerurile să se deschidă şi să înceapă să plouă cu găleata. A mers în cerc înapoi, întrebîndu-se unde s-ar putea afla, dar

n-a găsit nici un semn de viaţă din partea ei. A înjurat iar. Cu norocul ei, s-o fi rătăcit şi n-o să găsească niciodată drumul prin desişul ăla. Un fulger a luminat cerul.

Întors acasă, Cutter a scos cîinii din maşină şi i-a lăsat în ţarcul lor unde au fugit repede la adăpost. A trîntit poarta şi a gonit înapoi la Jeep, ştiind că trebuia s-o găsească pe Ellie, indiferent în ce fel. Unde ar fi putut fi? se întreba străbătînd drumul înapoi, luminînd copacii cu farurile. A parcat, a sărit din Jeep şi a început s-o strige din toate puterile în vreme ce ploaia îi inunda faţa şi ochii şi îi înmuia hainele de apă. Trebuia să se fi gîndit bine înainte de a o lua cu el, şi-a spus amintindu-şi groaza înscrisă pe faţa ei cînd cîinii îl atacaseră pe raton. Şi-a închis ochii pentru că nu-i plăcea imaginea ei privindu-l de parcă ar fi fost cel mai josnic lucru de pe pămînt.

Era pentru prima oară din cîte-şi amintea că-i păsa de ceea ce gîndea despre el cineva, mai ales o femeie.

Cutter a sărit iar în Jeep şi l-a pornit în vreme ce ploaia bătea în parbriz făcîndu-l să vadă cu greu drumul. Alt fulger a luminat cerul, urmat de o bubuitură de tunet atît de puternică de parcă ar fi despicat pămîntul. A mărit viteza spre casa

Simms, neştiind în ce parte s-o mai ia. Dacă Ellie nu era acolo, o să se ducă la cîrciumă şi o să alcătuiască o echipă pentru căutarea ei.

Cutter încerca să nu se mai gîndească la ce i se putea întîmpla prin pădure, căci în mijlocul ei furtuna era foarte periculoasă. A oftat şi şi-a şters faţa udă cu dosul mîinii.

Avea antidotul pentru muşcăturile de şerpi în trusa de prim-ajutor, dar cum să ajungă la Ellie oriunde ar fi? I s-a ridicat un nod de spaimă în gît la gîndul şerpilor veninoşi pe care-i văzuse pe insulă de-a lungul anilor. Deodată, la lumina unui nou fulger, a zărit-o: mergea prin ploaie, pe marginea drumului, trăgînd după ea corcitura aia nenorocită. Năuc de uşurare, Cutter a ambalat motorul şi a pornit-o spre ea.

– Ellie! A încetinit Jeep-ul lîngă ea. Ellie, urcă, i-a ordonat. Eşti mai udă decît o maimuţă înecată. Hai, drăguţo. Te duc acasă. Ea nu l-a băgat în seamă, şi şi-a continuat drumul. Într-o criză de frustrare, Cutter a oprit motorul şi a sărit afară din Jeep-ul inutil. Ellie a rupt-o la fugă înainte, dar el era mai rapid. A înhăţat-o şi a cărat-o pînă la Jeep, în vreme ee a scîncit şi a ţipat pînă la Jeep.

– Încetează să te zbaţi, i-a spus.

– Pleacă de lîngă mine!

Femeia era hotărîtă să-l scoată din pepeni.

– Ai de gînd să intri în blestematul ăsta de Jeep, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vezi că e furtună? Parcă pentru a-l ajuta, o pală de vînt i-a lipit bluza de trup cu putere. Ah, la dracu', a zis Cutter. Fără a o preveni, s-a aplecat şi a ridicat-o, purtînd-o pînă la maşină. Încetează să te porţi ca un copil isteric, i-a strigat în faţă înainte de a smuci uşa. A înhăţat cîinele şi l-a vîrît în spate, apoi a pornit maşina.

Cutter a parcat în faţa casei Simms după cîteva minute.

– Stai acolo pînă duc cîinele afară, i-a spus lui Ellie care, uimitor, stătea liniştită. Un minut mai tîrziu, a ajutat-o să iasă din Jeep şi a condus-o spre casă. N-ai lăsat lumină pe verandă? a întrebat-o observînd că era întuneric.

– Ba da. Vocea îi tremura.

– Trebuie să fie o pană de curent. Aşteaptă aici şi aduc o lanternă din Jeep.

Ellie a realizat că tremura din tot trupul căutîndu-şi cheia în buzunar. În întuneric, bîjbîia după cheie. Cutter a revenit cu lanterna. A luat cheia din mîna ei, a vîrît-o în broască şi a deschis uşa.

– Vreau să rămîn singură, i-a spus Ellie cînd l-a văzut că intră.

– Nici nu mă gîndesc, a mormăit trîntind uşa în spatele lui. Nu plec pînă nu mă asigur că te simţi bine.

– Mă simt bine, i-a aruncat ea tremurînd.

– Ai ceva lumînări?

– De unde vrei să ştiu eu?

– Să încercăm în bucătărie. Cutter a împins-o în direcţia bucătăriei. Au scotocit prin mai multe sertare, apoi pe lîngă chiuvetă. În sfîrşit, a găsit ce căuta. Nu e decît un sfeşnic aici, să vedem cum o să ne descurcăm. A aprins lumînarea şi a pus-o pe masă, apoi a privit-o pe Ellie.

Era murdară, din cap pînă în picioare.

– Îţi pregătesc o baie fierbinte, i-a spus, plecînd cu lanterna înainte ca ea să poată protesta. Unde ţi-e halatul de baie? a întrebat-o cînd s-a întors.

Ellie şi-a ridicat privirea şi l-a găsit uitîndu-se la ea cu ceva ce părea a înţelegere profundă.

– În baie, a zis. Atîrnat în dosul uşii. El s-a grăbit să i-l aducă. Apoi s-a întors şi a luat lumînarea.

– Haide, cada trebuie să se fi umplut, a zis împingînd-o să vină după el.

Ellie se simţea pur şi simplu prea obosită ca să se mai opună. Apoi, o baie fierbinte părea a fi tocmai lucrul de care avea nevoie. A mers în baie, iar el a aşezat lumînarea în capătul căzii.

– Crezi că acum te descurci? a întrebat-o. Cînd ea a dat din cap, a închis uşa după el.

Ellie a aşteptat pînă cînd l-a auzit pe Cutter mişcîndu-se prin bucătărie. În fine, şi-a scos hainele ude şi s-a vîrît în cada cu apă fierbinte. S-a întins pe spate şi a închis ochii. Cînd a auzit o bătaie în uşă şi-a amintit că nu o încuiase.

– Ellie, unde sînt prosoapele? a strigat Cutter. Trebuie să-l usuc pe cîinele ăsta înainte de a se îneca în propria băltoacă.

– Prosoapele sînt aici, a zis Ellie. În dulăpior. Dacă aştepţi o secundă...

– Bine, intru.

– Cutter, aşteaptă! Ea s-a ghemuit strîns în cadă.

– Nu mă uit, a zis el, intrînd şi căutînd cu lanterna dulăpiorul. A deschis uşiţa, a căutat un prosop vechi, apoi a dispărut iar. Te simţi bine? a întrebat-o de afară.

Ellie s-a relaxat.

– Foarte bine.

Se spălase şi după o vreme a ieşit din baie

cu părul proaspăt şamponat şi căzîndu-i greu pe umeri. Cutter era în bucătărie, bînd cafea.

– Cum ai făcut asta? l-a întrebat ştiind că filtrul nu mergea fără electricitate.

El a arătat înspre sobă.

– Am găsit o sobiţă cu spirt pentru făcut cafea sub chiuvetă cînd am căutat lumînările. Aşează-te ca să-ţi torn şi ţie o ceaşcă.

Ellie s-a aşezat la masă, aşteptînd cafeaua.

– Cutter, scuză-mă, mi-am pierdut cumpătul în pădure, i-a spus cînd i-a dat cafeaua.

El i-a zîmbit cu un zîmbet învăluitor.

– Şi eu te rog să mă scuzi în legătură cu ratonul.

Ea a ridicat ochii şi privirile li s-au întîlnit.

– Eu reacţionez prost la violenţă şi... la sînge.

– Înţeleg.

Ea a scuturat din cap.

– Nu cred că înţelegi. A făcut o pauză şi a răsuflat adînc. Bărbatul acela... acela care m-a violat pe mine. Se folosea de un cuţit...

Cutter a închis ochii. I se întorceau maţele pe dos la gîndul că cineva o putuse răni în vreun fel sau altul.

– Te-a tăiat?

Ei i s-au umplut ochii de lacrimi.

– M-a înjunghiat în spate. Acum nu mai am nimic, dar am stat o vreme la spital din cauza asta.

Pe chipul lui apăruse o expresie de oroare şi de părere de rău. S-a aşezat pe un scaun lîngă ea şi i-a luat mîna.

– Îmi pare rău, Ellie. Teribil de rău.

Ea a oftat şi ochii îi pluteau în lacrimi.

– O să depăşesc starea asta. Eu am fost întotdeauna atît de optimistă. Experienţa asta m-a marcat foarte tare. Nu sînt sigură că o să mai pot redeveni la fel ca înainte.

Cutter s-a ridicat de pe scaun şi i-a înconjurat talia cu braţele. Nu ştia cum să-i îndepărteze spaimele şi i se strîngea inima văzînd-o în halul ăla.

– Poate că n-o să mai fii niciodată aceeaşi, Ellie, a zis, dar asta nu înseamnă să te predai în faţa vieţii. A făcut o pauză ca să-şi stăpînească propria emoţie. Niciodată n-am crezut că pot simţi ceva pentru un om, dar în noaptea asta aproape că mi-am pierdut minţile, cînd nu te găseam. Apoi, cînd te-am văzut pe drum, udă şi plîngînd, n-am avut nici o altă idee decît să te fac să te simţi mai bine. Îmi doresc să existe ceva ce pot face pentru tine, Ellie. Îmi doresc

să-ţi pot îndepărta chinul. Vreau să nu mai fii niciodată pusă în situaţia de a-ţi fi frică.

Buzele ei pline tremurau.

– Vrei să stai cu mine în noaptea asta? l-a întrebat încet. Nu vreau să rămîn singură. Mi-e ruşine să recunosc, dar mie mi-e frică de întuneric. S-a cutremurat. Am rămas prea mult timp în întuneric într-o singură noapte.

– Da, iubito, o să stau, i-a spus încercînd s-o facă să se simtă în largul ei. Stau cît de mult ai tu nevoie de mine.

Ea a zîmbit şi lacrimile i-au alunecat din ochi pe obraji.

– Ştii, tu nu eşti chiar derbedeu, la urma urmei.

Asta l-a făcut să rîdă.

– Dar să nu spui asta nimănui. Nu vreau să-mi stric imaginea în faţa lumii. M-am străduit din greu să o creez.

Brusc, Ellie şi-a dat seama că el era încă ud.

– Ai şi tu nevoie de un duş fierbinte, i-a spus. Să vedem ce-ţi pot da din hainele mele ca să te schimbi.

– Am eu ceva în portbagaj, i-a spus el. Plus că trebuie să aduc aici hrana pe care ţi-am promis-o pentru cîine. Dacă amărîtul ăsta al tău

mai slăbeşte un pic o să se usuce. S-a ridicat.

Ellie i-a luat mîna pentru că nu voia ca el să plece în clipa aceea.

– Chiar n-ai de gînd să stai?

El a privit-o cu tandreţe.

– Nu plec de tot. A fugit în ploaie să ia cele necesare.

Opt

Inima lui Ellie s-a zbătut în piept cînd Cutter proaspăt îmbăiat a intrat în bucătărie îmbrăcat în acelaşi şort scurt pe care-l purtase în ziua cînd o ajutase să-şi planteze grădina. Vederea corpului lui puternic i-a accelerat pulsul.

– De ce te uiţi aşa, Ellie?

Obrajii i s-au umplut de pete roşii. A tuşit,

apoi şi-a dres glasul, ca să nu arate că o impresiona vederea pieptului lui puternic. Era preocupată de puterea şi masivitatea lui. Ştia fără să-l atingă că avea o carne caldă şi elastică.

– Scuză-mă, nu mă aşteptam... A tăcut. La ce nu se aşteptase? Să fie atît de teribil de atrasă de el?

– Ştiu că n-arată prea grozav la vedere, a zis el scuzîndu-se pentru hainele lui, dar de atîtea dispun deocamdată.

– Ai vrea să încerci un tricou de-al meu? l-a întrebat.

El a scuturat din cap, apoi a cîntărit situaţia.

– În afară de cazul că te deranjează să mă vezi aşa.

– Nu, nu-i nici o problemă, a zis ea puţin cam repede. Dar se întreba cum o să fie capabilă să se mai concentreze la altceva cu pieptul lui masiv în faţa ochilor.

– Ţi-e foame? l-a întrebat. Am unt de arahide şi jeleu. Deja îl hrănise şi îi dăduse apă lui Duke şi găsise un covoraş vechi pentru el ca să aibă pe ce dormi în faţa uşii.

– Sună bine ce spui tu. Cutter a luat loc la

masă şi a aşteptat în linişte ca ea să scoată ingredientele pentru sandvişuri, apoi a luat o pungă de cartofi prăjiţi şi două beri proaspete. Şi-au mîncat sandvişurile fără nici o vorbă în zgomotul ploii care bătea în geamuri.

– Nu vrei cîinele? I-a întrebat ea după o vreme gîndindu-se să rupă tăcerea.

El i-a zîmbit uşor.

– De ce nu-mi dai un răgaz de cîteva zile să mă gîndesc? Ştii, s-ar putea să te ataşezi de el

– Nu-l pot lua cu mine la Savannah.

– O să vedem.

Ea s-a hotărît să nu-l pisălogească deocamdată.

– Nu mi se pare că ploaia vrea să ne lase în pace prea curînd.

Ellie s-a interesat:

– De multe ori se întrerpe curentul?

– Adesea, i-a spus el. Dar îl repară pînă dimineaţă.

– Dimineaţă?

– O să stau pînă revine curentul. A observat cît de obosită arăta. De ce nu mergi la culcare? i-a sugerat. Dacă-mi dai o pătură mă culc şi eu

pe canapea.

– N-ai de ce să dormi pe canapea cînd aici sînt trei dormitoare în toată regula.

Ea a apucat lanterna şi s-a ridicat de la masă ducîndu-se la dulapul cu lenjerie să ia aşternuturi proaspete. Cutter a venit după ea în camera din mijloc şi i-a ţinut lumînarea sus ca să vadă să facă patul.

– Ştiu că e o copilărie din partea mea să mă sperii în întuneric, a zis ea, devenind deodată conştientă de prezenţa lui reală. Era ceva vag, cu o nuanţă senzuală în faptul că făcea patul în care el avea să doarmă.

– Fiecare om se teme de cîte ceva.

S-a uitat la el şi a constatat că şi el o privea insinuant. Radia o vitalitate şi o putere care o atrăgeau ca un magnet. Îi simţea forţa de atracţie subtilă, dar certă. Însuşi aerul din jurul ei părea electrizat.

– Toţi se tem, numai tu nu

– O să fii surprinsă, Ellie.

I-a studiat faţa catifelată, brună. Chiar dacă nu voia să exprime nimic, simţea în el o vulnerabilitate, o tristeţe tăcută. Oare şi Cutter Beaumont avea propriii lui demoni? se întreba

Devenise dintr-odată mai curioasă decît oricînd în privinţa omului şi a trecutului lui, despre care ştia că include şi o fostă soţie Dar propria ei experienţă o învăţase să nu se amestece în vieţile altor oameni, aşa că nu i-a pus întrebări. După ce i-a făcut patul, l-a privit Nu putea face abstracţie de atracţia dintre ei şi de nedorita izbucnire a excitaţiei pe care ea o resimţea de fiecare dată cînd li se întîlneau privirile. Încercase cu bună-ştiinţă să îndepărteze orice preocupare fizică în ceea ce-l privea, dar nu reuşise

– Sper că o să te simţi în largul tău, i-a spus.

Dumnezeule, dar drăguţă mai era în lumina aia molcomă. Drăguţă şi mai feminină decît orice altă femeie pe care o întîlnise el în viaţă.

– O să-mi fie foarte bine

– Găseşti o periuţă de dinţi nouă în dulăpiorul cu medicamente

– Mulţumesc

– Păi... Ea a făcut o pauză şi din nou i-a întîlnit ochii. Ştii unde se află toate pe-aici, aşa că ajută-te singur

El a rezistat şi nu s-a repezit s-o ia în braţe încă o dată, ştiind să acum n-o să se mai poată

opri numai la o sărutare

– Fugi în pat, Ellie. Eşti moartă de oboseală.

– Noapte bună, Cutter A plecat din cameră şi s-a dus în dormitorul din partea din spate a casei, a sărit în aşternuturile apretate şi a stins lumînarea. Puţin mai tîrziu l-a auzit pe Cutter cotrobăind prin dulăpiorul cu medicamente, căutînd probabil cu lanterna periuţa de dinţi Zgomotul apei care curgea a liniştit-o. Era plăcut să ai un bărbat prin apropiere pentru orice eventualitate

Avusese visul acela de sute de ori, dar o îngrozea întotdeauna la fel de teribil. Zgomotul paşilor într-un loc întunecos de parcare. Sclipirea unei lame ascuţite de oţel. Mîna pusă apăsat pe gura ei, cuţitul la gît. Încerca să ţipe, dar nu putea. Panica îi strîngea gîtlejul şi nu putea scoate nici un strigăt. Apoi ea conducea maşina, cu acelaşi cuţit apăsat de coaste. Lăsînd oraşul în urmă, cu luminile scînteind ca pietrele preţioase. Marginea pădurii Ploaia aceea. Rugăminţile să nu-i ia viaţa. Amorţeala

pricinuită de chin

De astă dată, cînd a deschis gura să ţipe, sunetele i-au umplut capul

– Ellie?

– Te rog, Doamne, ajută-mă! Oh, Doamne!

– Ellie, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Din gîtlejul lui Ellie a scăpat un ţipăt, iar ea a sărit în sus din pat

– Opreşte-te! a zis cînd umbra s-a apropiat Te rog, nu!

– Ellie, sînt eu. C ıtter A scuturat-o

– Cutter?

– Visai urît.

Ellie s-a străduit să-l zărească în întuneric

– Cutter? Unde e lumînarea?

A încercat să-şi amintească

- Pe noptieră Sînt nişte chibrituri

Cotrobăind pe întuneric. Cutter a aprins un chibrit şi apoi lumînarea Simţea un fel de slăbiciune în mîinile care-i tremurau S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a pus mîinile pe după umerii ei

– Ce-i asta?

Ellie şi-a adunat genunchii la piept şi şi i-a

strîns cu mîinile Tremura din tot corpul, dinţii îi clănţăneau ca la o veveriţă ronţăind o ghindă.

– Pare atît de real De cîte ori am visul ăsta am impresia că totul se produce din nou

Cutter şi-a dat seama că visase iar momentul violării ei.

– Ai des visul ăsta?

Ea i-a zîmbit slab, cu buzele strînse

– Mult mai des decît mi-aş dori eu

Cutter nu era deloc vesel şi gura lui avea o linie tristă. Se vedea că o înţelege. I-a atins braţul încercînd s-o reconforteze cît de cît.

– Vrei să-mi povesteşti despre asta?

– E prea neplăcut să vorbesc despre viol Şi-a dat seama că, de fapt, striga. Am fost la un terapeut o vreme şi m-am aşteptat că n-o să mai fiu obsedată de scena aia după şedinţele acelea, dar mi s-a părut că n-a mers, aşa că am încetat să mă mai duc.

– Trebuie să treacă timpul, Ellie, dar cu cît povesteşti mai mult despre asta, cu atît mai bine te simţi. Văzînd că ea nu-i răspunde, a continuat. Poate că preferi să te las singură?

– Nu! Vreau să stai cu mine. L-a privit rugător. Poţi sta aici, să mă ţii în braţe puţin?

Cutter s-a gîndit că ar fi făcut orice pentru ea, dar că n-avea să-i fie uşor s-o ţină lipită de el doar cu tricoul ăla subţire pe ea

– Sigur, iubito, a zis totuşi. Ea i-a făcut loc şi el s-a aşezat întinzîndu-şi picioarele lungi. Şi-a pus capul pe pernă şi şi-a deschis braţele. Vino aici.

Ellie a şovăit doar un pic înainte de a se vîrî lîngă el. Era la fel de plăcut precum o pătură de lînă iarna. A început să se relaxeze. În fine, oboseala şi-a spus cuvîntul şi ea s-a lăsat în voie pe pieptul lui puternic.

– Mulţumesc pentru că ai stat cu mine în noaptea asta, i-a spus cînd a simţit că ochii i se închideau grei

Cutter se întreba dacă ea îşi dădea seama cît de bine îi era în braţele lui. Corpul ei era zvelt, dar puternic, cu toate rotunjimile la locul potrivit. Părul îi mirosea a şampon de copii. Şi-a închis ochii încercînd să se gîndească la altceva, dar trupul reacţiona împotriva voinţei la apropierea ei. Niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie atît de tare. Să fi avut măcar idee de cît o dorea el, ar fi fugit din pat cît mai departe. În sfîrşit, ea a încetat să se mai legene El a strîns-o

– E mai bine?

– Mmm... s-a strîns mai tare în el, făcîndu-i plăcere carneа lui netedă de bărbat. Cutter?

I-a plăcut felul în care-i pronunţase numele

– Da?

– Am crezut că niciodată n-o să mă mai atragă un bărbat după – a făcut o pauză – ştii tu ce.

El a respirat adînc. N-avea poftă s-o audă spunîndu-i că era măcar cît de cît atrasă de el. Atunci cum îşi închipuia că el o să zacă întins pe pat cu ea în braţe, fără să facă nimic?

– Culcă-te, Ellie, i-a şoptit apăsîndu-şi buzele de fruntea ei.

– Poate că ar trebui să mă controlez la cap, i-a mărturisit ea, fiindcă, nu ştiu de ce, dar mă simt în siguranţă cu tine. Vreau să spun că sînt conştientă de faptul că tu eşti un derbedeu şi un mincinos şi un afemeiat şi din aşa ceva nu poate ieşi nimic, dar... a oftat. Niciodată nu m-am temut de tine.

Cutter a privit la umbrele jucăuşe de pe pereţi produse de pîlpîirea lumînării şi s-a gîndit că, în vreme ce ea nu se temea de el, el era îngrozit de moarte de ea. Asta l-a făcut să rîdă.

Cutter Beaumont care se arsese o dată, care fusese înşelat şi-şi jurase să nu mai iubească niciodată, îşi pierduse capul, nu se ştia cum, pînă la demenţă, pentru femeia de lîngă el

Cînd Ellie a deschis ochii se făcuse dimineaţă. O lumină tulbure umplea camera. Dincolo de ferestrele de modă veche ploaia cădea în picături mici şi dese. Era răcoare în cameră. Alături de ea, Cutter Beaumont era mare şi cald şi solid şi foarte concret totodată. S-a uitat la chipul lui adormit şi l-a studiat. Chiar şi în somn era chipeş, ca diavolul, cu faţa învăpăiată de un fel de frumuseţe pasionată. Totuşi avea un chip ferm. Bărbia proeminentă sugera o urmă de încăpăţînare care a făcut-o pe Ellie să zîmbească. Părul lui negru precum cerneala era ciufulit şi se răspîndea pe perna albă, apretată. Avea un fel de zîmbet amuzat pe buze, fapt care-i sporea senzualitatea.

Ellie s-a adunat toată lîngă el simţindu-se confortabil la căldura bărbatului. Era impresio-

nată că stătuse cu ea în timpul nopţii că se îngrijise pur şi simplu de ea, ştiind că nu avea să fie vorba de nici o atingere sexuală între ei

Deodată, ochii lui Cutter au clipit, deschizîndu-se. I-a zîmbit somnoros lui Ellie şi a strîns-o mai tare în braţe

– 'neaţa.

– Bună, i-a spus privind în altă parte pentru că se simţea ciudat de timidă acum, cînd el se trezise.

– Ai dormit bine?

Cu mîna care îi atîrna pe pieptul lui, Ellie îi simţea vibraţiile vocii, timbrul adînc. Asta îi aţîţa simţurile, o provoca. El avea în voce o nuanţă de nespusă înţelegere, foarte diferită de felul lui veşnic zeflemitor de a fi Şi mai persista o senzualitate nedată la iveală care făcea ca acele momente să se transforme într-o stare de intimitate profundă de care era perfect conştientă.

– Am dormit perfect, i-a spus în sfîrşit Mulţumesc pentru că ai rămas aici.

– Mi-a făcut plăcere.

A trebuit să facă un efort ca să-l privească

– Cît despre noaptea care-a trecut.

– Lasă, Ellie, i-a spus. Nu te consider o laşă fiindcă ţi-e frică de întuneric.

– Nu despre asta-i vorba. Vorbesc despre cînd am admis că sînt atrasă de tine.

Vocea lui înceată, răbdătoare, calmă, a făcut-o să continue.

– Da, şi? Pe dinăuntru însă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Am spus adevărul.

El s-a uitat fără un cuvînt la ea. O luminiţă i-a strălucit în adîncul ochilor negri; totuşi, îi rămînea o undă de incertitudine pe faţă. Uşor, a mîngîiat-o pe obraz ca să cîştige timp să digere cele aflate.

– Da, şi? a zis în sfîrşit.

Ellie s-a apropiat şi l-a apucat strîns de mînă. Avea degete fierbinţi şi puternice. Privirile li s-au încrucişat. În fine, ea a zîmbit.

– Asta-i tot ce ai de spus?

Faţa lui a devenit serioasă.

– Îţi spun cinstit că nu ştiu ce să zic.

Ea a meditat o clipă.

– Ai putea spune că amîndoi simţim la fel. Dar numai dacă aşa şi este.

– Dacă nu mă atrăgeai, nu eram acum, aici

cu tine, i-a spus. Nu mi-aş fi petrecut ultimele zece zile gîndindu-mă la tine. A făcut o pauză. Dar nu sînt sigur că aş fi un bărbat potrivit pentru tine, Ellie. Nu te pot vedea fără să vreau să te strîng în braţe. Şi nu te pot săruta fără a dori să fac dragoste cu tine. Mi-e foarte greu să mă stăpînesc atunci cînd mă aflu în aceeaşi încăpere cu tine.

– Mă bucur.

În orice caz n-ar fi putut arăta mai surprins decît arăta acum.

– Te bucuri?

– Vreau să faci dragoste cu mine tot atît de mult cît vrei şi tu, Cutter. S-a îmbujorat la faţă spunînd aceasta. Mi-am dat seama de asta în ziua în care am plantat grădina, dar mi-era ruşine să recunosc chiar şi faţă de mine însămi. Îmi închipuiam să trebuie să fiu grozav de nelalocul meu să mai doresc un bărbat după – a tăcut respirînd din străfunduri – ştii tu după ce.

Cutter a înţeles că nu fusese uşor pentru ea să-i spună toate acestea. S-a aşezat mai bine pe-o parte, sprijinit în cot, astfel încît s-o poată vedea vorbind.

– Ascultă, Ellie. Tîrîtura aia te-a făcut să crezi că, în privinţa sexului, lucrurile sînt murdare şi josnice. Dar nu aşa trebuie ele să fie de fapt!

– El m-a folosit ca pe o bucată de carne.

I-a pus mîna pe obraz.

– Ştiu, iubito. Dar nu în felul ăsta trebuie să se desfăşoare lucrurile. Vezi, asta e cauza pentru care niciodată n-am dat năvală asupra ta. O bună parte a plăcerii actului de a face dragoste constă tocmai în a observa cum răspunde celălalt. Nu vreau să te văd fugind de lîngă mine, plină de oroare, cînd fac dragoste cu tine. Vreau ca tu să te bucuri de asta. Vreau să-mi dau seama că mă doreşti, că eşti pregătită. Vreau să simt că eşti înfiorată de plăcere alături de mine.

– Şi eu vreau toate astea.

Brusc, lui Cutter i s-a părut că a intrat într-un fel de impas. Nu putea decît să se uite la femeia din faţa lui şi să se întrebe ce-o fi făcut sau spus el, astfel încît ea să-şi schimbe părerile. A inspirat cît se putea de profund.

– Eşti sigură, Ellie? Pentru că dacă nu...

– Vreau să faci dragoste cu mine, Cutter. Nu vreau să-mi petrec singură tot restul vieţii. I-a

observat îndoiala din ochi. Trebuie să învăţ să am din nou încredere, i-a spus. Nu vezi? Eu nu aştept ca tu să te îndrăgosteşti de mine sau să-ţi voi vreun angajament în faţa mea. Nu am intenţia să te ţin legat de mine. Dar tu eşti primul bărbat în care am avut încredere în mai bine de un an.

Într-un fel sau altul, Cutter începuse să nu se mai simtă în largul lui auzind ce spunea ea. S-a ridicat, apoi şi-a trecut degetele prin părul negru.

– Nu ştiu, Ellie. Totul începe să aducă a un fel de experiment. Şi ce se întîmplă dacă eu încep să fac dragoste cu tine, iar ţie n-o să-ţi placă?

– Sînt pregătită şi pentru un asemenea caz.

– Păi, eu nu sînt, a zis el pe un ton furios pentru prima oară pînă atunci. Eu mă tot perpelesc de mai bine de-o săptămînă, aţîţîat numai la gîndul că tu exişti. Oh, nu mă privi atît de şocată, pentru numele lui Dumnezeu! Doar sîntem adulţi. Dacă vrei să faci sex cu mine, trebuie să fii pregătită să mergi pînă la capăt. Jur că n-o să fiu violent, dar nu pot primi să fii nehotărîtă. S-a trîntit înapoi, la locul lui. Mai bine te gîndeşti la asta cu cea mai mare grijă, Ellie.

Nu avem nici un motiv s-o facem pe grabă şi inutil.

– Am reflectat îndeajuns, Cutter. Vreau să fac dragoste cu tine, Cutter. Nu mîine sau poimîine. Acum.

Nouă

Cutter s-a simţit de parcă i-ar fi dispărut pământul de sub picioare.

– Acum? Incertitudinea de pe faţa lui se amesteca teribil cu neîncrederea. Era în vocea lui şi o oarecare nuanţă rugătoare cînd a continuat. Ellie, eşti sigură că ştii ceea ce vrei să faci?

Pentru prima dată ea era surprinzător de

calmă. Anul care trecuse nu fusese deloc uşor. Se pietrificase emoţional, convinsă că niciodată n-o să mai aibă o relaţie normală cu un bărbat. Apoi îl întîlnise pe Cutter. Cutter care o făcuse să aibă încredere în el în ciuda imaginii lui de băiat-rău. Cutter, ultima persoană la care s-ar fi gîndit că ar putea pătrunde în viaţa şi în patul ei. Dar acum se decisese că, într-adevăr, îl dorea; se simţea liberă, în pace cu sine însăşi, de parcă o furtună trecuse prin ea şi lăsase în urmă doar o trezire liniştită.

– Sînt sigură, a spus încet. Dar, întîi, vreau să tragi perdelele.

Încă stupefiat, Cutter a tras automat draperiile de la ferestre, micşorînd o parte din lumina dimineţii care pătrundea de afară. În mod evident, ea era mai modestă decît majoritatea femeilor pe care le cunoscuse.

– Perfect, Ellie, i-a spus, măsurîndu-şi cuvintele cu grijă. Draperiile sînt coborîte. Acum ce mai trebuie? Poţi face ce doreşti aici. El nu se simţea în stare de ceva în clipa aceea.

– Vreau să mă iei în braţe.

În ochii lui nu se putea desluşi nimic de parcă ar fi fost un perete de stîncă atunci cînd s-a apropiat de ea.

– E destul de uşor, a zis el, dar expresia preocupată a gurii îi arăta ei că nu putea fi chiar atît de uşor. S-a băgat iar în pat şi a luat-o leapăn în braţe.

– Ce-i asta?

– Ar fi mai bine să încerci să te relaxezi, i-a spus ea. Deşi nu total, a chicotit uşor.

Cutter s-a holbat la ea, apoi, brusc, şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în hohote de rîs.

– Nu-mi vine să cred, a spus. Cum pot s-o scot la capăt dacă sînt în halul ăsta de nervos?

Propriul lui rîs era molipsitor şi ea a început să rîdă pînă cînd amîndoi hohoteau atît de tare că nu se mai puteau opri. Tocmai cînd începuseră să redevină serioşi, Ellie a sughiţat tare şi totul a început din nou pînă cînd ea a trebuit să-şi şteargă lacrimile. A căzut uşor peste el, ţinîndu-se de stomacul care o durea de atîta rîs.

– Gata! a strigat ea, lovindu-l jucăuş cu pumnii în piept. Apoi, spre surprinderea ei, a realizat că era întinsă de-a curmezişul peste el, în pat. Pe loc le-a şi dispărut orice umbră de zîmbet.

– Oh, Ellie. Avea o voce ciudat de catifelată. I-a luat unul din pumni, i l-a deschis cu degetele

şi şi-a apăsat buzele în palma ei. Răsuflarea lui era fierbinte şi-i umezea pielea cînd a sărutat-o la încheietura mîinii. Mişcările lui deveniseră încete şi insinuante, iar privirea căuta pe faţa ei urmele posibilei nervozităţi. Dar nu exista aşa ceva. Cu mîinile puternice, a ridicat-o şi a pus-o deasupra lui. Ellie şi-a reţinut suflul cînd coapsele i s-au frecat de trupul lui. A clipit des din genele dese.

El părea amuzat.

– Ei, Ellie, ce aştepţi?

Teama îi licărea în ochi şi o făcea să fie mai puţin sigură pe sine. Era, în acelaşi timp, plăcut-înfiorată dar şi speriată.

– Nu sînt sigură.

Lăsînd-o să se dea la o parte, i-a luat faţa între mîinile lui mari şi a privit-o. Ochii lui exprimau înţelegere şi erau calzi precum o mîngîiere.

– Gata, totul e bine. Nu vreau să te necăjesc absolut deloc.

– Ştiu.

În fine, i-a lăsat capul şi i-a atins buzele uşor cu ale lui – o dată, încă o dată şi din nou, regăsindu-se pe sine în ea. Rotunjimile ei catifelate se modulau după corpul lui ferm,

potrivindu-se ca într-un joc erotic de *puzzle*. A îmbrăţişat-o cu ambele braţe, zăbovind mult la fundul ei mic. Ellie s-a lipit de el şi şi-a vîrît faţa în gîtul lui încordat.

Cutter a fost impresionat pînă în străfundul sufletului de gestul simplu, mai degrabă de fetiţă. Un moment n-a făcut altceva decît s-o ţină aşa în braţe, ascultîndu-i respiraţia şi întrebîndu-se ce-o fi făcut el încît ea îi apăruse brusc, total neaşteptat, în viaţă. Şi-a pus o mînă în părul ei des şi i-a ridicat capul astfel încît s-o forţeze să-l privească. Pasiunea şi dorinţa pe care le-a găsit în ochii ei i-au tăiat răsuflarea. A sărutat-o întîi puţin cam brutal, apoi mai blînd, dar s-a îndepărtat hotărît de ea, aşezîndu-se uşor pe spate.

Atingerea buzelor lui a declanşat un întreg val de emoţie şi dorinţă prin trupul lui Ellie. Se simţea ca pe o altă lume; senzaţiile se înşiruiau, se grăbeau una pe alta în vreme ce, în cap, celulele creierului parcă se scurtcircuitaseră. S-a agăţat strîns de el, teribil de surprinsă de modul în care trupul ei răspundea trupului lui. Îl dorea pe Cutter Beaumont aşa cum nu dorise niciodată în viaţă vreun alt bărbat.

Blînd, insinuant, el a mîngîiat-o cu mîinile

acelea mari înainte de a-i atinge coapsele goale pe sub tricoul lung. Şi-a întrerupt o clipă sărutul.

– E bine? a întrebat-o şi a continuat s-o sărute cînd ea a dat afirmativ din cap.

Apoi, cu cea mai mare blîndeţe posibilă, el a tras-o dedesubtul lui. Ellie s-a arcuit instinctiv înspre el, invadată de dorinţă la atingerea lui. Sprijinindu-se în coate, Cutter i-a scos tricoul, nemaiputînd îndura să n-o vadă goală. I-a mîngîiat sînii cu privirea.

– Eşti atît de drăguţă, Ellie, a spus cu vocea deodată răguşită. I-a mîngîiat sînii pe rînd şi a observat fascinat cum sfîrcurile i se strîngeau întărindu-se ca nişte muguri. L-a acoperit pe unul cu gura. În tot acest timp, mîinile nu i s-au oprit o clipă, spunîndu-şi permanent în minte că trebuia să nu se grăbească, aveau toată vremea înaintea lor. Îi păsa de tot ceea ce o privea pe ea. O dorea în întregime cum era şi mai mult de-atît. În sfîrşit, mîna i-a alunecat pe sub chiloţii ei şi a răsuflat adînc. Ea s-a deschis singură pentru el şi el şi-a vîrît degetele înăuntru, mai adînc. Era umedă. Lui îi ţiuiau urechile.

– Oh, Ellie, i-a şoptit, eşti cît se poate de minunată.

După aceea a fost de parcă n-ar fi ştiut cum

să scape cît mai repede de hainele lor. Chiloţii lui Ellie şi şortul lui au fost azvîrlite neglijent ca ziarele de săptămîna trecută. Cutter o cerceta cu ochii şi cu degetele, descoperind fiecare cută oricît de ascunsă a corpului ei. Ellie făcea la fel, cu o imensă plăcere faţă de trupul lui musculos, ferm, acoperit de păr des şi aspru. Îi dispăruse anxietatea. Dorinţa pe care o avea pentru el îndepărtase orice senzaţie negativă. Trupul ei reacţiona şi vibra plin de dorinţa sexuală pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna.

În sfîrşit, Cutter i-a îndepărtat picioarele. A făcut o pauză şi privirile li s-au întîlnit din nou şi el a pătruns-o. Ea s-a ridicat înspre el şi răspunsul ei prompt l-a aprins mai tare. El era masiv şi greu şi fierbinte, o umplea pînă la cea mai mare satisfacţie. Ea răspundea la fiecare mişcare a lui, legănîndu-se împreună cu el pînă cînd patul vechi a început să scîrţîie şi să trosnească din cauza greutăţii lor, adăugînd o muzică de fond senzuală respiraţiilor lor grăbite. Ea a cedat nevoii care crescuse timp de luni de zile în interiorul spaimei chiar, abandonîndu-se unei pasiuni pe care n-o resimţise niciodată cu alt bărbat. S-a lăsat în voie, dorinţa îi străbătea trupul ca un foc lichid; i-a ieşit un geamăt printre

buze, iar Cutter i l-a îndepărtat cu un sărut. Gîndurile i s-au împrăştiat în vreme ce simţea că zboară.

Cutter a auzit-o ţipînd scurt şi şi-a dat seama că era distrus. Ea era prea fierbinte, prea strîmtă. Muşchii erau contractaţi în orgasm; îl strîngeau atît de tare încît şi-a pierdut orice control. A intrat adînc în ea, simţind că se pierde în catifelarea umedă. Nimic altceva nu mai avea importanţă. Cu un suspin profund de plăcere, înecat în ea, a început să se înfioare.

Multă vreme după aceea, nici unul dintre ei n-a pronunţat o singură vorbă. Rămăseseră întinşi acolo, cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele împletite, bucurîndu-se de acel moment pur şi simplu. În fine, Ellie s-a ridicat.

– Unde-mi sînt hainele? a zis.

Obosit şi satisfăcut ca un cîine de rasă după ce a mîncat o cutie cu şuncă, Cutter s-a întins şi a deschis încet ochii.

– N-ai nevoie de haine, i-a spus, apoi a luat-o în braţe. Amuzamentul din ochi i-a dispărut cînd a pus mîna pe cicatricea de pe umărul ei. Ce dracu'?

Ellie simţise schimbarea din el chiar înainte ca el să spună vreo vorbă. Şi-a răsucit capul şi

ul a dat seama că se uita cu atenţie la spatele ei ul la cicatricea urîtă. În cîteva secunde doar, se schimbase de la mulţumirea adormită la contemplare crudă şi oroare.

– Ştiu că nu-i plăcut la vedere, i-a spus ocolindu-i privirea cu o stînjeneală ivită ca din senin. Ăsta-i motivul pentru care ţi-am spus să tragi draperiile.

– Aici ai fost înjunghiată?

Ea l-a privit.

– Da.

– Fiu de tîrfă nenorocit! Cutter s-a ridicat cu încetineală, şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi a rămas aşezat acolo. În clipa aceea nu rezista nici măcar s-o privească.

– Cît a trecut de-atunci, Ellie?

– Treisprezece luni, două săptămîni şi trei zile.

– Mi-ai spus că ai stat în spital?

– Da, cîteva săptămîni.

– Îl cunoşti?

– Nu îl văzusem niciodată pînă atunci.

A privit-o.

– Trebuie să-mi povesteşti totul cum s-a petrecut. Am nevoie să ştiu.

Ellie a observat că el tremura. În ochii negri îi

sclipea o durere aspră.

– Nu-i uşor de vorbit despre asta.

– Spune-mi numai ceea ce poţi.

Ellie a venit mai aproape.

– De ce vrei să ştii, Cutter? De ce e atît de important pentru tine să afli detalii aşa de sordide?

El nu i-a răspuns direct şi pe loc. În sfîrşit, a oftat şi şi-a trecut mîinile prin păr.

– Pentru că mi se pare că mă îndrăgostesc de tine, Ellie.

Ellie a turnat două ceşti cu cafea şi le-a pus pe masa rotundă, apoi s-a dus lîngă Cutter, care rămăsese tăcut cîtă vreme ea făcuse cafeaua cu filtrul obişnuit pentru că venise curentul. Îi promisese să-i povestească totul după ce aveau să-şi bea cafeaua. L-a privit.

– Perfect, ce vrei să afli? l-a întrebat în sfîrşit. Buzele lui erau strînse într-o expresie tristă.

– Totul.

Ellie a respirat adînc. O bună parte a şovăielli de a-i povesti despre violarea ei consta, şi-a dat

noama, în spaima că sentimentele lui faţă de ea nu vor schimba. Îi spusese că i se părea că se îndrăgosteşte de ea, dar nu-şi putea permite să accepte acest fapt cîtă vreme erau atît de multe lucruri pe care el nu le cunoştea. Trebuia să-i povestească, s-a gîndit.

– S-a petrecut într-o noapte cînd am plecat foarte tîrziu de la serviciu. Trebuia să fim gata să primim foarte mulţi turişti şi aveam cam puţin personal. Eu am fost printre ultimele persoane care au plecat. A făcut o pauză. Era aproape de miezul nopţii cînd am ajuns la maşina mea. Am băgat cheia în broască şi următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că cineva îmi ţinea un cuţit pe gît.

Vocea ei suna ca a unei păpuşi mecanice, a realizat Cutter, lipsită de cea mai vagă umbră de emoţie. S-a întrebat dacă asta era din cauză că povestise istoria de atîtea ori încît o ştia pe de rost sau poate că era capabilă, nu se ştie cum, să se detaşeze emoţional cînd era obligată să repete totul.

– Şi tu ce-ai făcut?

– Păi, după ce am depăşit şocul iniţial, am încercat să rămîn calmă şi să urmez instrucţiunile omului. Mi-a spus că o să mă omoare

chiar acolo, în locul de parcare dacă o să ţip. Am înţeles că nu glumea şi că o s-o facă.

– Şi după aceea?

– El m-a obligat să conduc maşina într-un loc departe, în afara oraşului. Îmi ţinea permanent cuţitul înfipt în coaste. A tăcut gînditoare un moment. Acum, privind înapoi, nu pot să nu mă gîndesc că ar fi fost mai bine dacă mă ciocneam cu maşina de maşina altcuiva sau chiar puteam sări din mers. Existau o mie de lucruri pe care le-aş fi putut face ca să scap, dar...

– Dar ce?

Expresia împietrită de pe faţa ei s-a spart în bucăţi. Lacrimile i-au umplut ochii.

– Eram prea înfricoşată ca să pot gîndi. Înţepenită. Şi el îmi promisese că n-o să mă rănească dacă făceam ce-mi spunea. M-am gîndit că poate fugea de poliţie şi nu avea nevoie decît să dispară din oraş. Şi-a scuturat capul. Numai în clipa în care el mi-a spus să opresc maşina pe un drum de ţară am priceput că voia să mă violeze. Lacrimile i-au alunecat în jos, pe obraji. Mi-a spus că mă văzuse de mai multă vreme. Mi-a spus... Un suspin i-a ieşit din gîtlej. Mi-a spus vorbe dintre acelea dezgustătoare, greu de repetat.

Cutter i-a apucat mîna.

- Spune-mi restul, Ellie. Trebuie să ştiu.

Ea a clătinat din cap. De ce trebuia să ştie? Care era scopul? Ca să-şi poată aminti de umilirea şi degradarea ei ori de cîte ori avea s-o strîngă în braţe?

– Ce-i de spus? a zis. M-a violat. Cred că din cauză că eu eram atît de nervoasă, lui i-a fost greu să... ştii tu.

Cutter a dat din cap aprobator.

– Mi-a cerut să vorbesc murdar cu el şi eu n am ştiut ce să-i spun. Mi-a tras cîteva palme pînă cînd m-am gîndit. I-am spus toate grozăviile pe care îmi închipuiam să voia să le-audă. I-am spus lucruri... A tăcut suspinînd din nou. Oh, Dumnezeule, a fost oribil!

Cutter a luat-o pe genunchii lui. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că putea fi atît de furios, că putea avea o ură atît de intensă în el.

Niciodată nu omorîse un bărbat, deşi fusese aproape gata s-o facă, apoi decisese că nu merita să intre în închisoare din pricina unei tîrîturi. Dar era conştient în adîncul inimii că l-ar fi ucis bucuros pe bărbatul care îi făcuse ceea ce îi făcuse lui Ellie, chiar dacă asta însemna să-şi

petreacă restul vieţii într-o celulă împuţită. Dar nu aşa ceva îi trebuia lui Ellie să audă în clipa aceea.

– Lasă, iubito, i-a spus în sfîrşit şi a sărutat-o pe frunte. Ai făcut tot ce puteai face.

Ellie nu era convinsă.

– Nu înţelegi. Lucrurile pe care mi le-a făcut mie. Lucrurile pe care m-a pus să i le fac lui. Şi în tot acest timp care trecea, trecea, îl rugam mereu să nu mă rănească. Mă gîndeam că dacă eu cooperam, n-avea să mă ucidă. Nici nu-mi vine să cred că am putut fi atît de stupidă.

– Ce înţelegi prin asta?

– Pentru că el nu încercase să-şi ascundă faţa. Îi văzusem perfect şi ştia că o să-l pot identifica. Nu vezi? Ar fi trebuit să ştiu atunci şi acolo că, de fapt, plănuise să mă ucidă.

– Aşa că, după ce s-a terminat, te-a înjunghiat? Cutter şi-a dat seama că şi propria lui voce luase un ton metalic. Poate pentru că era necesar să poată rămîne parţial detaşat. Altminteri era gata să devină furios şi asta ar fi însemnat în ochii lui Ellie ca o condamnare tot a ei.

– M-a înjunghiat de trei ori, a spus. La

primele două înjunghieri, am ţipat şi m-am rugat pentru viaţa mea. După a treia, m-am hotărît să mă prefac moartă. El a părut convins că m-a ucis cu adevărat. A sărit în maşina mea şi a pornit-o.

– Tu ce-ai făcut?

– De-abia am avut putere să-mi ridic capul, dar eram conştientă că dacă n-o să reuşeasc să găsesc drumul spre şosea, voi sîngera pînă cînd voi muri. În plus, era un drumeag prin hăţişuri nelocuite, aşa că nu ştiam nici dacă ar putea cineva circula pe-acolo la ora aia din noapte. Dar m-am tîrît afară în mijlocul şoselei şi am aşteptat. Probabil că îmi pierdusem cunoştinţa. Cînd m-am trezit, eram la spital.

– Cine te-a descoperit?

– Un cuplu de tineri. Din cîte am înţeles, ei veniseră acolo să parcheze. Băiatul a spus că puţin a lipsit să nu mă calce.

Cutter a continuat s-o ţină în braţe.

– Aşa ai stat în spital două săptămîni?

Ea a dat din cap afirmativ.

– Era o doamnă simpatică, între două vîrste care se ocupa cu asistenţa în cazul violurilor. A stat cu mine zi de zi. Nu ştiu cum aş fi scos-o la

capăt fără ea. Apoi am început să merg la un medic terapeut şi am încercat să revin la viaţa de dinainte. Dar îmi era teamă că mi se poate întîmpla din nou, aşa că am făcut nişte cursuri de auto-apărare. Nu sînt convinsă că sînt sau nu folositoare. Alte lacrimi i-au înceţoşat ochii. La început nu doream decît...

– Ce doreai? a întrebat-o el blînd.

– Doream ca el să fi reuşit să mă omoare cu adevărat.

– Cum poţi spune asta, Ellie?

Vocea ei tremura.

– Mă gîndeam că moartea ar fi fost ceva mai simplu decît să am atîta de suferit în fiecare zi a vieţii mele. De fiecare dată cînd închid ochii reiau în minte scena aceea şi felul în care ar fi trebuit să procedez.

– Ce înţelegi prin „felul în care ar fi trebuit să procedez"?

– Ar fi trebuit să încerc să scap. Ar fi trebuit să lupt. Cele mai multe femei ar fi luptat.

– Asta nu ai de unde să ştii.

– N-aveam nimic de pierdut dacă luptam, i-a spus ea. Oricum voia să mă omoare. La urma urmei, mi-e greu să trăiesc cu amintirile astea

îngrozitoare. Şi cu coştiinţa că sînt o laşă.

Cutter a privit-o.

– Eu nu cred că eşti laşă, Ellie. Uite cîte ai făcut. Deşi sîngerai de moarte, te-ai tîrît prin pădure pînă la drum ca să-ţi salvezi viaţa. El a tăcut puţin. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum, nu-i aşa? La privirea ei uimită, Cutter a continuat. Asta a rămas în trecut, Ellie. Testul adevărat de curaj de-abia acum începe. Eşti în stare să laşi experienţa asta în urma ta şi să-ţi continui viaţa?

Ea a reflectat o vreme.

– Crede-mă, nimic nu m-ar face mai fericită decît să las totul în urmă. Din păcate, nu e atît de uşor. Încă îmi este teribil de greu să am încredere în oameni, mai ales în cei pe care nu-i cunosc. Eu eram obişnuită să ies în oraş, să iubesc oamenii. Acum îi suspectez, sînt bănuitoare faţă de ei.

– Şi faţă de mine ai fost bănuitoare?

– Poate numai puţin. Dar m-am gîndit că probabil ţi-au mai rămas nişte scrupule de vreme ce ai fost ales şerif şi primar. A zîmbit. Şi mi-am închipuit că preferi o femeie care te vrea, mai degrabă decît una pe care să o forţezi.

El a rîs şi a strîns-o de încheietura mîinii.

– Păi, te-ai cam prins. A privit o clipă în ochii ei. Îmi place ca femeile mele să ţipe de extaz, nu de spaimă. A sărutat-o uşor. Ce-o să se întîmple cu noi?

– Nu ştiu. Eu am să rămîn aici doar cîteva săptămîni, apoi trebuie să mă întorc la serviciul meu. Îţi dai seama că ultimul lucru pe care l-am intenţionat a fost să am o relaţie cu un bărbat aici, pe insulă. Plănuisem să folosesc timpul ăsta ca să ajung la o concluzie în privinţa a tot ce mi s-a întîmplat şi să încerc să depăşesc situaţia.

– De ce ai simţit că pentru asta era necesar să pleci din Savannah?

– Toată familia mea încearcă să se prefacă zilnic că nu mi s-a întîmplat niciodată nimic, a spus ea. La fel fac şi prietenii şi colegii mei de serviciu. Şi, după cum îţi dai seama, nu mi-e uşor să vorbesc despre asta. M-a bătut gîndul că dacă pur şi simplu dau asta deoparte, s-ar putea să uit, dar nu am uitat. Cele mai rele sînt coşmarurile pe care le am noaptea.

– Pot face ceva în privinţa asta?

– Să fii doar aici şi să ştiu că pot conta pe

tine, că înţelegi de ce, că mă ajuţi procedînd cum procedezi. Asta mă ajută mai mult decît îţi închipui. Prin ochi i-a trecut o umbră. Vederea ratonului care a murit noaptea trecută m-a scos cu adevărat din minţi.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, a spus el pe un ton plin de înţelegere. Nici mie nu mi-a făcut deloc bine.

Ea a tăcut o vreme. Gînditoare, a reluat discuţia.

– Cred că mă aflu pe calea cea bună faţă de cum eram la început, a spus pe un ton optimist. Un timp îndelungat mă trezeam scăldată de o transpiraţie rece dacă cineva stătea prea aproape de mine pe scara rulantă de la un magazin sau se izbea de mine în hol, la serviciu. Nu puteam suporta nici un fel de contact fizic. Eram sigură că niciodată n-o să mai fiu în stare să – a făcut o pauză – ştii tu.

A observat că nu mai avea cafea şi s-a dus la filtru să-i umple din nou ceaşca. Ploaia se transformase într-o burniţă măruntă.

– Şi ce-ai de gînd să faci azi? l-a întrebat considerînd că trebuiau să mai schimbe subiectul.

Cutter i-a priceput intenţia şi i-a făcut pe plac în loc să continue cu întrebările pe vechea temă. Fusese suficient pentru o singură dimineaţă. S-a ridicat, a luat-o de încheietura mîinii şi a pus-o din nou pe genunchii lui. Ea a ţipat jucăuş, dar s-a dus lîngă el fără împotrivire. El a început să o sărute îndelung şi apăsat.

În fine, a încetat cu sărutatul.

– Păi, oricît de puţin îmi convine, tot trebuie să mă duc acasă şi să mă îmbrac pentru lucru.

Ellie s-a uitat la ceas. Încă nu era ora opt.

– Nu e un pic prea devreme ca să deschizi cîrciuma?

El a dat din cap.

– Clarence şi cu mine avem un birou în spate. De fapt, cam acolo doarme el nopţile. Eu mă duc ca să-mi îndeplinesc îndatoririle de şerif, dacă e ceva de făcut, apoi deschid cîrciuma pentru masa de prînz. A rînjit. Este singurul loc de pe insulă unde lumea poate să-şi cumpere faimoşii mei crenvuşti cu sos *chili* şi sos de ceapă. E totodată şi locul de întîlnire a tuturor.

– Şi-acolo te-am găsit şi eu pe tine, i-a spus ea. Asta nu-i prea de tot, să ţii un magazin şi o cîrciumă, să-ţi faci şi datoria de şerif în acelaşi

timp?

– Nu atunci cînd îi desemnezi pe alţii să-ţi facă munca, i-a spus rîzînd. Am pe cineva care vine pe la ora cinci să aibă grijă noaptea de cîrciumă. Am un fel de speranţă că eu şi cu tine putem să ieşim pe-afară.

– Să ieşim pe-afară?

– Mda, ca la o întîlnire de dragoste

– Unde Dumnezeu să ne ducem?

– Nu sîntem lipiţi de insula asta, Ellie. Mă bate gîndul că te-aş putea duce la un restaurant elegant de pe uscat. Putem traversa cu feribotul. Ce părere ai?

Ellie se simţea puţin cam nervoasă la gîndul să plece de pe Erskine, mai ales pentru că nu putea desluşi motivul.

– Nu ştiu, Cutter. Crezi că n-o să fie la fel de distractiv dacă rămînem aici? Aş putea încerca să gătesc eu cîte ceva.

El şi-a dat seama că simţea cu adevărat o mare anxietate faţă de gîndul de a ieşi dincolo de Erskine.

– Uite, Ellie, oricît de tare iubesc eu insula asta, tot mai trebuie să plec cîteodată să mănînc sau să văd un film, ceva. Haide, o să petrecem

bine. Cunosc eu locurile, ştiu unde să te duc.

– De acord, a spus ea după un minut cu o faţă radioasă. Orice e preferabil faţă de obligaţia de a mînca felurile pe care le pot eu găti.

Zece

După ce Cutter a plecat cu Jeep-ul lui, Ellie l-a dus pe Duke afară, apoi i-a dat mîncare proaspătă şi apă pe veranda din spate. A fost uimită să-l găsească pe Franklin D. stînd pe trepte şi ţinînd cîinele îmbrăţişat.

– Franklin D., ce surpriză! a spus ea. Ai venit în vizită la vechiul tău prieten, Duke? Cînd băiatul a privit-o nedumerit, i-a spus repede:

l-am schimbat numele. Nu-mi prea plăcea să-l cheme Urîtul. Franklin D. a dat din cap aprobativ.

Ellie s-a aşezat pe trepte lîngă băiat şi amîndoi l-au privit pe Duke mîncînd de parcă n-ar mai fi văzut hrană de un secol. Au rîs.

– Cred că trebuie să-i pun numele Purcelul cel Grăsan. a zis Ellie, din cauză că se îndoapă ca un porc. După puţin timp, expresia băiatului a devenit melancolică.

– Îţi lipseşte cîinele, nu-i aşa?

El a încuviinţat dînd din cap.

Îi părea rău de copil. Bănuia că nu are prea mulţi prieteni.

– Crezi că tatăl tău s-a răzgîndit şi acum te lasă să-l păstrezi?

De astă dată, Franklin D. a scuturat din cap într-un „nu" emfatic.

– Nu-i nimic, îţi spun eu ce-o să facem. Dacă mă ajuţi să am grijă de Duke pînă cînd îi găsesc o casă corespunzătoare, tu poţi să-l vizitezi cît de des vrei. Îl poţi şi hrăni în locul meu. Băiatul a aprobat-o entuziasmat. Ea spera că n-o să-i facă nici un rău copilului dacă el avea să se ataşeze şi mai tare de animal. Întîi trebuie să-i găsim un loc pentru dormit.

Ellie a hotărît că locul cel mai potrivit era veranda din spate unde se afla şi maşina de spălat. Era la adăpost şi de ploaie. A băgat o cărămidă dedesubt pentru ca uşa să rămînă mereu deschisă şi Duke să poată intra şi ieşi, apoi i-a pus carpeta pentru dormit cea veche din faţa uşii. I-a mai arătat lui Franklin D. cîtă mîncare şi apă trebuiau puse în castroane şi a pus la îndemînă, în dulapul de-afară, mîncarea pentru cîini astfel încît Franklin D. să poată să se descurce la nevoie singur.

– Poţi să-i umpli castronul cu apă de la furtunul din curte, i-a mai spus, şi cred că trebuie să-l hrănim de două ori, dimineaţa şi după-amiaza tîrziu.

Franklin D. a dat din cap.

– Acum, ce-ar fi să fac ceva de mîncare pentru noi? a zis băgînd copilul în casă. Poţi să te speli în baie, i-a mai spus, apoi a turnat pentru amîndoi cîte un pahar cu suc de fructe. Regreta că nu se oferise să prepare dejunul cînd Cutter fusese la ea, apoi a decis că bine făcuse să mai aştepte o vreme înainte de a-i demonstra ce bucătăreasă fără talent era ea. Îi venea să zîmbească numai gîndindu-se la felul în care-şi petrecuseră dimineaţa, cît de bine

fusese noaptea trecută. Îi simţea lipsa.

– Îţi place omleta? l-a întrebat pe Franklin D. cînd s-a întors bine spălat pe mîini şi pe faţă.

El a încuviinţat.

– Perfect, pentru că ăsta e singurul fel pe care-l pot găti fără a-l arde scrum. El a rîs şi ea i-a dat nişte felii de pîine. Ce-ar fi să prăjeşti tu pîinea pînă fac eu ouăle?

Ellie întreţinea conversaţia în timp ce pregăteau acel dejun simplu. Băiatul răspundea la fiecare comentariu al ei printr-un zîmbet sau o aprobare.

– Într-o zi o să te învăţ să-mi pronunţi numele, i-a spus după ce s-au aşezat la masă. Ai vrea? Ochii lui s-au umbrit. Tu ştii, nu e greu. E de parcă ai lua doar două litere din alfabet, L şi E şi le-ai pune împreună. Crezi că-mi poţi pronunţa numele, Franklin D.?

El a scuturat din cap şi şi-a îndreptat atenţia spre mîncare.

Ellie s-a gîndit că era mai bine să nu insiste. De aceea a luat cu furculiţa nişte omletă şi a gustat.

– Nu-i rea pentru o femeie care întreaga viaţă a fugit de bucătărie, nu?

Franklin D. a rîs iar.

Se ocupau tocmai cu spălarea vaselor cînd a bătut cineva la uşa din spate. Uitîndu-se pe fereastră, Ellie a zărit-o pe Rose Wilcox.

– E mama ta, i-a spus băiatului, apoi s-a dus repede să-i deschidă.

– L-aţi văzut pe Franklin D.? a întrebat-o Rose, cu ochii rotunjiţi de grijă. Am intrat în camera lui să-l trezesc de dimineaţă, şi el plecase. L-am căutat peste tot.

– E aici, i-a spus Ellie şi a observat expresia ei de uşurare, apoi de furie. Nu ţi-a spus că vine aici? a întrebat lăsînd-o să intre.

– Nu. Intrînd, Rose l-a găsit pe Franklin D. la chiuvetă, spălîndu-şi farfuria. Dar cine-ţi închipui tu că eşti de-ai plecat de-acasă şi ai venit aici fără voia mea? l-a întrebat cu mîinile în şolduri. Şi nu ţi-am spus eu să n-o plictiseşti pe domnişoara Parks?

– Nu mă deranjează deloc, a oprit-o repede Ellie. Cred că i-a fost tare dor de cîine.

Rose a privit-o.

– Să nu-mi spuneţi că Booker T. v-a rugat să luaţi animalul ăla necunoscut, a zis pe un ton din care se subînţelegea că o considera pe Ellie mai plină de înţelepciune.

Ellie s-a îmbujorat.

– Păi, am grijă de el pînă îi găsesc pe cineva care-l primeşte.

– Nimeni n-are poftă de un astfel de cîine. E prea urît. Şi, de parcă abia atunci observase farfuria lui Franklin D., Rose a continuat: Să nu-mi spui că ai pus-o pe domnişoara Parks să te hrănească şi pe tine!

– Eu l-am invitat pe Franklin D. să ia dejunul cu mine, a zis Ellie. Şi-aşa tot timpul mănînc singură. Sper că am făcut bine.

Rose a părut să reflecteze.

– Numai să nu-l lăsaţi să vă necăjească, a zis şi s-a întors spre fiul ei. Cît despre tine, tinere, niciodată să nu mai pleci de-acasă fără voia mea. N-o s-o scoţi la fel de uşor la capăt data viitoare.

Băiatul a încuviinţat solemn.

– Rose, să-ţi dau o ceaşcă de cafea, s-a oferit Ellie.

Femeia a şovăit o clipă înainte de a accepta.

– N-are ce rău să-mi facă o ceşcă de cafea. N-am avut de gînd să vin să fac tevatură, dar nu-mi place să nu ştiu unde-mi sînt copiii. Automat mă gîndesc la ce-i mai rău.

Ellie înţelesese şi fără vorbe că era din pricină că un copil i se înecase. A atins-o uşor

pe umăr.

– Îmi pare rău, Rose. Nu m-am gîndit să-l întreb pe Franklin D. dacă i-ai dat voie să vină aici. Ochii femeii s-au umplut de lacrimi. Ellie s-a întors către băiat, care se simţea ruşinat de ceea ce făcuse.

– Ce-ar fi să te ocupi de Duke cît stau eu cu mama ta?

Ellie a aşteptat să plece.

– Acum te simţi bine, Rose? a întrebat-o blînd.

– Ştiţi ce s-a întîmplat cu băiatul meu mai mare, nu? Cînd Ellie a încuviinţat, ea a continuat: Uneori e greu să rezişti după aşa ceva. Şi acum mai am unele zile posomorîte...

Ellie i-a luat mîna.

– Te înţeleg.

Cînd Ellie s-a asigurat că Rose îşi revenise, a turnat cîte o ceaşcă de cafea pentru amîndouă.

– Rose, mă întreb... a început cu şovăială, nevrînd s-o exaspereze pe femeie, dar simţind că era important. Pronunţă vreodată Franklin D. o vorbă sau nu?

Ochii femeii s-au întunecat şi părea cam încurcată de întrebarea lui Ellie.

– Nu.

– Nu e treaba mea să mă amestec, Rose, dar de ce nu-i dai o mînă de ajutor?

Rose i-a răspuns ca de la sine-înţeles.

– Îmi închipui că Franklin D. o să vorbească atunci cînd o să poată şi nici o clipă mai devreme. A tăcut. În plus, nu ne permitem să-l ducem la unul dintre psihiatrii la modă acum, dacă la asta vă gîndeaţi. Aveţi idee cît costă o treabă de-asta?

– Ai putea să mergi la centrul districtual de sănătate mentală. Acolo nu te costă mai mult decît aveţi voi posibilitatea să plătiţi.

– Nici vorbă de-aşa ceva. Franklin D. e îngrozit de apă. Preferă o bătaie în regulă decît să pună un singur picior într-o barcă.

– Ce-o să faci cînd o să meargă la şcoală?

– Mă bate gîndul că o să-l pun să înveţe acasă. Şi eu şi bărbatu-meu am făcut zece clase. Putem să-l învăţăm şi pe el tot atîta.

– Da, însă nu-i acelaşi lucru. Franklin D. are nevoie să fie printre copiii de vîrsta lui. Tu singură mi-ai spus cît de mult îţi doreşti pentru copii un alt viitor. Dacă el nu învaţă ca lumea, niciodată n-o să găsească o meserie

convenabilă.

Rose a luat o gură de cafea, apoi a împins ceaşca deoparte.

– Ascultă, Ellie, ştiu că ai gînduri bune, dar e mai bine să ne laşi pe mine şi pe soţul meu să ne îngrijim de Franklin D. O să fie bine şi pentru el.

Ellie a zîmbit.

– Cu alte cuvinte, vrei să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Rose a chicotit.

– Cam aşa ceva, da. S-a dus la uşă şi a deschis-o, apoi i-a mai aruncat o privire peste umăr. Mi se pare că şi-aşa ai destule motive de îngrijorare.

– Ce vrei să spui?

– Am auzit de la cineva că Jeep-ul lui Cutter Beaumont era pe cărarea asta azi dimineaţă foarte devreme. Cu bărbatul ăsta o să fii ocupată pînă peste cap. A zîmbit. Şi nu mai face faţa asta jenată. Amîndouă ştim că asta tot avea să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu.

Cutter a surprins-o pe Ellie la prînz, aducînd într-o sacoşă crenvurştii lui cu *chili*, usturoi murat şi o pungă de cartofi prăjiţi cu sare şi oţet. În ciuda propriei voinţe, Ellie se simţea cu el un pic cam timidă după dimineaţa aceea împreună. Totuşi se bucura că-l vede şi mai voia, măcar acum, să fi acordat mai multă îngrijire părului ei. De mai bine de un an nu-i mai păsase de felul în care arăta. Ochii i-au lăcrimat cînd a scos usturoiul din sacoşă.

– Nu ştiu dacă o să mîncăm noi toate astea sau mai bine să le-atîrn pe veranda din dos ca să se îndepărteze spiritele rele.

Cutter a luat-o de mijloc.

– Toată dimineaţa m-am gîndit la tine. Ţi-a fost dor de mine?

Ea chiar nu se pricepea cum să-i răspundă, nici lui, nici apropierii lui atît de mari şi s-a simţit aproape uşurată cînd i-a dat drumul. Habar n-avea cum trebuie să se poarte în privinţa sexului opus. Fusese mai simplu cînd el nu fusese pentru ea decît Cutter Beaumont, un flirt fără importanţă. Acum că totul devenise mai complex, nu ştia nici să se poarte, nici ce să creadă. În sfîrşit, a dat din cap.

– Dimineaţa mi-am petrecut-o cu Franklin D. După aia s-a oprit pe-aici Rose să bem o cafea.

– Rose e o femeie cumsecade. Ea şi bărbatu-său şi-au petrecut toată viaţa pe insulă.

– Probabil că e cam supărată pe mine. Am întrebat-o de ce nu-l duce pe Franklin D. la doctor.

El a chicotit.

– Nu poţi să te-astîmperi, aşa-i?

– Cred că cineva trebuie să facă ceva, Cutter. Mă miră că nici tu n-ai făcut nimic.

– Ascultă, Ellie. Eu am învăţat cu mult timp în urmă să nu mă bag în sufletul oamenilor ăstora cînd e vorba de obiceiurile şi credinţele lor şi de felul în care îşi fac treburile. Ei sînt altfel decît oamenii cu care eşti tu obişnuită. Văzînd că ea nu părea convinsă, a continuat: Sigur, cu toţii merg la biserica baptistă, duminica, dar majoritatea cred şi în *voodoo*, mitologia lor proprie. A tăcut puţin cînd ea l-a privit cu scepticism. Vorbesc serios. N-ai constatat cît de mulţi oameni de pe-aici vopsesc cu albastru ramele geamurilor lor? Asta-i pentru a îndepărta

spiritele rele. Ei încă mai fac farmece şi folosesc ierburi pentru descîntece. Franklin D. a purtat atîrnate la gît usturoi şi rădăcini timp de şase luni după accident. Părinţii lui îşi închipuie probabil că, dacă asta nu l-a lecuit, nimic altceva nu l-ar putea vindeca.

– Nu sîntem în epoca de piatră, Cutter, sîntem în secolul douăzeci.

– Păi, tot n-o să reuşeşti să convingi pe nimeni de pe-aici că un tratament l-ar putea ajuta pe băiat. Or să rîdă de-or să se prăpădească toţi cei de pe insulă. A îmbrăţişat-o din nou. Acum, să discutăm despre unde vrem noi să ne ducem la noapte.

Ellie a început să se pregătească pentru întîlnirea cu Cutter încă de la ora două după amiază, ştiind că el avea să o ia la cinci şi jumătate ca să ajungă la docul principal, la feribotul de ora şase. Privindu-se în oglinda de la baie, şi-a dat seama că se neglijase cu adevărat de la întîmplarea de anul trecut. Părul era uscat, fără luciu şi cu vîrfurile netăiate. Nu

putea face mare lucru pentru biata ei coamă de păr inegală, dar putea să încerce să-l recondiţioneze oarecum. Şi-a căutat trusa de cosmetice şi a găsit ce-i trebuia pentru un tratament cu ulei fierbinte şi un balsam. În fine, cu părul gresat şi înfăşurat într-un prosop şi cu faţa bine dată cu cremă, s-a băgat în baia fierbinte în care turnase ulei pentru copii.

Dumnezeule, dar uitase ce înseamnă să aibă grijă de propria persoană. Ellie s-a lăsat pe spate în baia masivă de faianţă şi a închis ochii. De două ori se răcise apa şi ea o înfierbîntase din nou. În sfîrşit, la ora trei, s-a şters pe păr şi peste tot şi a ieşit din cadă. S-a uscat repede, apoi s-a dat cu o loţiune înviorătoare din cap pînă-n tălpi. Au urmat pedichiura şi manichiura, două rele necesare. Stînd în faţa ferestrei deschise, şi-a lăsat părul să se usuce singur ştiind să astfel se aranjează de minune.

Ellie s-a încruntat punînd mîna pe accesoriile ei de machiaj. Nu se fardase ca lumea de anul trecut, luîndu-şi în privinţa asta o atitudine total nepăsătoare. Nu trebuia să fii geniu ca să-ţi închipui de ce nu-şi mai dorea să arate bine pentru nici un bărbat.

„Violul nu are absolut nimic de-a face cu felul în care arăţi, Ellie", îi spusese doctoriţa Brenner încă de la prima şedinţă. „E o treabă care ţine de altceva. De ce crezi că bătrînele şi copiii sînt violaţi?"

Sigur, logic. Ellie ştia toate astea. Dar, din punct de vedere emoţional, se gîndea, nu mai voise să rişte. Acum însă, privind la tînăra femeie din oglindă, îi devenea ciar că nu se mai putea neglija, că nu mai trebuia să nu-i pese de haine şi de machiaj doar pentru că îi era teamă de un nou viol. Acum ea ştia să se apere singură. Ellie nu realizase cît de tare se îngrăşase pînă cînd nu şi-a pus rochia cu dungi albe şi negre, foarte largă pe are o luase cu ea, dar apoi o îndesase în fundul dulapului pentru că nu vedea nici un motiv s-o poarte pe insulă. Ultima oară cînd o îmbrăcase, rochia asta atîrnase pe ea ca pe o oaie bătrînă. Acum îi venea ca turnată pe şolduri şi cădea ca o lalea graţioasă spre genunchi.

Stînd în faţa oglinzii mari de pe uşa sălii de baie, Ellie se întreba dacă nu cumva exagerase cu machiajul şi şi-a înfrînt greu tentaţia de a-şi scoate rochia ca să se demachieze. Încă mai

lupta cu îndoielile cînd a bătut la uşă Cutter.

Aproape că i-au ieşit ochii din orbite cînd a văzut-o. Ellie, cea cu care se învăţase în ultimele săptămîni era drăguţă, dar femeia din faţa lui îl făcea K.O. A scos un uşor fluierat aprobativ şi a studiat-o.

– Ah, mamă!

Ea s-a îmbujorat.

– Asta înseamnă bine sau rău?

– Hotărît – bine!

Ellie şi-a acordat o clipă ca să-l studieze şi ea la rîndul ei, de la pantalonii bine călcaţi pînă la cămaşă şi blazerul sport.

– Te-ai bărbierit, i-a spus observînd evenimentul.

Cutter a privit-o uşor încurcat.

– Mda, păi de mult nu mai folosisem aparatul de ras, încît era să uit şi cum arată. Eşti gata de plecare?

Ea a încuviinţat.

– Numai să-mi iau geanta şi să încui, i-a spus, dispărînd iar în casă în vreme ce Cutter aştepta pe treptele din faţă.

Cînd s-au îndreptat spre Jeep, Franklin D. sosea la ea în curte.

Ellie i-a făcut un semn cu mîna şi i-a zîmbit băiatului.

– Ai venit să-l hrăneşti pe Duke? l-a întrebat.

El a dat din cap.

– Păi, bravo. Ştii unde-i mîncarea, i-a spus. Duke e pe veranda din spate şi-o să fie fericit că te vede. Băiatul s-a uitat de la ea la Cutter şi din nou la ea. Domnul Beaumont şi cu mine plecăm pe uscat, să luăm cina. A constatat că vorbele ei aduseseră o încruntare pe faţa băiatului. S-a dus spre el şi s-a aplecat să-i vorbească. Nu se întîmplă nimic, Franklin D., i-a spus, amintindu-şi că mama lui îi povestise că băiatului îi era teribil de frică de apă şi de feribot. O să fim aici cînd vii mîine dimineaţă să-l hrăneşti iar pe Duke. Poate că o să iei micul dejun cu mine. După un moment, copilul i-a zîmbit slab. Mă îmbrăţişezi? l-a întrebat. El şi-a încolăcit braţele subţiri în jurul gîtului ei, iar Ellie s-a simţit mişcată pînă la lacrimi. Îţi spun ceva, i-a şoptit. Dacă eşti cuminte, îţi aduc un cadou. Ce părere ai?

El a încuviinţat cu bucurie, a mai îmbrăţişat-o o dată, apoi a fugit în spatele casei în căutarea lui Duke.

De lîngă Jeep, Cutter observase schimbul

de cuvinte dintre Ellie şi Franklin D. Era impresionat de felul în care doi oameni atît de diferiţi putuseră deveni prieteni atît de repede. Apoi a realizat că nu era deloc ciudat. Şi Ellie şi Franklin D. suferiseră şi încercau să treacă peste un şoc. De aceea i-a zîmbit afectuos lui Ellie cînd s-a apropiat de Jeep.

Cutter s-a salutat cu bătrînul căpitan cînd au intrat pe feribotul ruginit, apoi a condus-o pe Ellie pe puntea din faţă. Au stat lîngă balustradă pînă au ajuns în golful de pe continent. Cutter a observat că Ellie avea o privire neliniştită care-i adunase sprîncenele una lîngă cealaltă.

– Cum ar zice Fred Flinstone, i-a spus el indicîndu-i feribotul, în afară de faptul că nu are viteză deloc, în rest este foarte solid şi oferă siguranţă.

– Ce-ar trebui să faci ca să ajungi în golful ăla repede? l-a întrebat. Să zicem, dacă cineva are nevoie urgentă de doctor?

Cutter s-a sprijinit pe balustradă.

– Clarence Davis şi cu mine ne pricepem la primul-ajutor, i-a spus. Dar în cazul unei urgenţe serioase, spitalul ar trimite elicopterul. Nu s-a întîmplat decît de două ori de cînd stau pe

insulă. Prima dată cînd Meekin Brady a născut doi gemeni în cîrciuma mea, şi – a tăcut o clipă – cînd s-a înecat fratele lui Franklin D.

– Cine l-a scos din apă?

Cutter a şovăit, apoi, întîlnindu-i privirea curioasă i-a spus:

– Eu. Şi eu şi Clarence i-am dat primul ajutor băiatului pînă au sosit medicii, dar era prea tîrziu.

– Cum de nu l-a văzut nimeni pe-acolo?

– Se întîmpla în ziua de 1 ianuarie. Era al dracului de frig în ziua aceea. Nimeni nu se ducea la pescuit pe docuri cu excepţia lui Franklin D. şi a fratelui lui, care era încă în vacanţa de Crăciun. Feribotul tocmai plecase, aşa că nimeni nu se afla prin preajmă. Clarence şi cu mine făceam rondul cînd a venit în fugă la Jeep băieţelul cu o privire sălbatică în ochi ţipînd că fratele lui căzuse de pe chei şi nu revenise la suprafaţă. Cutter a privit într-o parte. Puştiul căzuse şi-şi zdrobise capul de o stîncă, de-aia se înecase în apa de cîţiva centimetri.

Ellie a dat tristă din cap.

– Şi Franklin D. n-a mai vorbit de-atunci, a spus.

Cutter a oftat.

– Medicii i-au ţinut pe el şi pe mama lui sub sedative cîteva zile. Rose a îndurat teribil de greu situaţia. Cred că ăsta e unul din motivele pentru care nu i-a păsat de tăcerea lui Franklin D., la început. Multă vreme după tragedie a suferit enorm. Nici pe preot n-a vrut să-l mai vadă multă vreme. Acum se simte mult mai bine.

Ellie a privit peste apă la norii întunecaţi de la orizont.

– E atît de trist, a zis după cîtva timp.

Cutter i-a luat mîna.

– Mda, e trist, Ellie, dar viaţa merge înainte şi putem scoate ce-i mai bun din ea. Dacă stăm şi insistăm asupra nenorocirilor din lume, n-o să avem timp să ne bucurăm de partea bună a lucrurilor.

– Vorbeşti din experienţă?

El a dat din umeri.

– Toată lumea cunoaşte suişuri şi coborîşuri, Ellie. A privit-o. Acum hai să ne revenim şi să discutăm ce-o să mîncăm la cină. A să-ţi pun o întrebare specială şi te rog să-mi răspunzi cinstit, a adăugat el pe un ton care sugera că răspunsul era foarte semnificativ pentru el.

Ea şi-a arcuit sprîncenele, întrebîndu-se dèspre ce-ar putea fi vorba.

– Perfect, a spus. Întreabă-mă!

– Crezi că semăn cu Don Johnson din filmul *Miami Vice*?

Unsprezece

Restaurantul avea o eleganţă impersonală care îi amintea lui Ellie de restaurantele din Savannah. După ce s-au aşezat în apropierea unei ferestre cu vedere spre golf, el a cerut o listă cu vinurilè şi, după o scurtă discuţie cu chelnerul, a comandat ceea ce Ellie a considerat a fi de mare rafinament.

- De unde ştii atîtea despre vinuri? l-a

întrebat.

El a dat din umeri.

– Sînt proprietar de cîrciumă. E normal să mă pricep.

– Da, însă tu nu aduci vinuri scumpe la *Ultima şansă*.

El a privit-o amuzat.

– Asta e un fel de inchiziţie?

– Ba nu. Dar tu vrei să afli cît mai multe despre mine. Cel puţin lucrurile cu adevărat importante.

– Bine, bine, i-a spus ridicînd mîinile ca pentru a se preda. Odinioară, felul serviciului meu consta în a călători foarte mult şi a mă ocupa de tipi importanţi cărora le plăcea vinul de calitate. Satisfăcută?

– Ce fel de serviciu?

– Să vînd piese de elicopter. Meseria mea era să descopăr cumpărători.

Ea a zîmbit.

– Şi erai un bun descoperitor?

– Cel mai bun.

– Atunci de ce nu te mai ocupi de asta?

Tocmai se întorcea chelnerul cu vinul, de aceea Cutter a fost încîntat să aibă un răgaz înainte de a răspunde, sperînd chiar că va putea

schimba subiectul.

– Deci? i-a spus ea în momentul în care aveau vinul în pahare şi erau din nou singuri.

– Ellie, există cîteva lucruri pe care nu le ştii despre mine, i-a spus după o clipă.

– Asta nu mă miră. Credeam că eu sînt o persoană închisă, dar încep să cred că mi-am găsit egalul.

I-a zîmbit un pic strîmtorat.

– Păi, după cum ţi-am mai spus, cînd am fost în armată, un prieten şi cu mine am lucrat pe elicoptere şi proiectam cea mai importantă piesă. Am fost plini de succes.

– Cît de mare a fost succesul?

– Noi doi am devenit peste noapte milionari.

– Sînt impresionată.

– Să nu fii! N-a durat decît cîţiva ani scurţi. A căzut pe gînduri. Ciudat cît de mulţi prieteni ai cînd eşti bogat. Ar fi fost cazul să fiu mai precaut şi pentru că, pretutindeni, femeile dădeau năvală asupra mea.

– Asta e o parte pe care *nu vreau* s-o aud, i-a spus ea.

– Da, păi am terminat prin a mă însura cu una dintre femeile astea. O texană bogată din înalta societate. N-a fost o căsătorie reuşită.

– Ce s-a întîmplat?

– Era răsfăţată şi obişnuită să facă totul numai după capul ei încît pur şi simplu nu pot s-o condamn. Vina a fost la fel de mult a ei ca şi a mea. Oricum, într-o zi încercam un elicopter şi am căzut. Zdrobit şi ars, după cum au spus ceilalţi.

Ellie a gemut.

– Şi n-ai murit?

– Eu am sărit înainte ca elicopterul să atingă pămîntul şi să explodeze. I-a zîmbit trist lui Ellie. Chiar dacă în felul ăsta mi-am fracturat tot ce se putea fractura.

– Oh, groaznic!

– Lumea a crezut că o să mă duc pe lumea cealaltă. Săptămîni la rînd n-am ieşit din comă. Cînd, în sfîrşit, m-am trezit, eram în gips ca într-o matriţă şi aşa am mai petrecut cîteva luni de viaţă

– Bine, să ne întoarcem la soţia ta, a zis extrem de curioasă Ellie.

– Oh, asta... S-a mohorît. Păi, încetul cu încetul, am înţeles că ea şi partenerul meu se încurcaseră unul cu altul Cînd eu nu ieşisem din comă şi se părea că o să mor, cei doi au luat pînă la ultimul bănuţ din companie şi s-au dus în

Virginia Islands. Eu n-am avut altă soluţie decît falimentul şi avocatul meu a cerut divorţul din vina ambilor

– N-a fost uşor pentru tine

– Da, mă obişnuisem să am bani.

Ea s-a încruntat.

– Eu mă refeream la pierderea soţiei tale

El a dat din umeri.

– De fapt, el mi-a făcut un serviciu luîndu-mi-o de pe cap. Dar ceea ce mă ardea cu adevărat era pierderea companiei De cum mi-am revenit, am plecat în căutarea lor. Hotărîsem să-l ucid cu propriile mele mîini pe el. Şi aproape că aşa am făcut.

Ellie a luat o înghiţitură de vin. Ochii lui scînteiau. Ea a priceput că acum ieşea la iveală partea brutală a lui Cutter Beaumont. Bănuise existenţa acesteia sub învelişul de suprafaţă. Era un prieten şi un îndrăgostit minunat, dar un inamic de temut.

– De aceea te-ai mutat pe Erskine?

El a încuviinţat.

– Îmi doream să fug cît mai departe cu putinţă de civilizaţie. Presupun că-ţi dai seama că n-am dus-o pe roze pe vremea aia Am adunat greu nişte bani ca să-mi deschid

cîrciuma, iar restul, cum se spune, e doar poveste.

Ea a reflectat la ceea ce-i spusese. I-ar fi plăcut, desigur, să afle mai multe despre fosta lui soţie, dar s-a gîndit că o să mai scoată cîte ceva de la el pe parcurs.

– Astfel, s-ar părea că noi doi am venit pe Erskine ca să fugim de trecut.

– La început, da, dar asta a fost de mult. Eu am rămas aici fiindcă mi-a plăcut. Dar nu am motiv să mă ascund pentru că n-am făcut nimic rău şi nici tu n-ai făcut ceva rău.

– Unii oameni spun că femeile care sînt violate au provocat asta într-un fel sau altul.

– E o tîmpenie şi tu ştii asta.

– Unii soţi nici nu-şi mai pot ţine în braţe soţiile care au fost violate. Cunosc cazuri în care căsătoria a fost distrusă din această cauză.

– Poate că oricum nu erau prea tare legaţi de la bun-început, a zis el. Uite, dacă m-ai întreba pe mine, ţi-aş răspunde că nu am probleme să fac dragoste cu tine din pricina asta. Dar consider că e o ruşine faptul că nu l-au prins pe tip. Îl mai caută poliţia?

Ea a ridicat din umeri.

– Din cîte ştiu eu, da. Însă nu e un caz care

cere neapărat rezolvare pentru ei. Cînd am ieşit din spital, la început, se părea că trebuia să merg mereu la secţia de poliţie, să tot particip la identificarea unor indivizi. Dar, pe măsură ce timpul a trecut, ei nu m-au mai chemat. A oftat. De fapt, acum chiar aş prefera să mă lase în pace.

– Vrei să fie prins tipul, nu-i aşa?

– Sigur că da. Dar acum sînt pregătită să trec peste asta şi să-mi continui viaţa. A privit în jos, spre paharul de vin. Mai sînt şi alte motive. Nu mi-ar plăcea să am de povestit toată istoria asta sordidă în faţa unei curţi cu juri plină de lume. Nu vreau să dau dureri de cap întregii familii, a mai adăugat.

– Chiar dacă asta înseamnă pedepsirea individului?

– Am auzit de prea multe ţstanţe în care criminalii sînt eliberaţi prin artificii procedurale sau nu-şi îndeplinesc decît o foarte mică parte a pedepsei înainte de a fi iar liberi. De ce m-aş mai amesteca în toate astea? Am fost deja victimă o dată şi nu vreau să devin în plus o victimă a sistemului legislativ. Ellie a fost mulţumită de întreruperea provocată de chelner. care aducea menu-ul. Voia să schimbe subiectul şi Cutter

părea să-şi fi dat seama pentru că n-a întrebat-o mai departe. Şi-au ales felurile de mîncare, iar Cutter i-a povestit istorioare nostime despe oamenii de pe Erskine, inclusiv cînd Clarence şi el fuseseră chemaţi să pună capăt unei dispute domestice dintre Clovis şi Dicker Henry, cînd Clovis se întorsese să lupte cu ei cu ajutorul unei greble de grădină. Ellie a rîs pînă i-au dat lacrimile şi o dureau coastele, încît a trebuit să-l roage să înceteze ca ea să-şi poată regăsi suflul, mai ales că şi Cutter rîdea atît de tare că lumea din jur începuse să se uite la ei.

Privirea lui a devenit mai catifelată şi a pus mîna pe mîna ei.

– Îmi place cînd te aud rîzînd, Ellie. Îmi face bine la suflet.

Avea o expresie atît de tandră, de sinceră, că Ellie se speriase pe jumătate şi era să înceapă să ţipe din nou, de astă-dată de emoţie. Cutter Beaumont, în ciuda faptului că era un şmecher şi un flirt al ei, în ciuda comportamentului de diavol-ţanţoş-şi-fără-de-grijă, o înduioşa într-un fel inegalabil.

Se îndrăgostise de el. Conştiinţa acestui fapt a cutremurat-o. Pentru un timp n-a putut decît să stea pe loc, lăsîndu-se pătrunsă de ideea

aceasta. Îl iubea! Sosise pe insula aceea cu sufletul zdrobit şi rănit. Cutter o făcuse să zîmbească din nou. Într-un timp foarte scurt o făcuse să se bucure că nu murise în noaptea atacului.

Ellie nu mai simţise nici gustul mîncării după asta.

La jumătatea cinei a început să plouă Cît timp chelnerul a strîns masa şi a adus cafeaua vîntul şi ploaia au început să bată în ferestrele mari ale restaurantului.

– Întotdeauna este vremea atît de schimbătoare? a întrebat Ellie, temîndu-se că n-o să se termine ploaia pînă cînd se vor întoarce cu feribotul pe Erskine.

– Aşa e în perioada asta a anului Sînt adesea vijelii în după-amiezele tîrzii, dar de obicei, se termină repede. A tăcut puţin. Cred că asta de-acum e o replică la cea de noaptea trecută. Ca un fel de confirmare, un fulger a luminat cerul.

– Nici n-am luat umbrela, i-a spus Ellie O să fim muraţi pînă ajungem la docuri să luăm feribotul

El i-a zîmbit timid.

– Dacă vremea se înrăutăţeşte n-o să fie nici

un feribot.

– Şi cum ne-ntoarcem?

Devenise cu adevărat îngrijorată acum şi asta se observa după ochii ei larg deschişi.

– Ce putem face, Cutter? Să dormim pe o bancă din parc în ploaie?

– Linişteşte-te, i-a spus el luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o. Dacă nu se potoleşte furtuna, o să dormim în oraş şi o să ne întoarcem mîine dimineaţă.

– Unde să dormim?

– La un hotel, unde altundeva? Este unul foarte bun chiar peste drum. E un fel de hotel care oferă dormitul şi micul dejun.

– Ştiu eu, Cutter? Şi cîinele meu?

– N-are ce să i se întîmple. Termină cu grijile. O să cerem desertul şi-o să vedem ce se mai întîmplă.

Vremea se înrăutăţea tot mai tare şi ei şi-au mîncat plăcinta cu îngheţată de vanilie şi au mai băut cafea. În fine, Cutter s-a scuzat şi s-a dus să dea un telefon la hotel ca să se asigure că sînt camere. S-a întors zîmbind.

– Am rezervat un apartament cu un pat de mare clasă, ce părere ai?

– Dar ai atîţia bani?

El a privit-o jignit.

– Un întreprinzător de succes ca mine? Sigur că-mi pot permite aşa ceva. Şi-a căutat carnetul de cecuri. Numai după ce a plătit şi i-a mulţumit chelnerului, el a observat cît de îngrijorată arăta Ellie. Sprîncenele i se împreunaseră într-o încruntătură gînditoare.

– Poate că am cam depăşit limitele crezînd că vrei să-ţi petreci noaptea cu mine, i-a spus el. E numai... după dimineaţa asta. Dacă înainte arătase numai neliniştită, nimic nu se mai compara cu expresia ei de-acum. O să te simţi mai bine dacă voi cere camere separate?

Ellie i-a întîlnit privirea întrebătoare.

– Îmi pare rău că sînt nervoasă. Aşa a fost, că s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat azi de dimineaţă. Nu fusese plănuit.

El a devenit tandru.

– Deşi îmi vine să mor, Ellie, tot îţi spun asta. Nu este neapărat nevoie să facem dragoste. Putem dormi îmbrăţişaţi şi o să ne simţim foarte plăcut împreună.

Ea a reflectat la spaima pe care încerca s-o ascundă.

– Dar n-am schimburi. În ce o să ne îmbrăcăm pentru noapte?

El i-a zîmbit dezarmant.

– O să ne descurcăm. Nu-ţi vine prea uşor, nu-i aşa?

Ea i-a zîmbit sfios.

– Nu, dar o să-mi revin.

Au plecat apoi din restaurant şi au aşteptat pe dungile marcate de la intrare o clipă de acalmie a ploii. Cum acest lucru nu se petrecea, Cutter a zîmbit.

– Ellie, iubito, sîntem aproape uzi.

Rîzînd au trecut strada, evitînd un taxi şi o camionetă, şi au ajuns la uşa din faţa hotelului. Ellie a observat clădirea pe trei nivele stil casă de ţară. Micul salon era un adăpost plăcut cu covoarele lui de iută şi mobila supraaglomerată.

– Trebuie să fiţi domnul care tocmai a telefonat, a spus funcţionarul, care a dispărut o clipă şi s-a întors cu două prosoape curate. I-a zîmbit lui Ellie întinzîndu-i-l pe al ei.

– Am înţeles că locuiţi pe Erskine şi aţi păţit-o cu furtuna. Ea a încuviinţat şi i-a mulţumit încercînd să se şteargă de apa de ploaie.

– Camera dumneavoastră e gata, domnule Beaumont, i-a spus el lui Cutter şi am trimis după obiectele de toaletă pe care le-aţi cerut.

– Mulţumesc. Cutter s-a dus la registru să

semneze.

Un lift i-a dus la etajul al treilea şi apartamentul lor mic era călduros şi mai confortabil decît la un mare hotel. Patul era de patru locuri, solid, din lemn de mahon cu o plapumă mare.

– Asta trebuie să te coste o avere, i-a spus Ellie lui Cutler, căci se pricepea la calitate în materie de camere de hotel.

– Vrei să nu te mai îngrijorezi de preţuri? i-a spus el căutînd baia. Uite, au aici o poliţă cu prosoape încălzite. De ce nu ţi-ai scos hainele ca să te înfăşori în unul din ele?

Ellie era mai mult decît fericită să iasă din hainele ude. A dispărut în baie, şi-a scos pantofii cu tocuri şi s-a dezbrăcat. Cînd s-a întors înfăşurată într-un prosop uriaş de baie, l-a găsit pe Cutter stînd la fereastră. El i-a zîmbit.

– Ştii ceva? Pariez că ploaia se opreşte.

– Vrei să ne întoarcem?

– Nu. Dar tu?

Ea a zîmbit, simţind că i-a revenit siguranţa de sine. La urma urmei, ăsta era Cutter, bărbatul pe care-l iubea.

– Acum e bine.

– Bravo. Te superi dacă mă dezbrac de hainele ude?

– Ţi-am lăsat şi ţie un prosop de baie.

Cutter s-a dus în baie şi şi-a scos hainele, apoi le-a atîrnat pe sîrmă lîngă cele ale lui Ellie ca să se usuce, încercînd să nu bage în seamă lenjeria ei intimă. Cînd a intrat în cameră a găsit-o pe sofa, cu picioarele strînse sub ea, uitîndu-se la televizor.

Ellie l-a privit, apoi şi-a mutat repede ochii la televizor, văzînd cît de puţin din el acoperea totuşi prosopul. Şi de-ar fi fost surdă, mută şi chioară, tot ar fi observat cît de grozav arăta Cutter Beaumont într-un prosop de baie. Culorile mov şi verde ca menta îi puneau în valoare trupul bronzat şi bine-făcut. I-a trebuit toată stăpînirea de sine ca să nu se mai uite la el.

– La ce te uiţi? a întrebat-o el aşezîndu-se în apropiere.

Ea a chicotit.

– La o reluare cu *Zile fericite*. Dacă vrei, ne uităm la altceva.

– Nu, asta-mi place. Cutter şi-a întins picioarele lungi şi şi le-a cocoţat pe măsuţa din faţa lui. Privind filmul, era oarecum conştient de faptul că Ellie îl privea din timp în timp. Ea a căscat şi el a privit-o.

– Obosită?

– Puţin. S-a aşezat mai confortabil pe sofa.

Cutter a luat o pernă.

– Uite, pune-ţi capul pe genunchii mei.

Ea a căscat din nou.

– Eşti sigur? Adevărul e că teribil ar fi vrut să se culce dar încă nu i se părea că e cazul. Aşa că şi-a pus capul pe perna mare de pe genunchii lui. A încercat să-şi ţină ochii deschişi, dar îi era tot mai greu.

Cutter nu ştia cînd adormise ea, dar felul în care îi urca şi îi cobora coşul pieptului îi spunea că într-un anume moment ea abandonase programul. A privit-o pe femeia adormită şi a zîmbit gînditor. Părea o tînără fată cu picioarele unul lîngă altul şi un pumn pus sub bărbie. Dar corpul era clar al unei femei. Picioarele lungi erau subţiri şi bine formate şi avea tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat.

– Ellie? A scuturat-o uşor. Ea s-a întins şi a mormăit ceva în somn, dar nu s-a trezit. Atunci el i-a luat uşurel capul şi i l-a pus pe pat, după care a luat-o în braţe şi a dus-o în dormitor.

Tresărind, ea a deschis ochii.

– Unde mă duci?

– În pat, iubito. Nu te îngrijora, eşti în siguranţă.

Ea s-a relaxat şi a zîmbit.

– Ştiu.

Aşezată între aşternuturile răcoroase şi apretate, Ellie a suspinat visătoare şi i-a făcut bine căldura trupului lui Cutter. Se simţea adînc împăcată cînd şi-a pus capul pe braţul bărbatului. În acelaşi timp, trupul o durea după atingerea lui. S-a strîns mai aproape de el.

Cutter nu mai ştia de cît timp stătea întins acolo cu ea în braţe, cu corpul la fel de ţeapăn ca o figură din muzeul de ceară. Singura certitudine pe care o avea era răspunsul plin de forţă al trupului lui la femeia din braţe. De ce se simţea atît de bine în braţele lui? Cum de trupul ei se potrivea atît de total trupului lui? A blestemat năpasta cuprinsă în toată situaţia. Asta era prima femeie de care îi păsa cu adevărat după o lungă perioadă de timp. Instinctele lui îi spuneau să trebuia să o protejeze. Dar îi era teribil de greu să se descurce cu ceea ce i se întîmpla între coapse împotriva propriei voinţe.

– Cutter?

Inima a început să-i bată nebuneşte.

– Da?

– Tu eşti cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat în viaţa mea.

Doamne, ce dulce mai era. El şi-a strîns braţele în jurul ei dîndu-şi seama că ar fi fost în stare de orice ca ea să se simtă în siguranţă.

– Şi eu mă gîndesc la fel, iubito, a spus el sarutînd-o pe frunte.

– Te iubesc, Cutter.

– Dumnezeule, Ellie!

Ea a tresărit.

– Ce-i?

– Cum crezi că mai pot dormi *acum*? El nu i-a lăsat un răgaz pentru răspuns, ci i-a dat drumul din braţe brusc; a dat deoparte plapuma şi a sărit din pat. Era necesar să pună între ei o oarecare distanţă sau să moară.

Ellie s-a ridicat clipind spre el confuză.

– Ce-o să mă fac?

El a oftat din greu.

– Perfect, era destul de rău pentru mine că trebuia să stăm la hotel, dar mi-am spus că o să rezist. Şi de aş fi în primejdie de moarte, tot un gentleman vreau să rămîn. Dar după aia tu ai venit să te grozăveşti, cu prosopul ăla teribil pe

tine...

– Nu m-am grozăvit şi prosopul nu e teribil.

– ...dar mi-am spus singur: Nu-i nici o problemă, o să rezist şi la asta. Dar nu mai pot rezista cînd îmi spui că mă iubeşti pentru că n-am nici cea mai vagă idee cum să procedez în cazul ăsta. Nu mă pot înfierbînta şi să trec peste starea asta şi ştiu că pot să devin prea pasionat, iar asta te sperie. Dar dacă nu fac nimic, tu o să te gîndeşti că e din pricină că ai fost violată. Isuse, Ellie, spune-mi ce pot face eu? Numai la sfîrşit şi-a dat şi el seama că, în loc să vorbească normal, răcnea.

Ellie a stat întinsă o vreme, copleşită de ceea ce-i făcuse bărbatului. Era înduioşată de faptul că el luptase din greu să facă numai ceea ce se cuvenea. În acelaşi timp, şi-a dat seama că ajunseseră la punctul în care relaţia lor trebuia lămurită.

– N-am să-ţi spun decît un lucru, Cutter Beaumont, i-a replicat ea semeaţă.

– Ce?

– Asta! Ea a aruncat cu prosopul în el cu toată puterea.

A durat o secundă pînă a înţeles situaţia, şi

cînd asta s-a petrecut, Cutter a rîs şi şi-a smuls şi el prosopul.

– Oh, Ellie, a spus. Vocea lui căpătase o notă senzuală de mustrare. Pur şi simplu tu eşti cea care ne provoci şi mie şi ţie o grămadă de necazuri.

Stomacul lui Ellie a fremătat cînd salteaua s-a adîncit sub greutatea lui. Faza următoare a fost că l-a simţit alături de ea, fierbinte, gol şi puternic.

A sărutat-o, întîi cu blîndeţe, ţinîndu-i faţa între mîini. Apoi sărutul a devenit tot mai profund şi el a scos un sunet lacom potrivindu-şi trupul lîngă al ei încît nu-ţi puteai da seama ce are de gînd să facă.

Ellie se simţea mică şi vulnerabilă în braţele lui, cu pieptul apăsat de al lui, atît de lat. Picioarele lui puternice erau împletite cu ale ei pe sub plapumă – ale lui păroase şi aspre, ale ei netede. Ea simţea cît de mult o dorea şi că era excitat pînă la limită. Oare s-ar opri dacă i-ar cere? s-a întrebat ea şi un moment trecător nu s-a mai simţit total degajată. Oricum, ştia că nu-i poate face faţă din punctul de vedere al forţei. Dar apoi el a sărutat-o şi ea a simţit o slăbiciune

plăcută pe dinăuntru şi atunci a înţeles că Cutter Beaumont n-ar fi avut niciodată nevoie să-şi folosească forţa pentru a lua ceea ce era oricum al lui. Şi ea a înţeles că nu poate exista pe lume nici un alt loc mai plăcut în afara braţelor lui.

Cînd Cutter şi-a pus uşor mîinile pe coapsele lui Ellie, a gemut înfiorat. Era mătăsoasă şi umedă. Cu o grijă extraordinară, el şi-a alunecat degetele peste partea aceea excitată. Ellie a suspinat şi s-a arcuit sub mînile lui.

El a blestemat în gînd şi a lăsat-o din nou.

– Cutter? Ea nu-şi putea masca dezamăgirea din voce.

El a chicotit blînd în întuneric.

– E perfect, iubito. O s-o fac ceva mai bine. S-a dat jos din pat, i-a desfăcut uşor coapsele, apoi a sărutat-o acolo cu duioşie.

– Oh! Ellie a tresărit de parcă ar fi fost atinsă cu fierul înroşit. Instinctiv i-a apăsat capul mai tare asupra ei. Limba lui era fierbinte şi cercetătoare; ea tatona şi incita muguraşul care adăpostea întreaga ei dorinţă, apoi s-a adîncit în interiorul fierbinte şi dulce. Ellie se agita şi vibra resimţind val după val de plăcere.

Cutter s-a ridicat, s-a potrivit mai bine între

picioarele ei şi a pătruns-o cu mare blîndeţe. Muşchii ei au pulsat şi s-au contractat în jurul sexului lui şi el a simţit că moare datorită plăcerii. După un moment tremura în braţele ei, repetîndu-i numele cu un oftat de uşurare.

– Te iubesc, Ellie.

Cînd Ellie şi Cutter s-au dat jos de pe feribot în dimineaţa următoare, i-au găsit pe Rose şi pe Franklin D. aşteptîndu-i. Băieţelul s-a aruncat în braţele lui Ellie suspinînd de nu se putea opri. Ellie, care zîmbise continuu de cînd se trezise dimineaţa în braţele lui Cutter, a ieşit brusc din starea ei euforică.

– Franklin D.? Ce-i cu tine? A îngenuncheat în faţa lui şi l-a ridicat în braţe. Băiatul tremura.

– Bine că vă văd, a spus Rose scuturînd tare din cap. Băiatul ăsta m-a ţinut toată noaptea umblînd fără astîmpăr şi plîngînd.

Ellie s-a uitat la faţa plină de lacrimi a copilului, apoi la mama lui.

– Ce s-a întîmplat?

– Păi, Clarence ne-a spus că Cutter a sunat ca să anunţe că o să rămîneţi pe uscat din cauza furtunii, dar Franklin D. n-a vrut să creadă asta. Ştiţi că el urăşte apa şi tot ceea ce implică apa. A fost convins să bătrînul feribot s-a scufundat cu voi şi orice i-am spus eu nu s-a liniştit. Femeia i-a dat un ghiont fiului ei. Vezi, Franklin D., ţi-am spus că domnişoara Parks e bine, sănătoasă. Domnul Beaumónt a avut grijă să nu i se întîmple nici un necaz.

Ellie şi-a simţit inima strînsă privindu-l pe Franklin D. cu ochii plini de lacrimi.

– Scumpule, îmi pare rău că te-ai îngrijorat din pricina mea. Mă poţi ierta?

El a încuviinţat, a suspinat, apoi şi-a înfundat feţişoara în pieptul ei.

– Ell...ie, s-a auzit un sunet înfundat.

Întregul grup a tresărit. Ellie s-a întrebat o clipă dacă se aşteptase la aşa ceva. Luînd băiatul de umeri i-a zîmbit cu toată faţa.

– Franklin D., mi-ai pronunţat cu adevărat numele!

– Oh, Doamne, a spus Rose, îngenunchind în faţa fiului ei. Arăta uluită. Clipea des şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi-a unit mîinile şi şi-a

ridicat faţa spre cer.

Cutter a clătinat din cap.

– Am nevoie să beau ceva.

Franklin D. a zîmbit mîndru.

– Ell...ie Parks, a spus cu ochii strălucitori.

– Mulţumesc, Dumnezeule! a strigat Rose lovindu-se în piept.

Cutter a dat din cap spre femeile depăşite de situaţie. I-a zîmbit băiatului.

– Bine ai venit înapoi, Franklin D. Apoi i-a aruncat o privire lui Ellie. Poftim, vezi, ţi-am spus noi că o să vorbească atunci cînd o să fie pregătit pentru asta?

După cîteva zile, Cutter şi Ellie admirau primele plante răsărite în grădina ei.

– Ştiam eu că te pot transforma în fermieră. i-a spus el, punînd o mînă pe după umerii ei.

– Nu numai în aşa ceva m-ai transformat tu în ultimele zile, a răspuns ea, aruncîndu-i un zîmbet plin de intimitate.

El a zîmbit şmechereşte.

– Da, păi ai devenit şi neruşinat de obraznică.

Ellie a rîs uşor şi şi-a înfundat faţa în pieptul lui. Carnea lui era fierbinte şi emana parfumul uşor al loţiunii de după ras pe care o folosise.

– Te plac mai mult de cînd ai început să te bărbiereşti cu regularitate, i-a spus ea.

El a chicotit.

– Da, păi m-am simţit oarecum vinovat că-ţi-am lăsat urme pe coapse.

– Eşti obraznic! i-a replicat ea lovindu-l jucăuş cu mîna.

– Să nu uiţi niciodată asta! Fără nici un avertisment, a ridicat-o în braţe, neluînd în seamă micile ei proteste. Nu se putea gîndi la altceva decît că dorea să facă din nou dragoste cu ea. Ei i-a căzut un pantof din picior, dar Cutter nu s-a oprit pentru atîta lucru.

– Primeşte-mă în patul tău, femeie! i-a spus. N-am mai făcut dragoste de o groază de timp. Ellie încă mai rîdea cînd Cutter s-a oprit brusc.

– Ce-ai păţit, armăsarule? l-a întrebat ea. Zîmbetul ei a pălit cînd i-a văzut privirea încurcată şi a realizat că, deodată, nu mai erau

singuri. Ellie a scos un ţipăt puternic observîndu-l pe Clarence Davis stînd acolo, cît se poate de roşu la faţă. Alături de el, încremenită şi dreaptă ca o statuie, se afla mama ei.

Doisprezece

În prima clipă, Ellie n-a putut face mai mult decît să se holbeze la femeia micuţă. Era orecum conştientă că Cutter o pusese jos şi se dusese să-i caute pantoful căzut.

– Mamă, ce Dumnezeu cauţi tu aici?

Nelda Parks s-a apropiat mai tare.

– Păi, dacă îmi telefonai după cum mi-ai

promis, m-ai fi scutit de excursia asta oribilă cu barca şi o jumătate de milă de nisip în pantofi numai ca să pot vorbi cu tine. A tăcut puţin şi i-a privit cu dispreţ pe cei doi bărbaţi. E pe-aici vreun loc unde putem discuta numai noi două?

– Eu tocmai plecam, a spus Clarence, încîntat că are un motiv să dispară de la faţa locului. Bucuros că v-am cunoscut, doamnă, i-a spus bătrînei. Vă urez să vă simţiţi bine în timpul vizitei pe Erskine.

– Asta, tinere, m-ar mira mai ceva decît dacă aş vedea cum se dau de-o parte şi de alta valurile Mării Roşii.

– Da, doamnă. Le-a făcut un semn din cap lui Cutter şi lui Ellie, şi-a rotit ochii spre ceruri şi a dispărut din vederea lor.

– Ce este, mamă? a întrebat-o Ellie convinsă că veştile aveau să fie proaste. S-a întîmplat ceva cu tata? Poţi spune orice faţă de Cutter.

– Taică-tău ca de obicei suferă cu inima din cauza retragerii tale pe insula asta pustie. Dar nu de-asta am venit eu. Poliţia te tot solicită de două zile. Ei vor să vii cît mai repede la secţie.

– De ce? Ce nevoie au?

Nelda a tăcut o clipă.

– Pentru treaba aia de anul trecut. Au prins pe cineva care corespunde semnalmentelor. Vor să vii să-l identifici.

Ellie a simţit cum adrenalina îi invadează trupul în vreme ce cîntărea cuvintele mamei ei.

– Nu le-ai spus că sînt plecată din oraş?

– Da, dar inutil. O fetiţă de doisprezece ani a fost violată săptămîna trecută şi a fost aproape pe moarte. Cînd şi-a recăpătat cunoştinţa, a spus că i se pare că bărbatul acela lucrase într-un magazin pe lîngă casa ei. Poliţia l-a ridicat şi el corespunde descrierii pe care i-ai făcut-o tu omului care te-a violat.

– De ce n-a venit şi tata cu tine?

– Are şi aşa destule probleme numai ale lui, ca tensiunea şi toate celelalte. El crede că m-am dus după cumpărături la Charleston şi trebuie să mă întorc la noapte.

– Mamă, mai bine ai înceta să-l tot tratezi pe tata ca pe un invalid. Ultima oară cînd l-am văzut arăta minunat.

– Asta numai pentru că-l îngrijesc eu atît de bine şi veghez să-şi facă exerciţiile şi să mănînce cît mai raţional. Dacă nu mă ocupam

eu, era demult sub pămînt. A făcut o pauză. Dar n-am vreme să mă cert cu tine pe tema stării fizice a tatălui tău. Cît durează să împachetezi?

– Hai înăuntru să ne răcorim înainte de orice, i-a sugerat Ellie sperînd să cîştige ceva timp. Nu voia să se întoarcă cu mama ei. Vino şi tu Cutter, a adăugat bănuind că el ar fi preferat să fie oriunde, dar nu acolo în momentele acelea.

În casă, Ellie le-a turnat cîte un pahar de ceai cu gheaţă şi a făcut prezentările.

– Domnul Beaumont este şeriful şi primarul de pe Erskine, a zis Ellie.

– Şi proprietarul cîrciumii, a adăugat el.

Nelda Parks i-a zîmbit ţeapăn.

– Drăguţ din partea dumneavoastră. Staţi de mult pe insulă?

Cutter ar fi putut jura că nu-l putea suferi cîtuşi de puţin. Păi nici lui nu-i păsa de ea.

– De zece ani, i-a răspuns. Am o rulotă de cealaltă parte a copacilor ăstora. Asta l-ar fi împuşcat, s-a gîndit el. Era snoabă pînă în măduva oaselor.

– Ca să vezi, a zis Nelda cu entuziasmul cu care ar fi ajutat pe cineva care se scufunda şi pe

care ar fi trebuit să-l moştenească.

Aruncîndu-i zîmbetul lui obraznic, îngîmfat, atît de personal, Cutter a împins un scaun de la masă, l-a întors cu spatele şi s-a aşezat călare pe el. A luat o înghiţitură de ceai şi s-a şters la gură cu dosul mîinii. Ea venise acolo s-o ia pe Ellie înapoi la Savannah. În mintea lui asta era ceva mai groaznic decît faptul că era snoabă.

– Vă plac cîinii de vînătoare, doamnă Parks?

Ea i-a zîmbit subţire.

– N-am de unde şti, domnule Beaumont, pentru să n-am văzut nici unul niciodată.

Ellie s-a îndepărtat puţin.

– Cutter, pot să vorbesc numai cu tine o clipă?

– Păi, eu am o grămadă de cîini acolo, a continuat el de parcă n-ar fi auzit-o pe Ellie. Aţi putea veni pe-acolo la o bere rece şi-o să vi-i arăt.

– Cutter? Ellie l-a înghiontit direct de data asta cu toată puterea.

– Vreţi să ne scuzaţi puţin, doamnă Parks? a zis el. Se pare că fiica dumneavoastră are o treabă urgentă cu mine.

– Ce dracu' faci? l-a întrebat Ellie cînd au fost

singuri în dormitor.

În ochii lui întunecaţi strălucea o undă de amuzament.

– Nu fac decît să fiu la fel de fermecător ca de obicei, altceva ce?

– Te porţi ca un dement!

El a rămas cu mîinile pe umerii ei.

– Ellie, ţi-am spus odată că niciodată n-aş folosi forţa faţă de o femeie, dar acum înţeleg că am minţit. Aş face orice pînă la crimă ca s-o văd pe mama ta părăsind insula.

– Ascultă, nu-i nevoie să-ţi fie simpatică, dar e totuşi mama mea.

– Sînt foarte fericit că eşti atît de puţin asemănătoare cu ea, a chicotit el, dar, după un moment, zîmbetul i s-a stins. Şi-a vîrît adînc mîinile în buzunare. Ştii că va trebui să te întorci cu ea. Oricît de greu îi venea să admită, oricît îşi dorea ca mama ei să nu fi venit, ştia că ea trebuia să plece.

Ellie aproape s-a încovoiat.

– De ce?

– Ştii de ce, iubito. Trebuie să te duci să constaţi dacă ăla este omul.

Ellie i-a ocolit ochii.

– Nu poate fi omul ăla. Am mai trecut prin asta şi înainte. De fiecare dată mă chinuiam să-l recunosc, dar nu era. Nu mai vreau să trec prin asta, Cutter.

A apucat-o în braţe şi a întors-o spre el.

– Ce spui de fetiţa de doisprezece ani care zace în spital, Ellie? Dacă el e acela, trebuie să te duci să vezi ca să fie închis şi să nu mai poată răni pe nimeni altă dată. Dacă nu poţi face asta pentru tine, tă-o pentru fetiţă!

Ellie a simţit arsura lacrimilor.

– Nu-i frumos, Cutter. M-am săturat de recunoaşteri. De ce încerci să mă faci să mă simt vinovată?

– Pentru că mă interesezi. Şi nu vreau să porţi povara asta cît vei trăi. Cum te poţi împăca cu tine dacă ei vor trebui să-l elibereze şi el va proceda la fel în continuare? Şi dacă data viitoare va reuşi cu adevărat să ucidă pe cineva?

– Atunci vino cu mine. Ochii ei îl implorau.

El a mîngîiat-o.

– Nu pot, iubito. Am afaceri aici. Asta e ceva ce trebuie să faci singură. Ştia că vorbele lui o răneau şi amărăciunea din ochii ei îl lovea direct în inimă. Ţi-am spus odată că nu trebuie să ne

foloseşti pe mine şi insula ca pe un fel de ascunzătoare, i-a spus el blînd. Vreau să te simţi în siguranţă în braţele mele, dar doresc să fii în stare să te aperi singură la nevoie. Trebuie să poţi, Ellie.

Ea s-a uitat înapoi la el.

– Nu-ţi pasă de mine. Dacă ţi-ar păsa de mine n-ai încerca să mă trimiţi de-aici. Nu m-ai lăsa să înfrunt toate astea singură. O durea faptul că el o lăsa să plece atît de uşor, cînd învăţase în sfîrşit să aibă încredere şi-i oferise întreaga inimă. Era ca o palmă în plină faţă.

– Ştii ce nu-mi place, Cutter? Faptul că eşti plictisit acum, că ai obţinut ce ai vrut de la mine.

– Ştii că nu-i adevărat. Se pregătea să-i mai spună şi altele, cînd Nelda Parks a bătut la uşă.

– Ellie, trebuie să plecăm, i-a spus.

Cutter a privit-o pe Ellie.

– Du-te şi împachetează-ţi lucrurile, iar eu o să am grijă de casă şi de cîine pînă te întorci.

– *Nu* mă voi întoarce, i-a aruncat ea.

– Asta-i prea de tot! El s-a îndreptat spre uşă. Mă găseşti la telefon, Ellie. Oricînd.

Privirea ei i-a spus că va prefera să moară decît să-l caute.

– Te rog, spune-i lui Clarence să vină peste o oră, i-a zis ea țeapănă. Trebuie să-mi ducă bagajele la docuri.

El fusese dat afară. Cutter a observat privirea victorioasă a Neldei Parks.

– Să ai grijă de tine, Ellie. i-a spus ieșind din cameră. A băgat cîinele lui Ellie în partea din spate a Jeep-ului și a plecat.

Secția de poliție era la fel cum o cunoscuse: aglomerată și zgomotoasă și mirosind a fum de țigară și a cafea fiartă.

– Bună ziua, sergent Lewis. a zis Ellie. De mult nu ne-am mai văzut.

– Mă bucur să vă văd din nou, domnișoară Parks. Frank Lewis i-a zîmbit. Dinții lui erau înnegriți de atîta fumat și cafea. Îmi pare rău să v-am întrerupt vacanța, dar poate că acum avem ceva. Sînteți bine, da?

Ellie a încercat să-i zîmbească.

– Haideţi să trecem peste asta.

– Pricep. A apăsat pe butonul telefonului şi a spus cîteva vorbe. Cînd a închis, a luat-o pe Ellie de braţ. Să mergem.

În următoarele momente, Ellie stătea pe un scaun în faţa unei ferestre mari. Şi-a frecat mîinile umede. Deşi mai fusese acolo, de fiecare dată era la fel de nervoasă.

– Relaxaţi-vă, vă rog, a zis sergentul. Amintiţi-vă că ei nu vă pot vedea.

Ellie a încuviinţat privind grupul de şase bărbaţi stînd în şir la perete. I-a studiat pe primii trei cu atenţie. Nimic. La al patrulea s-a întors. A gemut tare.

– Oh, Dumnezeule! Tot sîngele i-a dispărut de pe faţă. Şi-a închis ochii şi s-a răsucit pe scaun, căzînd leşinată lîngă fereastră.

Sergentul Lewis a observat de-abia cînd Ellie şi-a pierdut cunoştinţa. A ridicat-o.

– Gata acum, domnişoară Parks. Vă simţiţi mai bine?

– El este, a zis ea cu o voce care suna spart.

– Care anume?

– Numărul patru.

– Sînteţi sigură?

– Da.

– Beţi puţină apă, domnişoară Parks.

Ellie a deschis ochii şi a luat paharul. Tremura atît de tare încît a vărsat paharul. Sergentul a trebuit s-o ajute să-l poată duce la gură. A aşteptat-o să bea înainte de a vorbi iar.

– Trebuie să vă mai uitaţi bine o dată, domnişoară Parks.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu pot. Ştiu că e el. Dacă o să-l priviţi mai îndeaproape o să vedeţi că are o spărtură la dinţii din faţă. Şi aţi căutat tatuajul despre care v-am vorbit? Este pe mîna lui stîngă. L-am văzut cînd mi-a pus mîna la gură.

– Descrieţi-mi tatuajul.

– Am mai făcut-o. Cu luni de zile în urmă.

– Faceţi-o din nou, domnişoară Parks. Este o acuzaţie gravă. Trebuie să avem deplina certitudine.

Ea a înghiţit în sec.

– Este o inimă străpunsă de o săgeată. Din nou tremura. Pot să plec acum?

– După ce-i mai aruncaţi o privire. Tot o să trebuiască să-l întîlniţi în faţa curţii. Mai bine vă

obişnuiţi de-acum cu mutra lui oribilă.

Pe faţă i-au alunecat lacrimi în tăcere.

– Nu!

– Ce vrea să însemne cuvîntul „nu"? a mustrat-o sergentul. N-o să ne părăsiţi tocmai acum, nu? a scuturat-o uşor pe Ellie. Să vă povestesc ce i-a făcut fetiţei aceleia, domnişoară Parks?

– Nu, vă rog... N-avem de unde şti dacă e acelaşi bărbat. Nu ştim...

– Ba ştim! Victima a spus că lucra la un magazin de lîngă casa ei. Şi l-a amintit după tatuaj.

Ellie a fost invadată de panică. Nu mai ştia ce să facă. Nu-şi putea închipui cum trecuse o fetiţă prin aceleaşi orori pe care le trăise ea. Respirînd adînc s-a întors încă o dată la fereastră. Bărbaţii primseră ordinul de a se întoarce spre dreapta, apoi spre stînga, pentru a fi văzuţi mai clar. Cînd cel de-al patrulea bărbat s-a apropiat de fereastră, ea l-a strîns tare pe sergent de mînă, încît unghiile i s-au înfipt în carnea omului. Camera se golise cînd Ellie a privit din nou pe fereastră.

– Deci, domnişoară Parks? a întrebat-o

sergentul cu vocea blîndă şi mîngîind-o pe mînă uşor.

– El este, sînt sigură, a spus cu o voce şoptită. N-o să uit faţa asta cît voi trăi.

– Sînteţi pregătită să faceţi ceva în privinţa asta?

Ellie ştia ce înseamnă asta. Viaţa ei va fi pusă toată la vedere. Va fi obligată să se prezinte la judecată şi să-l înfrunte pe cel care o violase, zi de zi, pînă cînd juriul va pronunţa hotărîrea luată. Va trebui să retrăiască momentul violului. Ştia că ar fi fost mai uşor să renunţe şi să nu mai privească niciodată înapoi.

Apoi s-a gîndit la fetiţa a cărei viaţă fusese schimbată pentru totdeauna. S-a gîndit la propria ei viaţă, la felul în care-şi petrecuse tot anul trecut numai pentru că un monstru o violase.

– O să fac tot ce trebuie să fac, a spus în sfîrşit.

În săptămîna următoare, Ellie s-a întors la

lucru. Era încîntată să-şi revadă vechii prieteni şi personalul de serviciu, deşi îi dispăruse entuziasmul de odinioară pentru munca ei. Nu mai însemna mare lucru.

Era plictisită şi obosită.

Şi îi lipsea Cutter, nu numai pentru ceea ce făcuseră ei doi împreună, dar şi pentru ceea ce ar fi putut face mai departe. Se întreba dacă el avea grijă de grădina ei cum îi promisese, dacă-l îngrijea pe Duke. Se gîndea la Franklin D. căruia îi scrisese o scrisoare neavînd timp să-şi ia rămas bun de la el: la Rose se mai gîndea, căci îi devenise repede prietenă. Se gîndea la scrisorile lui Cutter pe care nu le putuse citi şi le păstrase într-un sertar. El o părăsise cînd avusese cel mai tare nevoie de el.

Şi apoi, într-o zi, cînd a plecat la serviciu, l-a găsit pe Cutter Beaumont stînd pe treptele din faţă. A clipit o dată, de două ori şi din nou, gîndindu-se că, probabil, avea viziuni. El s-a îndreptat spre maşina ei şi i-a deschis portiera.

– Pleci în oraş? a întrebat-o.

Speriată că n-or s-o ţină picioarele, Ellie s-a îndepărtat de maşină şi l-a aşteptat să închida uşa.

– Ce faci aici? l-a întrebat încercînd să nu se lase influenţată de cît de bine arăta în blugii strîmţi şi cămaşa înflorată. Pălăria de pai lipsea.

– Am venit să te văd pe tine.

– Aşa? Păi m-ai văzut. La revedere. Ea s-a întors să plece.

Cutter a apucat-o de braţ.

– Nu aşa repede, don'şoară Parks, a tărăgănat el pe tonul lui lenevos care avea atîta putere asupra ei. Cum s-a-ntîmplat de nu mi-ai răspuns la scrisori?

– N-aveam nimic să-ţi spun.

– Nu mi-ai spus nici că numărul tău de telefon nu se află în carte.

– E drept, nu ţi-am spus.

– N-ai intenţia să mă ajuţi deloc. Este? a zis el zîmbind uşor. Văzînd că ea nu-i răspunde, i-a pierit zîmbetul. Iartă-mă, Ellie. Poţi să mă ierţi?

Buzele ei tremurau.

– Am greşit, iubito. Ar fi trebuit să vin cu tine.

Ea a oftat şi l-a privit.

– Ba nu. Tu ai avut dreptate. Era ceva ce trebuia să rezolv singură.

Ochii lui erau mîngîietori. Ea părea obosită.

Era furios pe el că nu venise atunci cu ea.

– Şi ai rezolvat?

– Da. Sînt gata să apar în faţa Curţii cu juri şi să depun mărturie în cîteva luni cînd va fi programată judecata.

– Şi ce vrei să faci între timp? a întrebat-o.

– Să-mi trăiesc viaţa. Ce altceva?

– Aici, în Savannah?

– Unde, dacă nu aici?

– Speram într-un fel că o şă te întorci pe Erskine cu mine.

Ea nu se aşteptase la aşa ceva. Şi-a ridicat capul spre el crezînd că vrea s-o sîcîie. Dar nu, el părea serios.

– De ce aş face asta?

– Pentru că te iubesc, Ellie. Şi pentru că şi tu mă iubeşti pe mine. Noi doi facem o echipă bună, tu şi cu mine. Am nevoie de tine. Nu mai fac singur faţă să fiu şi şerif şi primar şi să mă descurc cu toate celelalte afaceri.

– Deci îmi oferi o slujbă? l-a întrebat ea tristă.

– Nu chiar, nu. E un mod de a te cere de nevastă.

Respiraţia ei s-a intensificat.

– Să mă mărit cu tine?

El i-a întîlnit privirea.

– M-am gîndit doar că fraza de la început o să sune mai ademenitor.

I-a trebuit întreaga stăpînire de sine ca să nu hohotească de rîs.

– Ce te face să crezi că mi-ar plăcea să mă mut pe o insulă pustie şi să trăiesc într-o casă mobilă cu un bărbat pasionat de cîinii care vînează ratoni? Şi-a încrucişat braţele şi a bătut cu nerăbdare din picior. Şi cum i-am putea da vreodată o asemenea veste mamei mele?

– I-am putea spune că eşti gravidă şi n-ai de ales. Oricum n-o să trăim într-o rulotă. O să-l rugăm pe fiul doamnei Simms să ne vîndă nouă casa. Sînt sigur că o să accepte, căci mama lui n-o să mai iasă niciodată din azilul de bătrîni. A tăcut un timp. O să ne aranjăm, Ellie. Nici nu pot suporta gîndul să mă întorc fără tine. Sînt capabil de orice. Chiar şi să te duc pe uscat pentru cumpărături şi cină ca să nu te simţi izolată pe insulă.

Ea se întreba dacă el avea vreo idee despre cît de sexy şi drag ei arăta stînd aşa în faţa ei şi încercînd s-o convingă să se mărite cu el. Niciodată nu se simţise izolată pe insulă.

Dimpotrivă, găsise acolo tot ce-şi dorise.

– Nu ştiu dacă eşti o partidă bună, material vorbind, Cutter, i-a spus după un moment.

– N-aş fi aici dacă aş şti că nu pot face faţă să muncesc pentru noi, Ellie. Tu eşti prima femeie din viaţa mea care are cu adevărat nevoie de mine şi are deplină încredere în mine. Şi mă plac eu pe mine însumi cînd sînt cu tine. Vreau să am grijă de tine. Vreau să avem copii de îndată ce-o să înveţi să găteşti. Cînd ea s-a încruntat, el a continuat repede: Dar o să mai gătesc şi eu. N-am venit aici pentru că am nevoie de cineva care să cureţe şi să facă mîncare pentru mine. Cred că împreună o vom duce bine dacă îmi dai această şansă.

– Dar eu trebuie să mă întorc peste cîteva luni.

– Data viitoare vin şi eu cu tine, promit.

– N-o să fie chiar aşa de uşor.

– Nu mă aştept să fie uşor. Dar cîtă vreme vom fi împreună, vom trece peste toate. N-o să te mai las singură iar.

Cu inima adunată toată în ochi, Cutter a strîns-o în braţe.

– Ellie, tu eşti prima femeie în care inima mea

a crezut după o lungă bucată de vreme. Eu mă pot întoarce pe Erskine să trăiesc fără tine, dar nu vreau. Nimic nu mi se mai pare cu adevărat important fără tine acolo. El a strîns-o mai tare în braţe. Spune-mi că te măriţi cu mine, iubito. Băieţii de la cîrciumă au pariat pe cinci sute de dolari că n-o să accepţi. O să avem bani destui pentru luna de miere. El a zîmbit.

Ea a chicotit încetişor, cu ochii strălucind de fericire. Niciodată nu arătase mai tare a şmecher ca acum. Cum putea ea să nu accepte să se mărite cu el cînd o învăţase să rîdă din nou?

Şi să iubească.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura VICTORIA

București 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)